

Đồ Khốn, Tôi Không Phải Là Vợ Anh

Contents

Đồ Khốn, Tôi Không Phải Là Vợ Anh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	31
14. Chương 14	33
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	42
20. Chương 20	43
21. Chương 21	46
22. Chương 22	49
23. Chương 23	50
24. Chương 24	53
25. Chương 25	54
26. Chương 26	55
27. Chương 27	56
28. Chương 28	57

Đồ Khốn, Tôi Không Phải Là Vợ Anh

Giới thiệu

Thể loại: Truyện teen Một câu chuyện về mượn xác nhập hồn, một nàng tiểu thư lạnh lùng nhập vào cô gái xấu số. Thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-khon-toi-khong-phai-la-vo-anh>

1. Chương 1

- chị hai. đừng có buông tay. chị nắm chặt tay em. nắm chặt. em sẽ kéo chị lên. – một cậu trai đẹp trai khuôn mặt baby hết sức đang cố kéo lấy tay chị gái. toàn thân dính đầy máu.

- Du. chị không cố được nữa. em hãy sống tốt, chăm sóc ba mẹ và quản lý tập đoàn thật tốt, chị sẽ luôn ở bên em. em bỏ tay chị ra đi, nếu không cả hai chị em mình sẽ cùng rơi đó.

- chị hai

- mau lên – giọng nói như ra lệnh.

- em không thể. chị haichị đừng như vậy mà.

- Du. nghe chị đi. chị xin em đó Du – cô gái mỉm cười thật tươi.

- chị haihức hức. em xin lỗi – Du bỏ tay chị mình ra, đau đớn nhìn chị mình rơi xuống vách núi kia.

thân hình Du run lên, toàn thân dính đầy máu, vừa đánh nhau xong mà. có tên nào đó đã đánh len Du lúc Du đi ngang qua đoạn đường này. và chị gái Du đã đến kịp lúc nhưng không may lại bị một tên còn sống sót đẩy xuống vực. Du nhanh tay đánh tê đó ngất xỉu và cố kéo chị mình lên, nhưng bất lực. khóc. Du khóc. người chị duy nhất của Du đã ra đi, để cứu mạng Du. thất thần nhìn xuống vực kia. hình ảnh người chị gương mẫu lại hiện về trước mắt Du, làm Du không thể kiềm nổi lòng, bật khóc, khóc thật to, khóc như một đứa con nít bị đánh vậy.

thần thờ đứng dậy, đi ra xe, ngồi trong xe mà Du vẫn khóc, gục đầu vào vô lăng xe mà khóc. một mất mát quá lớn đối với Du. rồi mắt đỏ ngầu hai tay nắm chặt vô lăng. hứa với lòng phải cố sống thật tốt, sống cho cả chị mình và trả thù

còn Dung rơi xuống vực. chỉ còn lại hồn bay vất vưởng, nhìn cái thân xác hoàn mỹ kia của mình bây giờ chỉ còn là một cỗ thi hài đầm máu và gần nhưnát bét vì rơi từ một độ cao chóng mặt. lại bị tiếp xúc với đá nên thành ra như vậy. tuy hơi sót xa nhưng cô vẫn vui mừng vì ít nhất em trai cô vẫn còn sống. cô nguyện chết để đảm bảo tính mạng cho em trai.

1 ngày, hai ngày. cô vẫn thấy mình không được siêu thoát. thật không thể hiểu nổi tại sao lại vậy. không phải khi chết con người sẽ được đến thiên đàng hay địa ngục sao? kỳ lạ. Dung vẫn bị lảng vảng giữa nhân gian này. một ngày bay ngang qua một căn biệt thự. Dung nhìn thấy một người con gái xinh, xinh đến độ ai nhìn cũng phải khen rằng là một người hoàn mỹ. nhưng mà tại sao lại buồn thế kia, trong đôi mắt đó chứa đựng một nỗi buồn vô tận nào đó, nó như một dòng suối nước trong veo tĩnh lặng và có thể tuôn trào ra khỏi mắt bất kỳ lúc nào. và Dung bị đôi mắt đó ám ảnh. cứ bị con người đó hút theo hoài. muốn dứt không dứt được.

- đồ đệ tiện kia, còn không mau lấy cho tôi ly nước. – một giọng nói khinh miệt vang lên.

cô gái đó lầm lũi làm theo lệnh đó như một con rô bốt, tìm hiểu a Dung mới biết người con gái này là vợ của tên chủ nhà này và con mụ hồng hách kia là bồ của hắn. do mụ cô, và được ba mẹ hắn chọn nên cô gái nghiêm nhiên được làm phu nhân của tổng giám đốc tập đoàn Tài Phát. cô gái này cũng có một đứa con nhưng mà ngày ngày bị bồ của chồng bắt nạt chèn ép, chia cắt hai mẹ con. không có cách nào đến được gần con mình.

nhìn con trai mình đã 4 tuổi mà gầy còm yếu ớt, Nguyệt đau đớn trong lòng, nhưng không làm gì được, bố mẹ chồng thì ở nước ngoài, không hề biết đến hoàn cảnh của con dâu và cháu trai. còn cái tên khốn Nhật Long bỏ mặc con ruột của mình, chỉ nhằm nhằm nghe lời của bồ, không xem vợ con ra gì. Dung thấy thương thay cho hai số phận này. thật đáng tội nghiệp.

nhìn đứa bé trai kia. bất giác Dung cảm thấy thương sót chỉ muốn ôm vào lòng vỗ về, tiếc là Dung bây giờ chỉ là một bóng ma vất vưởng. nếu không thì có thể Dung đã giúp được gì đó cho hai mẹ con họ.

cũng được một tuần kể từ khi Dung bị kẹt ở ngôi nhà to lớn lạnh lẽo này, ngày ngày nhìn thấy cảnh Nguyệt bị sai khiến, day nghiền và day vò. trong Dung rất tức giận chỉ muốn bóp chết con mụ thói tha đi phá hoại hạnh phúc gia đình người khác đó. nhưng Dung chỉ là một linh hồn, Dung không làm được điều đó.

- đồ xấu xa. nghèo khổ, mồ côi mồ cút. cô may mắn được anh Long đưa về đây lại còn không biết thân biết phận sao? mau chết đi để tôi và anh làm đám cưới.

- chị Hoa. tôi biết chị với anh Long yêu nhau, nhưng xin chị, xin chị đừng chia cắt mẹ con tôi mà – Nguyệt khóc lóc.

- cút. cút ra khỏi nhà này mau.

- tiểu thư Quế Hoa. đây là thiếu phu nhân chính thức của chúng tôi, cô không có quyền đuổi. có chăng chỉ có thiếu phu nhân chúng tôi được phép đuổi cô. xin cô chú ý cho thân phận của mình trong ngôi nhà này – quản gia điềm tĩnh nói

- ông- Quế Hoa tức ngen lời.

- chú triệu. con cảm ơn chú – Nguyệt rưng rưng

- thiếu phu nhân, đừng nói vậy. chúng tôi thật sự xin lỗi khi không giúp gì được cho thiếu phu nhân.

- chú Triệu. cu Bo đã đến tuổi phải đi nhà trẻ rồi. nhưng con ...như thế này thì làm sao có thể

- thiếu phu nhân, cô yên tâm, chúng tôi sẽ đưa tiểu thiếu gia đi học thay cô.

- con cảm ơn chú. nhìn con trai mình ngày càng ốm con thấy đau lắm, bao đứa trẻ cùng trang lứa bụ bẫm khỏe mạnhcon thật xót xa.

- thiếu phu nhân.

ít nhất cũng phải vậy chứ nhỉ? còn có người biết được chủ nhân của mình thật sự là ai. Nguyệt vẫn còn may mắn đó.

- chị Nguyệt em thấy thèm đồ chua quá, phiền chị đi mua cho em ít xoài được không ạ? – nghe cái giọng này Dung chỉ muốn đâm vào mặt thôi.

- vâng. chị đợi tôi một lát. nhưng tôi không biết lái xe, sẽ về muộn chị ráng đợi nhé – Nguyệt dịu dàng nói

- chị đi nhanh giùm em – trong mắt của Quế Hoa, Dung nhìn thấy tia hiểm độc nào đó chứa đựng trong đó.

Nguyệt đội chiếc mũ rộng vành đi ra khỏi nhà, đi bộ ra ngoài chợ gần đó mua xoài cho Quế Hoa, Dung cũng đi theo. bỗng nhiên có một топ đưa xe trái phép từ đầu lao tới cổ tình tông vào Nguyệt trong khi Nguyệt đã cố gắng né lên vỉa hè. Dung đoán không sai mà. thể nào chả có chuyện, làm gì có chuyện Quế Hoa dịu dàng đột xuất vậy chứ.

nhìn Nguyệt từ từ khụy xuống, máu loang lổ. Nguyệt nhanh chóng được người ta đưa vào viện. và hẳn, Nhật Long cũng được gọi đến. hẳn đến chỉ như một công việc cần thôi. hẳn chẳng quan tâm gì Nguyệt đâu, hẳn còn mong Nguyệt mau chết nữa kia.

- bác sĩ. cô ta sao rồi – hẳn lạnh lùng hỏi

- thiếu gia. thiếu phu nhân thật sự nguy kịch, chỉ e là không sống được hoặc có sống được cũng chỉ là người thực vật mà thôi

hắn không nói năng gì, lạnh lùng nhìn Nguyệt nằm bất động, Dung nhìn sao mà ghét hẳn đến vậy? tên khốn nạn. vợ mình như vậy mà vẫn đứng đưng được.

- Dung – một giọng nói êm dịu gọi Dung

- Nguyệt, sao cô

- tôi không muốn sống nữa.

- sao lại đại đột thế chứ? cô đừng có

- tôi biết chứ? tôi cũng thương con mình lắm nhưng tôi không làm gì được cả, hãy thay tôi sống tiếp và chăm sóc cho cu bo chu đáo giúp tôi. tên thật của Bo là Gia Kiệt.

Dung bị Nguyệt đẩy vào thân xác mình còn Nguyệt thì từ từ tan biến trong không trung. Dung hứa rằng sẽ cố sống thật tốt và sẽ không yếu đuối như Nguyệt. Dung sẽ lấy lại những gì vốn là của Nguyệt cho Nguyệt. và chăm sóc tốt cho đứa trẻ đó.

- thật là một kỳ tích. thiếu phu nhân đã có tiền triển tốt.

- vậy sao? hừ – giọng nói lạnh lùng vô tâm của hắn khiến từ nay gọi Dung cũng chính là Nguyệt bằng nó nhé > nó cảm thấy tức giận vô cùng.

một tuần nằm viện trôi qua, không có bất kỳ ai vào thăm nó kể cả hắn, thằng chồng khốn nạn đó. còn người nhà thì nó không có rồi, trẻ mồ côi mà. may cho nó khuôn mặt này không bị hủy hoại, nếu không nó sẽ giết chết Quế Hoa ngay sau khi xuất viện mất.

nó được chú Triệu quản gi đến đón về nhà. nằm tĩnh dưỡng một tuần tiếp nữa, sức khỏe nó đã khôi phục hoàn toàn. có thể nói rằng thể lực khả năng của Dung đã hòa quện vào thân xác Nguyệt. Dung là một người lạnh lùng, tài giỏi thứ gì cũng giỏi đã được tái sinh. và thay thế cho Nguyệt dịu dàng yếu đuối. hãy chờ xem

2. Chương 2

- cô sống giai quá nhỉ? – một giọng nói mỉa mai của hắn dành cho nó khi gặp nó đi xuống dưới nhà.

- đương nhiên. tôi còn phải sống chứ? tôi còn phải chống mắt lên xem kịch của anh chứ – nó lạnh lùng và mỉa mai không kém làm hắn giật mình, từ trước tới nay vợ mình chưa giám trả lời vậy với hắn bao giờ

- có phải sau khi bị như vậy nên cô ầm đầu không mà giám trả lời tôi bằng giọng đó? – hắn nghiêng rằng

- sao? cái vai yếu đuối của tôi đóng cũng được đó chứ? nhưng tôi chán rồi, tôi muốn thế này thì sao nào? anh làm gì được tôi? lại thuê người ám sát tôi như con bồ của anh à?

- cái gì? Quế hoa thuê người sát hại cô?

- thôi bỏ đi. thân phận tôi thấp hèn, không giám so đo với các người đâu. tôi chỉ muốn sống yên ổn cùng con trai thôi. vậy nhé đừng có phiền tôi.

nó mở tủ lạnh lấy một chai nước và một hộp sữa rồi đi lên trên phòng cu bo. cu cậu này xuất ngày chỉ ở trong phonhf, không được đi đâu ra ngoài vì bị cấm. đã lâu lắm nó không được thấy mẹ mình và đã lâu lắm nó không được mẹ bế, có lẽ cũng đã được 2 năm kể từ khi nó 2 tuổi.

- cu bo. – nó mở cửa đi vào làm cho con trai giật mình. – lại đây với mẹ nào. đừng sợ như thế chứ. con mẹ ốm quá, lại đây mẹ bế cái nào.

- mẹ

- ngoan, nè, sữa nè, con uống đi. rồi mẹ nấu ăn cho con nhé, con đói lắm đúng không, mẹ xin lỗi. từ nay mẹ sẽ quan tâm con nhiều hơn,

- dạ.

nó nhìn đứa con không phải do mình dứt ruột đẻ ra nhưng cũng do thân xác này sinh ra. thật tội nghiệp cho những số phận kém may mắn này. nó ôm đứa trẻ vào lòng vỗ về. đường đường là con trai của một chủ tập đoàn lớn mà lại không có nổi bộ quần áo nên hồn mà mặc. nó từ nay phải tự kiếm tiền rồi. nếu không nó và con nó sẽ không có gì để dùng mất, nhưng tạm thời trong tài khoản trước đây của nó cũng còn khá khá, cứ từ từ đã. ngày mai cần đi đến cái vách núi đó tìm lại cái thẻ tín dụng.

- mẹ thay cho con bộ đồ khác nhé, bộ này xấu quá, vứt đi thôi – nó dịu dàng. thay đồ cho con mình rồi bế nó xuống dưới nhà.

- chị Nguyệt, chị đã khỏe rồi sao? xin lỗi chị em không tham chị được. – giọng nói mỉa mai của Quế Hoa làm nó cảm thấy khinh bỉ con người này.

- cảm ơn cô. tôi khỏe rồi, không cần cô quan tâm. – lạnh lùng nói rồi quay qua con trai mình – đi nào, vào đây mẹ nấu cho con ăn

- cu Bo sợ sệt bám chặt lấy mẹ mình.

- ai cho mày xuống đây? đi lên trên phòng mau – Quế Hoa gắt. cu Bo vẫn bám chặt lấy váy mẹ mình – tao nói không nghe à? đi lên

- ” pập ” cô không có quyền, nó là con tôi. – nó chụp lấy tay Quế Hoa khi cô ta định đánh con mình. hấn đứng đó chứng kiến tất cả. hấn không nghĩ rằng nó lại giám làm vậy với Quế Hoa.

nó buông tay Quế Hoa ra rồi dắt con mình vào bếp, bỏ lại đằng sau Quế Hoa đang ảm ức đến tột độ, chưa bao giờ thấy nó giám làm vậy với mình, cô ta không cam tâm. chạy vào kéo nó dặt lại.

- cô muốn gì? không thấy mẹ con tôi đang bận à? – nó lạnh lùng hỏi.

- mày có biết mày đang làm gì không hả? mà có biết tao là ai không hả?

- đại tiểu thư nhà họ Phùng, Phùng Quế Hoa, chẳng khác gì gái làm tiền, bám theo chồng người khác, phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, đủ rồi chứ?

- nó điềm tĩnh nói

hấn im lặng nhìn cuộc chiến của hai người phụ nữ. ít nhất vợ hấn cũng phải như thế này chứ, yếu đuối hấn thấy phát ngán.

” bốp ” hấn không kịp nhìn thấy gì cả, chỉ nhìn thấy Quế Hoa ôm mặt, có nghĩa là Quế Hoa của hấn vừa bị đánh. hấn đi nhanh vào trong bếp. Quế Hoa khóc lóc, nó cười nhếch mép

- chà. lâu không ra tay, mình chậm đi nhiều quá – nó lạnh lùng nói rồi tiếp tục nhặt rau. câu nói của nó làm hấn cảm thấy hơi bất ngờ, nó tát Quế Hoa lúc nào hấn còn không nhìn thấy vậy mà nó bảo chậm. đúng là không tầm thường mà

hấn nhíu mày nhìn hai mẹ con nó lú lo nói chuyện với nhau mà trong lòng không nghĩ được gì, trống rỗng, còn Quế Hoa đang nũng nịu khóc um xum.

- ô, đây là ngon rau sao? – nó cười trêu con trai, thằng bé cười híp mắt, hai người không thềm để ý đến hấn

- anh Long- Quế Hoa sụt sùi.

- em về nhà mình đi, hôm nay anh mệt. – hấn thờ ơ nói

Quế Hoa thấy mình không có chỗ ở đây đành hậm hực ra về. nó và con tri mình vẫn không thềm để ý. hấn ngồi vào bàn ăn nhìn hai mẹ con nó làm việc. hấn bất chợt thấy trong lòng mình ảm áp. người vợ mà bao lâu nay hấn bỏ rơi, đứa con mà bao lâu nay hấn không quan tâm.

- cu bo ngoan, con lấy cho mẹ cái rổ màu đỏ đó được không? – nó dịu dàng

- dạ – thằng bé ngoan ngoãn vâng lời. đứng lên ghé lấy cái rổ cho nó đựng rau.

- được rồi. cu Bo ngoan của mẹ, con ngồi đó nhé, mẹ nấu cho con nhanh thôi. rồi mẹ con mình cùng ăn nhé

- vâng

nó xem lại nồi cơm rồi lấy thịt bò ra thái.nó làm rất nhiều món ngon. nó bình thần bày ra bàn, lấy hai cái bát nhỏ để ăn cơm cho nó và con trai, còn hấn, nó không thềm ngó qua.

- cu Bo. con ngồi vào ghế nào, để mẹ bế con lên nha. ngoan quá. – nó nịnh cu Bo.rồi bới cơm cho con trai – nè cơm của con đây. để mẹ thổi cho nhé.

- dạ. mẹ ơi

- sao hả con yêu?

- mẹ cũng ăn cùng con đúng không?

- ừ đương nhiên rồi. hy hy nè, nguội rồi, đây thìa nữa nè con ăn đi.

- dạ

nó cười dịu dàng nhìn con mình ăn rồi cũng bới lấy một bát cho mình. đặt bát cơm xuống bàn quy lại bởi tung nổi cơm, quay lại thì đã thấy hấn bình thản cầm bát cơm của nó ăn rồi. nó tức xì khói

- này. ai cho anh động vào bữa ăn của mẹ con tôi?

- vợ đương nhiên phải nấu ăn cho chồng rồi – hấn bình thản đáp.

- anh- cu Bo hơi hoảng khi thấy cảnh này – hy hy không sao đâu, cu Bo của mẹ, con ăn tiếp đi

nó đứng dậy đi lấy thêm cái bát và đôi đũa nữa, ngồi ăn cùng con trai. hấn thấy vui vui trong lòng cái cảnh này thật ggioongs một gia đình ấm áp. và nó nấu ăn rất ngon. hấn muốn được ngày nào cũng ăn món ăn của nó rồi

3. Chương 3

nó không nói gì, ngồi ăn cơm, đã lâu nó không được ăn ngon như vậy nó tự khen mình lâu rồi không nấu mà cái tài vẫn không bị mai một”. vừa ăn nó vừa bón cho cu Bo, tỹ mĩ gỡ từng miếng thịt, miếng cá cho con. hấn thì vừa ăn vừa nhìn nó và con. nó biết nhưng không thêm để ý.

- ô. thịt này he he. cu Bo há mồm nào ...u...oằm. ngon k nào? – nó cười hiền

- dạ ngon.- cu Bo cười híp cả mắt. bây giờ hấn mới để ý đến con mình. nó gầy lắm. gầy dơ xương. hấn thấy đau. tại sao bao lâu nay hấn có con trai mà hấn lại không quan tâm đến, hấn chỉ mãi làm ăn kiếm tiền và phe’ phơ~ với đám bồ.

- con ngoan. ăn xong rồi mẹ dắt con đi công viên chơi ngen. chịu k?

- dạ chịu.

- vậy con ăn nhiều vào. ăn nhiều mới khỏe mới mập mới dễ thương được nghe con. khổ cho con tôi. thời gian qua không ai dòm ngó. tội nghiệp con quá. – nó rưng rưng nhìn con mình.

- ủa. mẹ ơi. sao mắt mẹ có nước vậy nè. để cu Bo lau cho mẹ ngen. cu Bo sẽ ngoan, nên mẹ đừng khóc nhé – thằng bé đưa bàn tay bé xịu lên lau nước mắt cho mẹ, nó xúc động, không ngờ nó có được đứa con ngoan như thế này. vậy mà hấn nỡ bỏ rơi đứa con đáng yêu này. nó lau nước mắt.

- con ngoan. mẹ đâu có khóc. tại bụi bay vào mắt mẹ đó mà. hy hy – nó cười

- ủa mẹ, nhà mình có bụi hả mẹ? – thằng bé ngây thơ hỏi

- ừa. có chứ con, cục bụi to lắm. hy hy thôi con ăn đi. rồi mẹ đưa con đi công viên chơi – nó quay qua hấn – đưa chìa khóa xe cho tôi.

- để làm gì vậy? – hấn hỏi khi thấy nó hỏi đến chìa khóa xe.

- hỏi lạ. thì tôi đưa con đi chơi không được à? – nó trừng mắt.

- tôi sẽ đưa hai mẹ con đi – hấn nói và tiếp tục cúi ăn.

- hơ. anh cũng biết đưa con đi chơi à? tôi tưởng anh còn bận phe’ phơ~ với mấy con bồ của mình chứ. chuyện lạ nha. – nó chu môi nói kháy hấn.

- cô- hấn ầm ức không nói nên lời. nó quả là lợi hại. mới có nhiều đó thôi mà đã làm hấn cứng họng rồi.

ăn xong nó bế cu Bo lên nhà ngồi uống nước và xem phim hoạt hình. hấn đi lên theo, ngồi xuống bên cạnh, lôi cu bo ra khỏi tay nó, khiến cu Bo sợ hãi, từ nào giờ hấn có bao giờ bế hay ngó đến cu Bo đâu mà cu Bo chả sợ. hấn ôm cu Bo vào lòng, bình thản cầm cốc nước trên tay nó tu hết sạch. rồi đặt xuống bàn, ngồi coi tom và jely. nó thì xì khói đầu, cốc nước mới rót còn chưa kịp uống đã bị hấn dứt mất. nó lườm hấn một cái rồi dài dãi rồi hậm hực đi rót cốc khác, rút kinh nghiệm từ đợt trước, nó uống luôn chứ không chần chờ

nữa. xong rồi ngồi vào ghế kéo cu Bo lại. hai người kéo qua kéo lại. thằng bé không biết làm gì chỉ đành đưa đôi mắt đen như hai hột nhãn nhìn ba mẹ, hết nhìn ba rồi nhìn mẹ.

- trả con tôi đây – nó bực bội nói.

- cũng là con tôi mà? – hấn thản nhiên

- hơ. con anh? con anh ư? vậy anh đã ngó đến nó ngày nào chưa? hay chỉ mải ngó đến bồ mình? con anh ư? con anh mà sao anh lại để bồ mình ngăn cách mẹ con chúng tôi? con anh ư / con anh tại sao anh nhốt nó trong phòng không cho nó ra ngoài. %\$&^(*&(^\$@%\$&^*& – nó sổ ra một tràng làm hấn đơ luôn. nó ôm con vào lòng rồi nước mắt rơi nó không phải tủi thân mà là nó thương thằng bé. tội nghiệp thằng nhỏ, còn bé xíu vậy mà đã chịu biết bao thiệt thòi, không được như bạn bè cùng trang lứa.

- xin lỗi vợ. – hấn nói mà không biết mình nói gì luôn.

- gì? vợ? xin lỗi nhá. tôi không phải vợ của tên khôn' như anh. – nó bế cu Bo đi lên lầu, bỏ mặc hấn lại đằng sau. mặt hấn nghệt ra không tiêu được cái câu vừa rồi của nó. không phải trước đây nó yếu đuối luôn khóc lóc xin xỏ hấn hay sao? sao bây giờ lại nói được câu nói đó? nó có biết mình vừa nói gì không?

nó bế cu Bo lên phòng, nó thay đồ cho cu Bo, một chiếc áo phông dài tay có hình ba siêu nhân. quần đùi vải bò có hình xe ô tô. đôi giày nhỏ xíu, một cái mũ lưỡi trai. rồi về hòng mình thay đồ. ó chọn cho mình một bộ váy áo phù hợp với mình rồi chọn đôi giày cao gót. mái tóc được nó búi một phần còn phần còn lại nó để tự nhiên. trông nó bây giờ thật là xinh. ai giám nói nó đã có con chứ. rồi đi qua phòng cu Bo dắt con đi xuống nhà. hấn đơ người nhìn nó đi từ trên cầu thang xuống. nó thật xinh. bây giờ hấn mới nhận ra điều đó. liệu có quá muộn không nhỉ?

nó bộ váy áo màu trắng. đi đôi giày cao gót cũng màu trắng, trông nó đẹp một vẻ đẹp thuần khiết dịu dàng. tay dắt theo cu Bo hấn không nói được câu nào. há mồm nhìn hai mẹ con.

- nhìn gì mà nhìn? trọc mù mắt bây giờ. đưa chìa khóa xe cho tôi. mau lên. – nó nói bằng giọng không mấy thiện cảm với hấn.

- đợi tôi một lát – hấn nói rồi chạy ù lên phòng.

mẹ con nó không hiểu gì đứng dưới nhà. một lúc sau đã thấy hấn đi xuống với chiếc áo phông đen, quần short. nó còn chưa hiểu cái gì đã bị hấn lôi đi. nhét hai mẹ con vào xe rồi hấn cũng chui vào xe và đưa hai mẹ con đến công viên nổi tiếng nhất thành phố. cả ba người bước xuống xe trong bao ánh mắt ghen tỵ của mọi người. hấn đẹp trai, nó xinh gái. rất đẹp đôi. có con trai. ai nhìn vào cũng trầm trồ rằng một gia đình hạnh phúc. cu Bo thích thú chạy nhảy tung tăng trước mặt ba mẹ.

- cẩn thận không ngã nge con – nó nhắc khéo.

- ” bịch ” hu hu- thằng bé bị ngã. ngồi bệt dưới đất khóc luôn. nó chạy đến dỗ dành

- ngoan nào cu Bo của mẹ. để mẹ đánh chừa nó nha. chừa này, chừa này. ai bảo giám làm cu Bo của mẹ ngã nhỉ – nó vừa dỗ cu bo vừa đập đập vào hòn đá nhỏ.

- híc.híc. – thằng bé nín dần và ngừng khóc. nó bế con lên. hấn đi bên cạnh nhìn mọi hành động của mẹ con nó trông thật đáng yêu. bất giác hấn nở một nụ cười, một nụ cười thật sự. mới chỉ có nửa ngày thôi mà nó đã làm cho hấn đi đến hết ngạc nhiên này đến bất ngờ khác.

nó đứng nhìn cu Bo chơi đùa, hấn cũng đứng bên cạnh, nhìn theo con mình. cảm giác thật hạnh phúc. bất chợt thấy cu Bo cầm đồ chơi của người khác chơi nó thấy nhói đau trong lòng. một người phụ nữ đi đến chụp lại đồ đó từ trong tay cu Bo

- đưa đây cho tao. ai cho mày động vào đồ chơi của con tao hả thằng ôn dịch?

- xin lỗi chị, con tôi còn nhỏ không biết gì mong chị bỏ qua cho – nó ôn nhu nói với người phụ nữ đó

- hừ. chông con kiêu gì vậy? nhà thiếu tiền mua đồ chơi cho nó hay sao mà để con dành dặt đồ của con người khác. đúng là đồmà

- xin lỗi chị – nó vẫn cố nhẫn nhịn

- cô vừa nói gì? – hấn đến bên cạnh nó và nhìn người phụ nữ trước mặt bằng ánh mắt nãy lửa.
 - tôi nói không đúng sao? – người phụ nữ đó nói bằng giọng khinh bỉ.
 - cô là phu nhân của tập đoàn nào? – hấn hỏi
 - sao hỏi làm gì? tôi mà nói chỉ sợ ha người khiếp vía thôi
 - cô nói thử?
 - tập đoàn A.T – người phụ nữ đó hất hàm nói về mặt khinh bỉ
 - ồ. đúng là đáng sợ đó. về mà thông báo với gia đình rằng tập đoàn Tài Phát rút cổ phần ngay trong hôm nay ra khỏi A.T – hấn điềm tĩnh – tôi nhớ không nhầm thì tôi có 40% cổ phần ở đó nhỉ?
- người phụ nữ hoảng hốt nhìn lại, bây giờ mới để ý nãy giờ mình đang nói chuyện với tổng giám đốc tập đoàn Tài Phát, tập đoàn hùng mạnh nhất đất nước và nổi tiếng cả trong khu vực. nếu Tài Phát rút vốn thì A.T coi như phá sản. A.T phát triển được là nhờ nguồn vốn do Tài Phát rót vào. bây giờ mà bị rút thì coi như sụp đổ
- xin lỗi tôi không biết nên đã mạo phạm – người phụ nữ đó cúi xin lỗi rồi rít
 - không phải xin lỗi tôi mà là vợ con tôi kìa – hấn nhìn qua nó
 - xin lỗi chị, vì đã mạo phạm. – người phụ nữ cố gắng xin lỗi
 - không sao. chuyện con nít nó thiếu cái nọ cái kia thì nó tò mò đó mà, không sao đâu – nó vẫn cười hiền
 - cảm ơn chị. – người phụ nữ đó mừng hóm. xem nữa làm tập đoàn phá sản, nếu vậy cô ta cũng cuốn gói đi ra ngoài đường ăn xin là vừa.

cả ngày hôm đó hấn đưa nó cùng cu Bo đi mua hết thứ nọ đến thứ kia. hấn không thể chịu được sự xỉ nhục này, chỉ vì một món đồ chơi nhỏ rẻ tiền mà hấn cảm thấy mình bị sỉ nhục là không có tiền mua đồ chơi cho con. cu Bo được mua đồ chơi và quần áo mới, toàn đồ nó chọn hết, nó chọn toàn loại đẹp loại đắt cho bố ghét hấn ai nói hấn kiêu ngạo lắm chi. hấn cũng ngạc nhiên không hiểu sao mà nó rành về mọi thứ như vậy. thứ nào là đồ thật đồ giả nó đều biết hết luôn, lại chọn rất nhiều đồ, báo hại hấn sách đồ mỗi muốn rụng cả tay mà không ho he được câu nào, mở mồm là bị nó chặn họng ngay. ha ha. anh còn đủ mà bị chị ấy hành.

4. Chương 4

cả gia đình ra khỏi trung tâm mua sắm. nó đưa cu Bo đến quán kem, hấn nhả nhỏ đi theo. ai ai cũng ngược nhìn ba người. nó hớn hờ gọi kem cho nó và con trai, còn hấn, nó mặc kệ. hấn mặt đanh lại khi thấy thái độ của nó

- bà xã à. em ác quá đó, sao gọi cho mỗi hai mẹ con mà không gọi cho anh với – hấn nói
 - éc, ông xã, thông cảm nha, em quên mất là còn có ông xã nữa. tự gọi đi nhé – nó nói bằng cái giọng ngây thơ vô tội. nếu không phải là ở nơi công cộng đông người thì nó đã bỏ mặc câu nói của hấn rồi
- nhìn cu Bo ăn mà nó thấy trong lòng vui rạo rực. cu Bo lần đầu tiên được ăn kem, nó vui lắm. nó muốn ăn nữa nhưng nó không cho, nó sợ là cu Bo còn nhỏ quá, ăn nhiều sẽ không tốt, thằng bé cũng ngoan ngoan nghe lời, thật là một đứa trẻ ngoan.
- một đám con gái bu lấy hấn như thể là một ngôi sao nổi tiếng vậy, nó nhìn hấn nhếch môi cười. cái mặt hấn đúng là có khả năng của gái thật, quán kem chật ních người là người, toàn là con gái. nó và con trai ngồi đó nhìn xem hấn làm được những gì. tội nghiệp. đẹp trai cũng là một cái tội. nó nhìn hấn lắc đầu.
- mẹ ơi – cu bo nhìn nó thắc mắc
 - sao nào con yêu? – nó nựng vào má cu Bo
 - sao mấy cô, mấy chị đó lại vây quanh ba con vậy? – câu nói này của cu Bo làm nó giậ mình. nhìn cu Bo, ở phải, hấn dù sao cũng là ba của cu Bo cơ mà nhỉ? cu Bo hỏi vậy cũng phải thôi.

- ờ. mẹ không biết. hỳ, chắc ba con đẹp trai quá đó mà – nó cười khổ nói

- đẹp trai là gì hả mẹ? – nó trở mắt nhìn cu Bo

- – à, đẹp trai cũng giống như là cu Bo của mẹ dễ thương nè.

- vậy à. thế con cũng đẹp trai như be mẹ há

- ừ. cu bo của mẹ đẹp trai dễ thương.

- mẹ ơi.

- sao con?

- con muốn ba.

- con qua đó kêu ba đi – nó mỉm cười.

-dạ

cu Bo xuống khỏi ghế, lon ton đi qua chỗ đám đông đang vây quanh ba mình, dật vẩy người nọ kéo vẩy người kia, một thân hình bé xíu thế mà cái đám yêu tinh đó không thèm để ý. thằng bé bon chen chui vào rồi lại bị đẩy ra.

- cô ơi – nó kéo vẩy một cô ả

- chuyện gì? đi chỗ khác, không thấy tao đang bận à?

thằng bé ngồi bệt xuống nên khóc ầm ỹ, nó thấy tức quá, bèn đứng dậy đến bên con, bế nó lên, thằng bé càng khóc to hơn, ai cũng phải ngoái nhìn. nó đang dỗ con mình

- cu Bo ngoan, nín đi nào. ngoan đi con, mẹ thương nào. ngoan nhé – nó nịnh. thằng bé không những không nín mà còn khóc to thêm.

- cô làm gì mà con tôi khóc mãi không dứt thế hả? – nó bực mình nhìn cô gái đó – làm gì mà bu lấy chồng người ta như chó bu thịt thôi’ thế? – nó chửi, nó đang bực mà. hấn thấy con khóc thì ra sức đẩy lũ yêu quái đó ra rồi chạy đến bế con từ tay nó

- cu Bo của ba, con ngoan nào, nín đi, mẹ Nguyệt ba Long thương nè, nín đi con – nó xuýt thì sặc vì lần đầu tiên thấy hấn dỗ dành con. thằng bé nấc nhẹ dần nhẹ dần rồi nín hấn.

hấn quay qua cô gái vừa nãy, nhìn bằng ánh mắt tóe lửa, như muốn xông vào rạch vài rạch hay đâm vài đâm hoặc xiên vài xiên cho cô ả chết luôn vậy. cả đám con gái co rúm lại. không ai giám ho he gì khi nhìn thấy hấn bế con. thằng bé được ba mình bế một lúc rồi ngủ. nó ra hiệu là đưa con cho nó. hấn nhất định không chịu, nó trừng mắt

- anh định bế con kiểu đó à? có ai bế con ngủ như anh không? đưa đây – nó gắt nhẹ. hấn miễn cưỡng đưa con cho nó – đi về, ở đây mà để đám gái đó nhìn ngấm à? – nó bế con rồi trừng mắt với hấn. đám con gái đó nhìn nó nẩy lửa. nó khinh bỉ nhìn đám người đó, muốn khiêu chiến với nó à? đừng có mơ.

hấn đưa mẹ con nó về đến nhà, nó bế con lên phòng, còn hấn thì khệ nệ bê đồng đồ vào nhà, người làm ra đỡ hấn thì nó ngăn lại, ai cũng nghe nó rầm rập. hấn nhón nhó khổ sở chuyển đồng đồ vào phòng cu Bo. nó đắp chăn cho con rồi cũng đi ra ngoài, chuẩn về phòng mình. phòng nó và hấn khác biệt mà. nó chốt cửa trong, hấn muốn vào cũng không vào được, cứ đứng ngoài mà gõ cửa

- đừng có phiền tôi, tôi đng mệt đó. đi mà lo cho mấy cô bồ nhí của anh đi – nó hé cửa nói rồi đóng cửa cái rầm

- cô- hấn tức không nói nên lời, phi thẳng về phòng đập phá đồ. thay bộ đồ rồi đi ra khỏi nhà. nó biết nhưng mặc kệ, hấn muốn đi đâu thì đi, chả liên quan gì đến nó cả

nó vào phòng tắm, tắm xong đi qua phòng con trai nằm xuống bên cạnh. đến nửa đêm thì nghe dưới nhà có tiếng rùm xùm, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của con nên nó đi ra ngoài, xuống dưới nhà, nó nhìn thấy hấn cùng 3-4 cô gái đang đi vào nhà. vừa đi vừa la hét lải nhải. nó lắc đầu mím môi, mặt lạnh như đồng tiền việt nam. đứng giữa cầu thang nhìn ra, với tay bật điện. hấn neho mắt nhìn nó rồi nhếch môi cười. mấy cô

gái đó ăn mặc hở trên hở dưới mặc cho hấn sờ hấn bóp. khi nhìn thấy nó thì cũng trưng cái bộ mặt khinh khỉnh nhìn nó.

- la hét đủ chưa? đủ rồi thì dắt díu nhau về phòng mà phang phập gì mặc kệ, đừng có la hét làm con trai tôi thức giấc tôi giết hết các người đó – nó lạnh lùng nói rồi quay lưng đi lên trên.

- đứng lại – hấn hét.

- tôi đã nói là không la hét mà. – nó nghiêng rằng. nhìn hấn nẩy lửa – còn các cô, bịt cái mồm hấn lại đi, đút gì vào đó cho hấn không la hét cũng được tôi mặc kệ – nó lừ mắt

- tôi bảo cô đứng lại mà – hấn nói

- cạnh anh có bốn cô em xinh tươi rồi đó, tôi khònh rảnh, tôi còn phải xem con tôi thế nào. – nó quay lưng bước đi, như nhớ ra điều gì đó nó quay lại – à, nhắc anh luôn, cẩn thận với các loại hàng dầy, tránh hàng giả hàng nhái hàng kém chất lượng, rồi đến lúc hối không kịp – rồi nó đi nhanh lên phòng, bỏ mặc hấn cùng mấy con bồ của hấn đứng trơ ra đó. câu nói của nó quá rõ ràng, nó chẳng coi ai ra gì mà.

- lên phòng đi anh – mấy cô ả nũng nịu với hấn

- cút, cút ngay a khỏi nhà tôi.- hấn khoát tay ra khỏi mấy cô bồ và chỉ tay ra ngoài cửa

- anh à

- phần. phần ngay, không là tôiđạp ra cửa đó – hấn loạng choạng

- anh cẩn thận

- tôi bảo cút mà? có nghe không? – hấn mắt đỏ lừ. mấy cô ả đành dắt díu nhau đi ra cửa, ầm ỨC vì nó vô cùng, những tưởng được qua đêm với hấn ai dè

sau khi mấy cô bồ ra khỏi cổng, người làm đóng cổng khóa lại rồi đi vào nhà, thấy hấn ngã lăn quay giữa nhà, không biết làm gì nên đành lên gọi nó

- thiếu phu nhân

- có chuyện gì vậy ạh? – nó dịu dàng

- dạ thưa, thiếu gia đang nằm dưới nhà, không chịu lên phòng ạh

- vâng, em biết rồi, chị về phòng mình nghỉ ngơi đi

- dạ, cảm ơn thiếu phu nhân

nó đi xuống dưới nhà vừa đi vừa rửa hấn ” đồ vô tích sự, đồ khôn’ nạ,n ” khó nhọc dìu hấn lên phòng hấn, đỡ hấn xuống giường, cởi bớt cho hấn cái áo rồi quy lưng bước ra, vừa đi ra đến cửa thì hấn nôn mửa hết ra giường, nó bực không thể tả, chỉ muốn phi thẳng lên giường cho hấn một trận, nhưng lại thôi, không chấp thẳng say rượu.

nó khổ sở lôi hấn xuống giường, dìu qua phonhf nó ngủ tạm, phòng hấn thì hấn nôn hết ra giường rồi còn đâu, rồi nó lấy cái chậu để ở dưới giường

- anh mà nôn ra giường tôi thì anh chết chắc đó, đồ tôi – nó gắt

hấn lại chuẩn bị nôn, nó vội lấy cái chậu ra hứng, lần đầu tiên nó phải làm cái việc này, thật làm nó tức muốn chết luôn

- aizzzz, cái thằng điên này. anh nôn xong chưa? ghê chết tôi rồi – nó nhăn mặt lẩm bẩm

một lúc thấy hấn đã ổn rồi nó mới đi qua phòng hấn dọn cái đồng mà hấn thải ra, vốn định cho người làm làm nhưng lại thôi, bây giờ nửa đêm rồi, lại đi kêu họ dậy thì lại khó cho họ, nó lọ mọ tự mình làm, vừa làm vừa oán hấn

lấy ga trải giường và khăn chần gối cùng cái áo của hấn đi giặt, làm xong thì cũng đã gần sáng rồi. thấy con khóc, chắc do thằng bé không thấy mẹ đó mà, nó vội đặt chậu đồ xuống rồi chạy vào phòng con, vỗ về cho

thằng bé ngủ rồi ra làm nốt cái công việc đó, người làm cũng đã dậy để chuẩn bị làm bữa sáng thấy nó khệ nệ bê chậu đồ vệ chạy lại đỡ

- thiếu phu nhân, để chúng tôi làm, sao cô lại tự mình làm vậy chứ?
- vâng, em cũng mệt quá rồi, chị đem phơi giùm em với nhé – nó mệt mỗi cười
- vâng.

nó thì mệt phờ người cả đêm không được ngủ vì phải dọn đồ của hần, còn hần thì ngủ như chết, nó định ngủ một giấc nhưng mà còn phải chuẩn bị cho con đi học nên thôi, để đưa con đi học về ngủ sau vậy

5. Chương 5

nó lên phòng gọi con mình dậy lúc này cũng đã 6h sáng, gọi thằng bé dậy rồi đánh răng rửa mặt thay đồ cho nó rồi cùng xuống bếp nấu ăn, nó muốn tự tay nấu ăn cho con mình, vì thằng bé gầy quá. hai mẹ con tíu tít trong bếp, còn hần ngủ như cún con say sữa trên phòng nó. rồi nó tìm chìa khóa xe đưa con đi học

- thiếu phu nhân, có cần tôi đưa đi không ạ?
- không cần đâu, cảm ơn anh, tôi biết lái xe mà.
- vâng, phu nhân đi cẩn thận.
- cảm ơn anh.

nó mỉm cười rồi mở cửa xe cho cu Bo lên xe, nó thắt dây an toàn cho cu Bo rồi lái xe đến nhà trẻ Phúc Lợi nơi cu Bo đăng ký theo học. một cô giáo trẻ ra đón cu bo

- chào mẹ rồi vào cùng các bạn nào cu Bo – cô giáo
- con chào mẹ.
- cu Bo ngoan, đến tối mẹ lại đến đón nhé -nó
- vâng ạ
- phiền cô để ý đến cháu, nó hơi yếu -nó
- vâng đó là trách nhiệm của chúng tôi, chị đừng lo -cô giáo
- cảm ơn chị.-nó

nó mỉm cười vẫy vẫy tay chào cu bo rồi đi ra xe, nó không về nhà mà đi đến cái vực mà nó bị rơi xuống trước đây, tìm đường xuống đó, tìm lại giấy tờ, may quá, giấy tờ tùy thân của nó vẫn còn và quan trọng hơn cả là cái thẻ ATM trong đó còn có tiền hơn 10 tỷ. số tiền mà nó tự kiếm được trước đây.

nó về nhà lên phòng, hần vẫn ngủ, nhìn cái tướng hần ngủ, nó chỉ muốn phi thẳng lên giường đập cho hần một trận cho bõ tức.

- dậy đi, đồ con sâu ngủ. anh nướng cháy giường tôi rồi đó – nó hất chăn ra khỏi người hần ném thẳng cái gối vào mặt hần.
- yên nào, cho ngủ thêm chút nữa – hần lau mồ hôi
- dậy, đi làm. mau – nó quát. hần lập tức bật dậy ngơ ngác nhìn căn phòng – nhìn gì mà nhìn, xuống khỏi giường tôi, để tôi còn ngủ, hôm qua anh hại tôi cả đêm không được ngủ rồi đó
- ờ. – hần chỉ biết ờ rồi thôi, chả hiểu gì nữa luôn.

hần nhớ là hôm qua hần say, rồi hần về cùng 4 người rồi ...bây giờ hần nằm đây, tại căn phòng nó. hần gãi gãi đầu, làm cho cái đầu rối bù cả lên

- anh còn ngồi đó hả?
- sao tôi lại nằm đây?

- còn hồi nữa, nửa đêm hôm qua thằng điên nào dẫn bồ về nhà rồi la hét và nằm ăn vạ dưới nhà ấy. rồi báo hại tôi cả đêm không được ngủ vì giặc đóng chặn ga gối đệm cho anh kia, nôm' cho đẩy vào rồi về nôn hết ra giường, tôi cảnh cáo, tôi chỉ làm lần này thôi đấy, còn lần sau anh chết chắc đó. cút xuống khỏi giường tôi – nó thẳng chân đá hấn xuống giường và chui vào chăn ngủ.

hấn nhăn nhó xoa xoa lưng rồi đi về phòng, căn phòng đêm qua hấn làm bữa bộn, hôm nay đã gọn gàng sạch sẽ, chắc là nó làm hấn nghĩ vậy. làm vsen rồi thay đồ, đi xuống dưới bếp kiểm gì đó ăn

- chị bếp, có gì ăn không?

- dạ thiếu gia, có đồ thiếu phu nhân nấu rồi để trên bàn đó ạ

- ờ

hấn ngồi vào bàn mở lồng bàn rồi ngồi ăn, nó nấu ăn ngon cực, vậy mà giờ hấn mới biết điều đó, mới chỉ có bữa thứ hai được ăn thôi là hấn đã thấy hạnh phúc rồi. ước gì nó ngày nào cũng làm để hấn được ăn ngon chứ đầu bếp của gia đình còn kém xa nó quá . hấn đến công ty, hôm qua nguyên một ngày hấn không đến, chắc có nhiều việc lắm đấy.

vừa thấy hấn vào phòng làm việc, cô thư ký riêng xinh đẹp của hấn đã xà vào lòng hấn, khiếp nhìn con này ăn mặckiểu gì mà hở hết trơn không mặc còn kín hơn. áo thì hở rốn hở cả ngực, váy thì hở ...hết sạch sành sanh.

- anh. hôm qua không đến làm người ta chờ mãi – nững nịu lay lay hấn làm mặt hờn dỗi

- ngồi dậy qua bàn làm việc đi – hấn lạnh lùng

- anh

- không nói nhiều, đi – hấn lừ mắt

- hừ. em không làm.

- vậy được. cô bị đuổi việc ngay từ giờ phút này. đi ra khỏi phòng làm việc của tôi – hấn nói mà không thèm liếc lấy cô thư ký một lần, mắt dán thẳng vào máy vi tính và đồng hồ sơ trên bàn.

- anhsao anh lại

- tôi bảo đi ra, không nghe thấy sao? – hấn gắt

cô thư ký ầm ỨC không nói được câu nào, cầm túi sách hậm hực đi ra khỏi phòng hấn đóng cửa cái rầm. làm rung cả chỗ ngồi của hấn.

- đứng lại. – hấn hét

- hỳ hỳ em biết là anh sẽ gọi em lại mà – cô thư ký hớn hở.

- cô đứng đó đợi tôi – rồi hấn gọi cho ai đó – quản lý Hạ lên phòng gặp tôi. cho anh 5 phút để chuẩn bị

- vâng thưa tổng giám đốc

đúng 5 phút sau quản lý tên Hạ lên đến phòng hấn. đưa tay lên gõ cửa

- vào đi

- chào tổng giám đốc, anh gọi tôi có việc gì ạ?

- đuổi việc cô ta, chuyển cô ta xuống làm quét dọn để trả nợ cho tôi vì phá cửa phòng làm việc của tôi, số nợ là 1 tỷ, cho cô ta làm việc đến khi nào trả xong thì thôi. lương tháng của quét dọn ở đây là bao nhiêu?

- thưa tổng giám đốc. lương tháng của quét dọn là 5 triệu một tháng.

- được rồi riêng cô ta thì giảm một nửa, 2 triệu 500 ngàn một tháng. đi làm ngay đi

- vâng. – mời cô.

hắn vẫn không ngẩng mặt lên mà chỉ ký ký viết viết làm cái công việc đang ngập đầu của hắn. cô thư ký ức không nói được lời nào, mặt tái mét, đúng là hắn đưa cô lên tiên được thì cũng đưa cô ả xuống địa ngục được nhục không còn cái nhục nào hơn.

buổi tối chuẩn bị cho cu Bo đi ngủ xong, nó đi lên phòng sách của gia đình, nhìn thấy hắn đang ngồi hý hoáy ghi ghi chép chép gì đó nhưng nó mặc kệ, nó coi như không nhìn thấy hắn, nó kiếm vài cuốn sách về hội họa mỹ thuật, thời trang và kinh tế rồi ngồi xem, trước đây nó học mấy trường liên rồi, mỹ thuật, thiết kế thời trang và trường kinh tế. đừng thắc mắc tại sao nhé, bởi vì nó học giỏi nên học nhảy cóc đó mà.

hắn nhìn nó ngồi đọc sách say sưa không thèm để ý tới hắn thì ức lắm

- cha, cô mà cũng biết chữ cơ à? đọc mấy thứ đó có hiểu gì không đó?

- - im lặng

- ê đồ khùng. co khờn nghe tôi nói gì hử? bộ điếc à?

-.....- im lặng

- này..ba la ba la ba la

- anh bị dở hơi à? bị chập chỗ nào à? ngồi im đi, không là tôi gọi 3TK đó

- 3TK là cái gì vậy?

- ngốc không tả được. là trung tâm thần kinh đó anh rõ chưa

- cô thôi tôi không chập đồ không biết gì như cô

- có chập thì anh cũng đâu có kịp tôi? nên không chập là hơn.

- cô

- tôi làm sao? tôi biết tôi đẹp rồi, anh không cần cà lăm như vậy đâu. thôi ngồi im đi để tôi còn đọc sách.

hắn tức không nói nên lời. nó từ sau cái vụ tai nạn đó đã thay đổi, thay đổi thành một người hoàn toàn khác, không còn là một cô gái yếu đuối dịu dàng ăn mặc luộm thuộm nữa mà thay vào đó là một cô gái đàn đả mạnh mẽ, xinh đẹp và biết cách ăn mặc và hơn hết giám đốc đầu với hắn. nó ôm đống sách đi về phòng, ở đây nhìn thấy hắn chắc nó không đọc nổi chữ nào quá. hắn không nói gì chỉ nhìn theo dáng nó đi ra khỏi phòng, lúc đó hắn chỉ muốn lao vào ôm lấy nó thôi. mái tóc dài mượt, toàn thân tỏa ra một mùi thơm dịu nhẹ, với bộ váy ngủ màu hồng phấn, nhưng hắn đã không làm được điều đó vì nó đi quá nhanh. hắn tự cốc vào đầu mình vài cái như kiểu muốn nói " tỉnh lại đi cưng " vậy.

nó đi về phòng đọc hết đống sách đem về rồi chui vào chăn ngủcòn hắn thì không tài nào ngủ được vì cái hình ảnh của nó lúc này lại hiện ra trước mặt hắn

6. Chương 6

mẹ con nó đang tít tít dưới nhà bếp, hôm nay là chủ nhật cu Bo không đi nhà trẻ. hai mẹ con nó đang làm cơm, nó muốn tự tay nấu ăn cho con hơn là để người làm làm cho, mới chỉ có một tuần thôi mà nhìn thẳng nhok đã khá hơn rất nhiều, có vẻ mập hơn được chút xíu, nhìn vào đã thấy có tý da tý thịt. hắn cũng không đến công ty. hắn ngồi trong phòng sách nghiên cứu gì đó rồi xuống dưới nhà xem mẹ con nó làm, từ ngày nó tai nạn khỏe lại, căn nhà này đã có chút sinh khí vì có nhiều tiếng cười hơn và đặc biệt có tiếng trẻ con thường xuyên hơn

một tuần nay bữa nào hắn cũng có mặt ở nhà để ăn cùng mẹ con nó và không đi đêm nữa, hết việc công ty là về nhà. nó cũng thấy lạ nhưng không thèm hỏi, nó hầu như chẳng bao giờ nói chuyện với hắn. nó và hắn dường như hai thế giới tồn tại song song vậy. cu Bo thì suốt ngày bám váy mẹ, ngoài ra chẳng theo ai, hắn thì thẳng bé không theo rồi, nhìn cái tướng lạnh như tiền kia của hắn thẳng bé thể nào mà chả sợ, không sợ hơi phí.

- Bo – hắn kêu.

- dạ, ba.

- qua đây với ba con.

nó vẫn ôm cu Bo trong lòng nhìn hấn thách thức, kiểu ” ngon nhào vô ” và cùng cu Bo tíu mắt xem hoạt hình. lâu lâu lại phá lên cười và vỗ tay. hấn tức xì khói, nhích lại gần hai mẹ con nó. kéo lấy cu Bo ra khỏi lòng nó đặt vào trong lòng mình. hấn nhìn nó nhưn mày kiểu ” cô thua rồi nhé ” vậy. nó mặc kệ, dù sao hai người cũng là cha con mà tách ra sao được, thấy hấn thương con nó cũng bớt được một nỗi lo, lo sau này thằng nhỏ

- tôi đưa hai mẹ con đi công viên nhé – hấn nói

- gì?

- tôi nói là tôi sẽ đưa hai mẹ con đi công viên chơi

- cu Bo, con đi không? – nó hỏi

- dạ, con thích lắm. mình đi nha mẹ – cu Bo nghe được đi chơi là hớn hở lắm lăng xăng kéo hấn lên phòng thay đồ.

nó nhìn hấn thay đồ cho con mà phát bực cả lên, đúng là vô dngj mà, mỗi cái việc thay đồ cho con bất kỳ thằng đàn ông nào cũng biết làm còn hấn thì không. chọn đồ chẳng hợp gì cả, nó đành phải thay lại. hôm nay nó mặc quần bò, áo phông và tóc cột cao, đi đôi giày cao gót, trông thật nổi bật. hấn cũng đóng bộ lịch lãm kaki nâu, sơ mi trắng, nike trắng.

đến công viên, hấn mua kem cho cả nhà đứng xem thú trong công viên, thằng bé dật dật quần hấn

- gì thế Bo?

- con muốn đi

- aizzzzzzzz, đợi chút, chịu khó nhịn, đừng có bậy ở đây đó. – hấn nhăn mặt sốc cu Bo đi, nhìn cái tướng hấn chạy cũng đẹp nữa, đúng là con người hoàn hảo mà. nó khoanh tay đứng nhìn hai cha con hấn chạy đi.

phải nói hấn đẹp trai, cao ráo, dáng hấn ít nhất cũng phải 1m80, chân hấn dài thật. nó đi cả giày cao gót cũng chỉ có cao bằng tai hấn .

cả gia đình đi đến đâu cũng là tâm điểm của sự chú ý, ba người đi đến đâu cũng như là tỏa sáng đến đó vậy, hàng ngàn ánh mắt ghen tỵ và ngưỡng mộ nhìn vào ba người. hấn đã có vợ và con đi bên cạnh nhưng mà cái mặt của hấn thật là có tài của gái, gái vẫn bám theo sau âm âm và reo hò âm ỹ.

- con kia là vợ của ảnh hả? sao sấu vậy trời

- xinh mà, còn xinh hơn cả hoa hậu nữa đó

- cần lâu, xấu hoắc à, không đẹp bằng tôi nữa.

- trời đừng có đu dây điện, à không dù là cáp treo bà nà thì cô cũng bị rơi thôi, thôi xuống đi cho người khác nhờ, xấu mà còn bày đặt.

- không đúng sao? cô ta xấu hoắc, ảnh chỉ lấy về theo lệnh của ba mẹ ảnh thôi chứ ảnh làm gì yêu loại người xấu như thế? đã xấu lại mồ côi, lại còn không có học nữa

người ngưỡng mộ thì nói một kiểu, người ganh tỵ ghen ghét nói một kiểu. nó nhếch môi cười khinh bỉ, còn hấn thì im lặng không nói gì, hấn không đoán được trong lòng nó đang nghĩ gì, bị người ta đụng chạm vậy mà không có phản ứng gì sao?

một cô gái đụng phải hấn, cô gái khá xinh ăn mặc khá được không đến nỗi hở hang hàng hóa nhưng cũng thuộc hạng cáo già giả nai. hấn nhú mày, cô gái ngã xuống đất. hấn bắt ngờ, nó thì đứng im, tay nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của con mình, còn tay kia của thằng bé là hấn nắm.

cô gái kia khóc, nhiều người xúm lại xem, hấn cũng chẳng hiểu gì, tự đi, tự đụng vào hấn rồi tự khóc. còn nó thì đang nhịn cười, cu Bo thì đưa hai hột nhãn nhìn ba rồi quay sang nhìn mẹ rồi lại nhìn người đang ngồi dưới đất đó

- có chuyện gì thế nhỉ?
- không biết được, thấy tự nhiên ngồi khóc trước mặt người ta như vậy không biết có chuyện gì
- giờ ơi, chắc lại thấy trai đẹp nên ăn vạ đó mà.
- đúng là ghê gớm thật.
- mà sao hán ta không chút phản ứng thế nhỉ?
- bộ mù hả? vợ con người ta bên cạnh kia, làm gì có chuyện đi động vào người khác?
- cũng phải vợ cậu ta xinh thế cơ mà. thằng bé con kia dễ thương quá.

hàng loạt những lời bàn tán vang lên

- thôi đứng dậy đi, ngồi đó ăn vạ không ích gì đâu, đường rộng thế này không đi lại cứ nhằm mặt ck tôi mà đi vào. mọi người thấy sao ăh? vợ chồng con cái chúng tôi đi rất gọn đúng không? và đường còn rất rộng, không ai động vào cô gái này hết, vậy mà cô ấy lại ngồi trước mặt chồng tôi khóc, với một người vợ khi thấy chồng mình bị người khác làm cái trò này thì mọi người sẽ làm gì ăh? – nó nói từng lời hướng vào cô gái kia như xoáy vào lòng vậy.

- phải rồi, đứng dậy đi, đừng có ăn vạ nữa, đứng dậy đi.- nhao nhao

cô gái quê quá không biết làm gì đành ầm ức đứng dậy, không chịu buông tha còn cố tình vịn và hán nữa, và loạng choạng ngã vào người hán, hán bị nó kéo qua một bên khiến cô gái xuýt thì ngã lần hai. cô gái hậm hực mím môi nhìn nó tóe lửa. hán vẫn im lặng không nói gì. cúi xuống bế cu Bo lên và cầm tay nó bước đi, nhưng cô gái đó lại níu nó lại, hán khựng lại quay lại nhìn.

vẫn là một cuộc chiến tranh trong im lặng. nó cũng chả bấu bở gì hán nhưng trong giây đăng ks kết hôn, trên danh nghĩa pháp luật nó và hán là vợ ck nên nó không thể cho những loại vợ vẩn này động vào hán được, mặt nó hơi tái .

- cô làm gì vợ tôi vậy? – hán thấy người nó hơi run lên và mặt tái xanh hán mới mở mồm
-cô ...cô ta không xứng với anh.- cô gái đó nói
- hơ. việc gia đình tôi không cần cô quan tâm. xứng hay không tự tôi biết. không lẽ cô xứng với tôi hơn cổ?
- vâng. em đẹp, em giàu, em có học. em mới xứng với anh
- ồ. vậy sao? thế mà nãy giờ hành động của cô lại nói lên cô là người vô giáo dục chứ. vậy là tôi nhầm sao? cô là người có học vậy xin cho tôi hỏi con người như thế nào mới được gọi là người hoàn hảo? – nó chen và.
-- im lặng không nói được

- không nói được chứ gì? vậy để tôi nói cho mà nghe: người nào tự biết mình kém cỏi thì người đó gần đạt đến sự hoàn hảo. đơn giản thế mà cũng không biết à? – nó nói chuyện mà ai cũng phải khâm phục, dịu dàng dứt khoát, lời nào lời nấy ăn sâu vào tiềm thức mỗi người.

- cô- cô gái đó đưa tay lên định tát nó, nó cho cô gái đó tát mình một cái nhưng đến tay bên kia nghĩa là tay phải đó, nó chụp lại. hán thấy nó bị tát thì bực mình ghê lắm, thằng nhok Bo thì khóc thét lên vì mẹ mình bị đánh. hán phải dõ dằn mãi mà không được.

” rắc ” tiếng xương gãy nhỏ khê vang lên chỉ đủ để người trong cuộc nghe thấy. mặt nó vẫn tái mét như bị đánh đến sợ hãi vậy, tay kia nắm lấy cánh tay cô gái, ánh mắt rưng rưng kiểu sắp khóc, nhưng thực chất nó đã dùng lực bẻ gãy cánh tay cô gái đó và khả năng tàn phế đến với cô gái là rất cao, vì nó đã ra tay thì không bao giờ được lành lặn. nó rơi nước mắt khóc kiểu như bị đánh đau khóc vậy. còn cô gái thì cảm giác nhói đau ở tai và không còn cảm giác được gì nữa, chỉ thấy cổ tay mình đau và không cử động được thôi.

- tôi và cô không quen không biết, sao cô lại hành động ngu ngốc đến vậy? vậy mà cũng xứng là người có học sao? về mà đợi tin gia đình phá sản đi – hán đe dọa, động ai chứ động đến người của hán thì dù có là ai đi nữa hán cũng tìm hiểu cho ra và cho cả gia đình tán gia bại sản thân bại danh liệt, không ngóc đầu lên được

- yên tâm đi, tai cô có 100% nguy cơ tàn phế – nó cúi xuống tai cô gái thì thầm đủ để cô gái nghe ngoài ra thì không ai biết nó nói gì. cô gái mặt xanh lét, vội vã chạy đi, vừa chạy vừa quay lại nhìn về mặt sợ hãi
- về thôi, không đi chơi nữa – nó khều hấn
- nó vào nhà khuôn mặt vẫn điềm tĩnh, cu Bo tự đi lên phòng, thẳng nhok biết điều nên để không gian riêng cho ba mẹ mình
- việc vừa rồi
- không cần anh quan tâm, chẳng qua tôi không muốn bỏ của anh có loại vô xỉ như vậy nên tôi giúp anh loại một người thôi, sao? muốn cảm ơn tôi không?
- côkhông phải lúc này khóc sao?
- khóc? anh nhầm rồi. đó không phải là khóc, chẳng qua là tôi thừa nước nên cho nó đi ra bớt chút thôi.
- cô nói gì cô ta mà cô a có vẻ sợ hãi vậy?
- nói gì đâu? tôi chỉ nói cánh tay cô ta có 100% khả năng tàn phế thôi
- tại sao?
- tôi mà ra tay thì không ai không có thương tật, anh từ nay cẩn thận cho tôi, không thì tôi- ” rắc ” nó bóp cái ly trong tay làm hấn rùng cả mình – sẽ như nó đó.
- hấn thoáng giật mình. tay nó không bị sao hết. hấn thở phào nhẹ nhõm, hấn cứ lo nó sẽ bits tay. hấn từ bây giờ phải nhìn lại nó rồi.
- chán nhỉ? đúng là lâu ngày không xử dụng đến sức, cả cái ly cũng bóp khong xong nữa,- nó nhìn mấy mảnh thủy tinh dưới sàn nói
- cô đã thay đổi. cô có phải là vợ tôi không nữa vậy?
- nghe rõ đây ” đồ khôn’, tôi không phải là vợ anh ” nó nói rồi đi thẳng lên trên lầu bỏ lại cái mặt ngơ ngơ của hấn đứng chết lặng dưới nhà

7. Chương 7

Kid sẽ đổi lại ngôi kể. gọi hấn = Long. nó = Nguyệt.

Long đứng chết trân dưới nhà, lần thứ hai nghe Nguyệt nói câu ” tôi không phải là vợ anh ” đúng là từ ngày ở bệnh viện về Nguyệt đã hoàn toàn thay đổi, tính cách mạnh mẽ, lạnh lùng và quyết đoán hơn chứ không nhút nhát như trước, từng lời nói của Nguyệt như xoáy sâu vào lòng Long. hai bàn tay nắm chặt người khẽ run lên đá mạnh chân vào ghế rồi cũng đi thẳng lên trên phòng.

người làm cũng thấy mừng vì thiếu phu nhân đã thay đổi. nhìn thiếu phu nhân mình mạnh mẽ thế này còn hơn là yếu đuối như trước.

ba người đang ngồi ăn cơm, Nguyệt chăm bón cơm cho con, Long ngồi ăn lâu lâu nhìn vợ con mình, ngoài ra không nói một câu nào cả, có nói cũng đều bị Nguyệt móc họng thà không nói cho yên thân. đang ăn thì Quế Hoa xông sòng sọc vào nhà, hùng hổ vô tư như đây chính là nhà của cô ta vậy.

- tiểu thư Quế Hoa, cô chú ý cho, thiếu gia cùng thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia đang dùng bữa, phiền cô ngồi đây đợi họ dùng xong bữa rồi có chuyện gì nói sau – quản gia vẫn điềm đạm.
- ông là cái gì trong cái nhà này mà dám ra lệnh cho tôi? – Quế Hoa trừng mắt
- quản gia – quản gia vẫn điềm tĩnh
- chỉ là một quản gia cón con mà dám nói chuyện với tôi sao? tránh ra một bên đi – Quế Hoa quát
- thứ nhất tôi là quản gia của gia đình này do chính ông bà chủ giao cho nhiệm vụ. thứ hai cô không là ai trong gia đình này nên tôi không cần nghe theo lời cô. thứ ba là con gái đi đến nhà người khác nên lịch sự

chút. thứ 4 cô làm thế này không ra dáng một tiểu thư danh giá mà rất giống du côn ngoài đường. thứ 5 phiên cô ngồi xuống ghế và uống trà đợi thiếu gia, thiếu phu nhân cùng tiểu thiếu gia. – ông quản gia điềm tỉnh nói rồi quay lưng bước vào trong, khiến Quế Hoa tức nghẹn lời, một tiểu thư quen được nghe nịnh nọt nuông chiều chưa bao giờ chịu ủy khuất, nay lại phải chịu sự xỉ vả từ một quản gia. cô ta tức lắm.

- tôi sẽ bảo anh Long đuổi việc ông – Quế Hoa tức tối hét theo sau

- cô cứ tự nhiên – ông quản gia quay lại mỉm cười nói

điều này càng làm cho Quế Hoa tức thêm, không những câu nói không có uy lực mà lại còn bị chế diễu, bực tức ngồi mạnh xuống ghế cầm tách trà lên uống và phun thẳng ra ngoài hết vì nóng cái tội uống trà mà không để ý, trà người ta mới pha xong. đặt mạnh tách xuống bàn, Quế Hoa tức tím cả mặt. môi mím chặt, toàn thân run run.

- ủa chú Triệu. nhà mình mới mua chó à? – Nguyệt quay ra hỏi quản gia.

- dạ thiếu phu nhânđâu có ạh? – ông quản gia ngạc nhiên không hiểu thiếu phu nhân mình hỏi vậy có ý gì.

- ờ. cháu tưởng nhà mình mới mua chó, tại cháu thấy nó xù và phá nhiều quá đó mà, vậy là cái gì vậy chú? – Nguyệt với ánh mắt cún con nhìn ông quản gia.

- dạ tiểu thư Quế Hoa đó ạ thưa thiếu phu nhân – ông quản gia mỉm cười hiểu ý thiếu phu nhân. đúng là thiếu phu nhân ngày càng thay đổi, chỉ là cách đối xử với người làm trong nhà vẫn rất tốt không thay đổi.

- à. – Nguyệt à lên một tiếng rồi quay sang Long. – ê, chồng, bồ của chồng đến kìa, ra đó coi thế nào đi, không chắc lại cần hết người làm trong nhà đó. không biết cô ta có tiêm phòng đại chưa nữa, chồng nhớ xem kỹ rồi đưa đi tiêm nhá. – Nguyệt mỉm cười. Long nhìn nguyệt tức nghẹn lời.

Nguyệt cười tủm tỉm, và vừa ăn vừa bón con. thằng bé ngoan ngoan ăn thun thút. xong Nguyệt bế con lên phòng, bỏ lại Long cùng Quế Hoa dưới nhà. nhìn thấy Nguyệt bế con lên Quế Hoa tính gây chuyện nhưng không kịp vì ngay sau đó Long đã theo sau lên, vội chạy đến bên Long, đúng thật là trợ trên mà. đến nhà người ta lại còn không biết giữ ý tứ và phép tắc, thấy chồng người ta mà cứ tươt tươt tươt tươt cả lên. chạy đến ôm cổ Long

- anhem nhớ anh quá, mấy ngày qua sao anh không gọi điện thoại cho em? sao anh không đến với em? hay em dọn đến ở đây với anh như trước đây nhé. – Quế Hoa nũng nịu nói.

- em bỏ anh ra coi, anh không thờ được rồi này. nghe này, em là con gái chưa chồng, không thể tự tiện dọn đến nhà người ta ở được, em nên ở nhà thì hơn. – Long vẫn điềm tỉnh lạnh lùng.

- không, người ta muốn được ở gần anh mỗi ngày cơ – làm nũng

- còn vợ, còn con anh? – Long nhú mày

- cô ta? từ bao giờ anh coi cô ta là vợ vậy? chẳng phải trước đây anh đã hứa là sẽ l dị với cô ta để cưới em sao? vì thế em đến trước có sao đâu? nha anh. – năn nỉ

- không – dứt khoát

- anh bị cô ta bỏ bùa mê gì rồi đúng không? em không tin là tự nhiên anh tỏ ra như vậy và đối xử với em như vậy, có phải là tại cô ta? vậy thì em sẽ không tha cho cô ta đâu – hậm hực

- im ngay, tôi cấm cô đụng đến cô ấy. nếu không đừng có trách tôi – Long nạt nộ

- anh hừ, anh được lắm. rồi anh sẽ biết thế nào là sự trả thù của tôi – Quế Hoa hậm hực đi ra khỏi nhà Long. hần nhếch môi cười khinh bỉ nhìn Quế Hoa. cô ta cũng chỉ như bao cô gái khác đối với Long mà thôi, khi nào chán thì Long vứt thế thôi, chơi với loại gái thế này như chơi với búp bê ấy mà. nếu không phải cô ta có giá trị lợi dụng, nếu không phải cô ta là con gái của tập đoàn đứng thứ ba trong nước thì Long có thêm vào mà giữ đến bây giờ ấy.

trên phòng Nguyệt. lấy điện thoại ra ấn số gọi:

- a lô – bên kia một giọng con trai trầm ấm vang lên

- Du. – Nguyệt gọi
- ai vậy ăh? – Du hỏi lại
- chị đây – Nguyệt nói
- chị? chị nào? – Du thoáng ngạc nhiên
- chị Dung đây, gặp nhau tại chỗ quán chị em mình hay ngồi trước đây nhé. ngay bây giờ. – Nguyệt nói
- được, nhưng tôi không biết chị là ai, chị mà dở trò thì đừng trách tôi đây – Du đe dọa, đương nhiên không thể tin được rồi, bởi lẽ chị gái mình đã bị rơi xuống vực và chính Du là nguyên nhân sâu xa mà, nếu có ai đó giám mạo phạm thì chàng trai đẹp trai baby hiền lành tốt bụng sẽ lập tức trở thành một con mãnh thú ngay.
- Nguyệt thay bộ đồ rồi đi xuống dưới nhà, lấy chìa khóa xe, đi ra khỏi nhà, tự mình lái xe đến quán ruốt của hai chị em trước đây. chọn đúng cái bàn mà hai chị em thường ngồi. nhìn ra cửa, một thanh niên đẹp trai khuôn mặt baby dễ thương đáng người cao ráo đi vào. vào đúng chiếc bàn mà trước đây hai chị em hay ngồi.
- xin lỗi, người gọi cho tôi có phải là chị? – Du lạnh lùng.
- Du, em ngồi đi. đừng căng thẳng như vậy. chị đúng là chị của em – nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt nói vậy Du cũng ngồi xuống. hai tách cafe được đem lên, một đắng một không, theo đúng kiểu của hai chị em.
- sao chị biết tôi thích cafe đắng?
- thì chị đã nói chị là chị của em mà – bẹo má Du.
- á, đau. – Du chu môi xoa xoa má kêu đau
- bằng chứng thứ hai nói lên chị là chị của mày đó Du – cười nham hiểm, nhìn cái kiểu cười này Du cũng mừng tượng lại trước đây mỗi lần bẹo má cậu xong, chị cậu thường cười kiểu này, cái kiểu đặc ý.
- chị có thể nói một số bằng chứng noi lên chị là chị tôi? – Du vẫn điềm tĩnh.
- #@%\$^&(**)(*^\$@#%^*(()(%&))_ (^\$@*))^\$(&%\$%& ba la ba la ba la- kể với tốc độ nhanh nhất có thể – đúng chưa?
- đúng, nhưng nếu là chị hai tại sao chị lại- ngập ngừng
- nghe này baby của chị bị rơi xuống ...ba la ba la ba la ba lavậy đấy, thế là bây giờ chị có khuôn mặt đẹp không tỳ vết này he he. – cười không thấy tổ quốc đâu
- đúng là chị hai rồi, cái kiểu cười này, cái cách nói chuyện này- Du mừng hóm.
- dạo này ba mẹ khỏe không em? – Nguyệt hỏi
- ba mẹ vẫn vậy chị hai. chị có định sẽ về nhà mình nói chuyện này với ba mẹ chứ? – Du hỏi
- chị muốn lắm, nhưng sợ ba mẹ không tin.
- đừng lo, có em mà.
- ok, vậy chị về, chị nhớ ba mẹ lắm.
- vậy về luôn nha, mai là ba mẹ đi Mỹ rồi, mấ tháng mới về lận
- ưkm’.

8. Chương 8

hai chị em ra xe, cùng lái ra khỏi quán và đi thẳng về căn biệt thự giữa lòng thành phố. hai chiếc xe đỗ xích trước sân căn biệt thự. Nó cùng Du bước ra khỏi hai chiếc xe. người làm đứng hai hàng chào Du cùng khách.

- ba, mẹ! – Du cười chào ba mẹ
- ờ Du. sao hôm nay về sớm vậy con? mà ai đây? bạn gái con hả? – bà Loan mẹ Du hỏi
- dạ không. là chị hai đó mẹ – Du nói
- ba, mẹ – nó rưng rưng.
- căn cứ vào đâu mà con cho cô gái này là chị hai con? – ông Hùng ba Du nói mắt vẫn dán vào tờ báo kinh tế.
- tất cả mọi thứ về con, về chị hai. cô gái này đều nắm rất rõ không sai một chút nào. ba mẹ biết đấy, chị hai là người tinh tế, nên mọi thứ chị ấy sẽ nhớ rất rõ dù là nhỏ nhất mà – Du vẫn cười mỉm nói
- con à, không thể chỉ dựa vào những thứ đó đâu, không may một ai đó đã theo dõi từ trước về mọi hoạt động của hai chị em con thì sao? đừng có dễ tin người như vậy, ba biết con thương chị hai con, và ba mẹ cũng vậy, ba mẹ cũng hương chị hai con như con vậy. vì thế nên không thể dựa vào vài lời nói mà tin được con à – ông Hùng đặt tờ báo xuống. nhìn vào con trai điềm tĩnh nói
- ba con tin chị ấy là chị hai con, nếu không phải là chị hai con thì không bao giờ tạo cho con cảm giác than thuộc được – Du nhún mày cố nói
- Du. ba con nói đúng. nếu là chị hai con thì tại sao trong thời gian qua không về nhà mà lại bây giờ mới tìm về? – bà Loan nói
- chị hai, chị nói gì đi, chị phải chứng minh rằng chị là chị em và là con của ba mẹ đi – Du hơi buồn nói.
- thừa ba, thừa mẹ. sau khi con bị rơi xuống vực kia. thân xác con đã tan nát, nhưng hồn con không được siêu thoát, con cứ lẩn vẩn trong không khí, con cũng đâu muốn điều đó, một cô hồn không nơi nương tựa, con không về nhà không phải con không muốn mà là con không thể về được, gió cứ cuốn con đi, một linh hồn thì đâu tự ý làm theo ý mình được. một hôm, con bị gió cuốn đến cổng một căn biệt thự lớn, ở đó có cái thân xác mà con đang nương náu đây, và con bị chính con người này hút đi theo không thể phân khai ra được. con cũng không hiểu tại sao lại như vậy. con cứ theo thân xác này đã hơn một tháng nay, cô ấy đi đâu thì con bị cuốn đi theo đến đó. khi cô ấy ở nhà thì con ở ngoài, nhưng không thể rời nơi đó đi. một ngày cách đây không lâu, cô gái đó bị bồ của chồng mình thuê người sát hại. khi được đưa vào viện thì hồn cô ấy đã lìa khỏi xác. và xin con hãy sống tiếp cuộc sống của cô ấy. con cũng không hiểu tại sao cô ấy lại biết tên con. điều này làm con khó hiểu. một là người sống một là linh hồn con cũng không hiểu được tại sao cô ấy biết mà xin con làm việc này. ba mẹ biết đấy, con theo ba không tin vào tâm linh, nhưng việc này làm con tin và tâm linh.
- cứ cho điều đó là thật đi thì cũng không thể chứng minh được cô là con gái chúng tôi được – ông Hùng vẫn điềm tĩnh. còn bà Loan thì có chút rung động, bà tin vào tâm linh, có ma, có thiên đường có âm tào địa phủ. – cô hãy nói về cấu trúc căn nhà này xem. nếu cô là con gái chúng tôi thì sẽ biết về nó, vì chính con gái và con trai chúng tôi là người thiết kế ra căn nhà này khi chúng tôi mới 13-14 tuổi.
- vâng, căn nhà gồm bốn tầng nếu tính cả tầng thượng thì 5 tầng.ba la ba la ba lacon cùng Du có chung sở thích, nên phòng ngủ của con cửa sổ không dùng chấn song, mà chỉ dùng kính, kính cách âm. cửa sổ cao ngang tầm ngực của người trưởng thànhba la ba la
- đúng, chính xác. không sai một chút nào. – ông Hùng ngạc nhiên
- con sinh ngày 10-2-1988, còn Du ngày 27-8 năm 1992. ba sinh ngày 16-6-1968, mẹ sinh ngày 23-7- 1970. – nó nói tiếp.
- nó đúng là con của em và anh đấy, mình ơi, con gái về với chúng ta rồi. ôi con tôi. thế con sống có tốt không? – bà Loan rưng rưng ôm nó vào lòng
- vâng. nếu là thân xác này của trước kia thì nó không tốt chút nào, nhưng bây giờ là con thì đương nhiên nó phải tốt rồi mẹ. con là người mạnh mẽ mà. thân thể này có một đứa con, và giờ nó là con của con. thằng bé đã được bốn tuổi. nhưng tội nghiệp lắm mẹ. thân thể ốm nhom do không được ba mẹ chăm nom. – nó nói giọng buồn buồn

- tại sao? sao lại như vậy? – bà Loan khó chịu hỏi
- chuyện là, thân xác của con đây được ba mẹ của chồng con bây giờ cưới về từ cô nhi viện nên chồng con bây giờ không thích và để mặc cho bồ của anh ta đầy đọa, suốt ngày phải làm việc như một người làm, chia cắt hai mẹ con, còn anh ta thì không quan tâm đến con trai. thằng bé suốt ngày bị nhốt trong phòng, ăn uống lại không đủ chất nên gầy còm tội nghiệp lắm mẹ ơi. – nó nói
- có chuyện đó nữa à? – ông Hùng giờ đây mới lên tiếng
- dạ. đáng lẽ ra con nên về đây với ba mẹ từ ngày con mới xuất viện nhưng mà con sợ mọi người không tin con, con đã đấu tranh tư tưởng rất nhiều con mới quyết định đến đây. con nhớ ba, nhớ mẹ, nhớ em, con quyết định về đây con cũng đã xác định rằng nếu ba mẹ không nhận con thì cũng được, chỉ cần con thấy được ba mẹ vẫn khỏe là con vui rồi. – nó rưng rưng khóc.
- ba mẹ tin con – ông Hùng nói, ông là người làm việc gì cũng cân nhắc, quyết định chuyện gì cũng chắc chắn, nên lời nói bao giờ cũng đi đôi với hành động. – ba sẽ cho người làm lại đây từ từ thân cho con, đừng lo lắng.
- mình nói thật chứ? – bà Loan quay sang ông Hùng.
- từ trước tới nay tôi đã nói dối bà lần nào chưa? – ông Hùng nhìn bà Loan cười
- con cảm ơn ba. mai con sẽ đưa cu Bo con trai con qua đây – nó lau nước mắt vui vẻ nói.
- ở đưa cả thằng chồng mày qua đây cho ba, mà thằng đó tên gì ấy nhỉ? – ông Hùng nói
- dạ Nhật Long ạ – nó nói
- Nhật Long à? cái tên này nghe quen quen. – ông Hùng dăm chiêu
- hẳn là tổng giám đốc tập đoàn Tài Phát mà ba, sao không quen tên cho được – nó nói.
- à, ra thế. ừ được rồi, mày ở đây chơi rồi tối về, ba đi làm giấy tờ cho mày. – ông Hùng đứng dậy đi lên lầu
- ơ thế còn con thì sao ạ? – Du xụ mặt.
- anh thì ngồi đó xem phim hoạt hình đi. phim siêu nhân của anh kìa – bà Loan trêu con trai
- mẹ con lớn rồi đó. 20 tuổi, 20 tuổi mẹ biết không? hừ. – Du nói
- vâng mẹ quên mất rằng anh đã 20 tuổi, hồi nhỏ chẳng phải hai đứa tranh nhau xem hoạt hình còn gì. – bà Loan trêu.
- tụi con bây giờ lớn hết rồi mẹ. nhưng mà phim hoạt hình hay đấy chứ ạ? – nó cười nháy mắt với em trai.
- trờihết nói nổi. em đi chơi. không ở nhà nữa. – nói rồi Du hăm hực đi ra khỏi nhà. bà Loan và nó cười nhìn theo sau.
- cái thằng này, không biết khi nào mới lấy được vợ – bà Loan lắc đầu
- mẹ đừng lo, nó chỉ không nhẽo với mẹ khi ở nhà thôi, mẹ mà được nhìn thấy nó ở công ty chắc mẹ không tin nổi nó là con mẹ đâu, lạnh lùng quyết đoán, tài giỏi. – nó nói
- mẹ biết chứ. nếu không ba đã không giao công ty cho nó quản lý ở cái tuổi 20 này rồi – bà Loan nói đầy tự hào
- hôm đó về nhà nó thì cũng đã hơn 6h tối, cu Bo đang ngồi đợi nó ở ngoài thềm, nhìn cái dáng nhỏ xíu của cu Bo nó lại thấy lòng mình thất lại. xuống xe nó chạy lại chỗ con mình.
- cu Bo
- a mẹ về. mẹ đi đâu không cho cu Bo đi với nè.
- mẹ đi công chuyện mẹ xin lỗi con trai. mẹ sẽ làm đồ ăn cho con ngay bây giờ nhé.
- dạ.

- ngoan lắm.

nó bế cu Bo xoa xoa đầu con và bước đi vào trong, nó nhìn thấy hấn ngồi trên ghế, bên cạnh là Quế Hoa đang ngồi, khi nhìn thấy nó Quế Hoa ôm lấy tay hấn, hấn không nói gì, ngồi im cho Quế Hoa ôm.

- cô mới đi đâu về? – hấn lạnh lùng hỏi

- tôi đi đâu mặc kệ tôi – nó đặt cu bo xuống rồi quay qua hấn nói bằng giọng lạnh lùng không kém gì hấn – tôi không rảnh bồ bịch như ai kia đâu.

- cô – hấn tức không nói nên lời, hất tay Quế Hoa ra

- tôi về nhà tôi, được chưa – không biết nghĩ thế nào nó nói cho hấn biết

- nhà? cô cũng có nhà sao? – Quế Hoa khinh bỉ nói

- ồ, vậy theo cô thì tôi nứt từ tảng đá ra à? xin lỗi tôi không được thần thông quảng đại như Mỹ Hầu Vương đâu. – nó nói móc.

- mày- Quế Hoa tức tím mặt

- tôi làm sao? tôi biết tôi đẹp rồi, cô không cần nói đâu, nhưng tôi không đến nói chớ chen đi cướp chồng người khác như cô đâu đại tiểu thư Phùng Quế Hoa

rồi nó bế con đi và trong bếp và không quên nói vọng ra – mai anh đi cùng tôi về nhà ba mẹ tôi, họ muốn gặp anh – nó cố ý nói để Quế Hoa nghe thấy

hấn không nói gì, bỏ mặc Quế Hoa ở ghế, hấn đi lên phòng. Quế Hoa với đôi mắt rực lửa nhìn vào trong bếp nơi mẹ con nó đang làm bữa tối.

9. Chương 9

giới thiệu nhân vật chút nhĩ ^^

Huỳnh Nhật Long tổng giám đốc tập đoàn Tài Phát đứng đầu toàn quốc. đẹp trai tài giỏi lãng nhăng lạnh lùng

Nguyễn Hoàng Dung xinh đẹp

Nguyễn Thế Du em trai Dung => hai người là con của chủ tịch tập đoàn Thiên Ứng đứng thứ hai toàn quốc.

Phùng Quế Hoa. tiểu thư nhà họ Phùng tập đoàn Phùng thị một tập đoàn mang tiếng đứng thứ 4 toàn quốc nhưng đều dựa vào nguồn vốn do Tài Phát và Thiên Ứng rót vào để trụ vững, nếu một trong hai công ty rút vốn thì khả năng phá sản của tập đoàn Phùng thị lên đến 70%. xinh đẹp chảnh tợn, luôn muốn có được Long.

nó lẳng lặng cùng con trai nhặt rau trong bếp, làm bữa tối. từ ngày nó xuất viện và khỏe trở lại thì bữa ăn nào cũng là do nó tự làm, nó muốn tự tay làm cho con mình. niềm mơ ước của nó trước đây là sau này có con nó sẽ tự nấu cho con mình ăn. đến khi làm xong, không cần gọi thì hấn cũng biết đường tự mò xuống để ăn. nó vẫn im lặng không nói câu nào với hấn.

- cô nói rằng mai đi về nhà cô? là về cô nhi viện đó hả? – hấn bất giác hỏi

- hỏi nhiều, mai đi rồi biết. thân phận tôi không thấp kém đến nỗi không có nhà đâu. hử – nó cười với hấn một nụ cười đều nhất cuộc đời nó.

hấn im lặng không nói câu nào thêm, nhưng trong đầu hấn đang suy nghĩ, một suy nghĩ không thể nào lý giải nổi. đó là nó đang nói đến thân phận nó, nếu như vậy thật sự nó là ai? có phải chỉ đơn giản nó tức hấn nên mới nói vậy? liệu có phải nó là mồ côi thật sự không? có phải từ nhỏ nó đã sống trong cô nhi viện thật sự không? nó còn bao nhiêu thứ mà hấn chưa biết đến?

nó chuẩn bị đồ cho con trai trên phòng để chuẩn bị về nhà ngoại. ba mẹ nó đã hoãn lại chuyến đi Mỹ lại vài ngày để gặp cả gia đình của nó. chuẩn bị cho con trai xong nó mới chuẩn bị cho mình. nó mặc một bộ váy áo sê vai, rất hợp với dáng của nó, mái tóc được nó thả tự nhiên, đi đôi giày cao gót < nó="" từ="" trước="" tới="" nay="" toàn="" đi="" giày="" cao="" gót,="" chưa="" bao="" giờ="" đi="" giày="" bệt="" trừ="" khi="" ở="" trong="" nhà=""> bé con trai ra khỏi phòng. hấn quần kaki đen, và vet đen bên trong là áo sơ mi trắng, đi đôi nike trắng. trông hấn thật đẹp trai hoàn hảo. nó đợi hấn ở dưới nhà. hấn chuẩn bị gì mà còn lâu hơn cả mẹ con nó.

- không phải anh trang điểm đến bây giờ mới xong đó chứ? còn lâu hơn mẹ con tôi đó – nó móc hấn
- cô thôi, đi. không nói chuyện này nữa. hôm nay tôi phải hoãn một cuộc họp để đi cùng cô rồi đó
- ồ, Huỳnh tổng, xin lỗi vì việc này nhé.
- mau lên đi, cô làm tôimuốn đổi ý đó
- hợ, nếu anh có thể – nó nói đầy vẻ thách thức.

nhưng vì tính tò mò hấn làm sao có thể bỏ qua việc này được, hấn nuốt cục tức vào lòng và mở cửa xe cho mẹ con nó cùng vào rồi lái xe đi ra khỏi nhà. hấn lái xe theo chỉ dẫn của nó, hấn cứ làm theo thôi, đến trước cổng một căn biệt thự khá lớn, hấn suy nghĩ ” không phải chứ? chẳng phải cô ta mò côi sao? hay là con của giúp việc nhà này nhỉ? chắc vậy rồi ” hấn nghĩ vậy đó, haizzzzz, chị ấy mà biết thể nào anh cũngtàn tạ thân xác cho coi. một người ra mở cổng cho nó. thấy nó bước ra thì cúi đầu chào

- tiểu thư. cô mới sang
- vâng. chị không cần làm vậy, chị đi làm việc của mình đi, để tự chúng tôi được rồi
- dạ tiểu thư.

” không phải chứ? ” hấn nhăn mặt nghĩ. nó bé con đi cạnh hấn, hấn dứt hai tay vào túi quần < kiêu="" thể=""> đi cạnh nó, người làm đứng hai bên cúi chào nó cùng hấn, nó gật đầu chào mọi người. hôm nay Du cũng không đến công ty mà ở nhà xem mặt thằng cháu cưng và cái thằng anh rể đáng kính của mình. vừa thấy nó bé con vào, bà Loan đã chạy ra.

- ôi cháu tôi đây sao? đáng yên quá, lớn thế này rồi sao? nhưng mà sao ốm quá. – bà Loan mừng húm
- con chào ba mẹ – nó cười nói – chào ông bà ngoại và cậu út đi cu Bo
- con chào ông bà ngoại, chào cậu út – cu Bo làm theo lời mẹ
- con chào ba mẹ.- hấn cúi đầu tay đã cho ra khỏi túi quần ” cô ta đúng là không đơn giản mà, đây chẳng phải chủ tịch tập đoàn Thiên Ứng sao? cô ta là con gái ông ta sao? ”
- ờ mấy đứa đi vào nhà nào. – ông Hùng nói.
- ba mẹ đã phải dời lịch đi Mỹ lại và ngày chỉ để gặp thằng cháu ngoại này thôi đó. – bà Loan vui vẻ nói.
- anh Long, anh đi lên đây cùng tôi – ông Hùng với khuôn mặt hình sự nhìn hấn và nói
- vâng ạ ...- hấn thấy lạnh sống lưng với câu nói này của ” ba vợ ”

hấn lủi thủi đi lên phòng cùng ba vợ và cậu em vợ, để lại nó cùng con và mẹ vợ ở dưới nhà. vào một căn phòng làm việc to rộng của hai ba con ông Hùng ngồi vào ghế, Du cũng ngồi vào ghế, hai người với hai khuôn mặt hình sự.

- anh ngồi đó đi – ông Hùng chỉ vào ghế
- vâng – hấn rập rập làm theo
- tôi đã được ghe kể về anh rất nhiều từ con gái tôi. rất tốt, mới chỉ có 25 tuổi mà đã đứng đầu một tập đoàn lớn mạnh như vậy.- ông Hùng nói.
- vâng, ba quá khen ạ – hấn nuốt nước bọt nói, lần đầu tiên hấn thấy sợ một người mà không phải ba mẹ hấn như vậy. người đàn ông này thật không tầm thường chút nào.

- tôi nghe nói anh bỏ bịch và không quan tâm đến con Dung nhà tôi? – ông Hùng nói
- dạvợ con tên Nguyệt ăh sao lại là Dung? – hấn thắc mắc
- đúng nó tên thật là Nguyễn Hoàng Dung. Nguyệt là tên nó ở cô nhi viện. vì một lý do đặc biệt chúng tôi phải gửi nó vào cô nhi viện. vì thân phận đó nên anh coi thường nó đúng không? – ông Hùng nói
- dạcon
- điều đó tôi biết, một đại thiếu gia một tập đoàn lớn như vậy lại phải lấy một người thân phận hèn kém thìnhư vậy cũng đúng, nhưng từ nay anh chú ý cho – Du nói bằng giọng lạnh lùng nư núi băng – chị ấy không đơn giản như anh nghĩ đâu. tuy chị ấy có tính cách ngang ngược lạnh lùng nhưng mà thực chất lại có một trái tim nhân hậu.
- tôi biết. – hấn nói
- nếu từ nay tôi còn nghe anh không quan tâm đến nó và con thì anh cứ coi tròng, tôi mặc kệ anh là chủ tập đoàn lớn nhất nước thì tôi cũng làm cho anh thân tàn ma dại đấy – ông Hùng hăm dọa
- vâng. con biết rồi thưa ba. – hấn vâng lời y trang như con cún con.
- ha ha, vậy là được rồi. từ nay tập đoàn Tài Phát và Thiên Ứng sẽ hợp tác nhé anh rể. – Du cười lớn và đưa tay ra
- hấn nắm lấy bàn tay của Du, hai người bắt tay và cùng mỉm cười, ông Hùng thì không có biểu hiện gì, ông luôn luôn vậy mà.
- nó cùng mẹ và con trai ở dưới nhà nói chuyện rất vui vẻ, thằng bé có vẻ rất thích bà ngoại, ngồi ngoan ngoan trong lòng bà ngoại. bà Loan đặt cháu sang một bên đi lên phòng lấy một cái hộp to đi ra. mở hộp ra.
- đây, một chiếc vòng tay bằng vàng, hai chiếc nhẫn vàng mặt có đính đá mà xanh và hồng, cùng một chiếc nhẫn mặt kim cương, mẹ định bảo là sẽ làm quà cưới cho con, nhưng bây giờ thế này thì mẹ đeo cho con luôn nhé – bà Loan cười nói nhưng nước mắt lại rưng rưng.
- mẹcon cảm ơn mẹ – nó đưa tay ra cho mẹ đeo vào tay cho.
- còn đây cái hộp này là sổ vàng mẹ bảo để làm của hồi môn cho con – bà đưa cho nó một cái hộp khác bên trong đựng toàn là vàng < choáng=’’’’ ngợp=’’’’ quá=’’’’ đi=’’’’>
- con xin mẹ – nó đưa tay đón lấy
- nè, chiếc vòng cổ bằng vàng nhỏ này ngoại đeo cho cháu ngoại cưng của ngoại nhé. cưng của ngoại dễ thương quá – bà Loan thơm một cái lên trán cu Bo và đeo sợi dây chuyền nhỏ ào cổ cho cu Bo
- con xin ngoại đi Bo
- con xin ngoại nhé – cu Bo mân mê sợi dây trên ccor và chu môi nói thật đáng yêu.
- ngoan lắm. à nè, ngoại còn có cái vòng tay bằng bạc nữa, ngoại đeo để cu Bo tránh gió nhé
- dạ.
- nó mừng rơi nước mắt, lâu lắm nó không vui như hôm nay. mẹ nó cho nó bao nhiêu thứ, những thứ mà đáng nhẽ ngày cưới của một người con gái nào cũng được nhận, nhưng nó thì thôi thì thế này cũng được, thế này thì cũng vui rồi.
- ba Loan cùng nó đích thân vào bếp, cu Bo ngồi ngoài ghế cùng ba, cậu và ông ngoại, cu Bo được ông ngoại và cậu mua cho rất nhiều đồ chơi < mua=’’’’ từ=’’’’ đếm=’’’’ hôm=’’’’ qua=’’’’> siêu nhân, xe hơi mô hình, máy bay hấn nhìn con chơi mà trong lòng rạo rức, cười nói rôm rả cùng Du và ông Hùng.
- cả ngày hôm đó hấn, nó cùng cu Bo ở bên nhà ngoại đến chiều mới về. vào đến trong nhà nó đặt cu Bo xuống để cu Bo tự lên phòng, còn nó thì ngồi vào ghế thở vì mệt.
- chú Triệu, chú cho con xin cốc nước được không ăh? – nó vừa thở vừa nói
- vâng nước đây mời thiếu phu nhân

- cảm ơn chú
- cho tôi một cốc – hẳn nói
- vâng. của thiếu gia đây ạh.

nó tu một hơi hết sạch cốc nước. hẳn uống hết phân nửa, cả hai ngồi im lặng không nói với nhau câu nào. rồi hẳn đi lên phòng lấy xuống cái hộp nhỏ xíu màu đỏ mở ra lấy hai chiếc nhẫn một hẳn đeo vào ngón áp út của mình, một hẳn cầm tay nó đeo vào cho nó.

- anh làm gì vậy? – nó nhú mày
- thì làm cái công việc mà hôm cưới chưa làm hy hy – hẳn cười toe
- bệnh nặng rồi – nó bĩu môi
- cha, xem nào, tay trái có 1.2.3 cái nhé, tay phải có thêm một chiếc nhẫn mặt kim cương nữa, tay vợ mình đẹp ghê, những ngón tay thon dài. đeo nhẫn rất hợp đó – hẳn cười híp cả mắt, lần đầu tiên hẳn cười nhiều như thế với nó
- anh có bệnh không? có sốt không? – nó sờ chán hẳn
- đâu có đâu? à mà có, anh bị bệnh rồi, bệnh vì vợ đó – hẳn ôm nó vào lòng
- azzzzzzzz, cái thằng điên này, anh làm tôi ngạt chết rồi
- đâu? anh chỉ ôm vợ thôi mà, vợ chết anh sống với ai?
- ô hay, buông tôi ra coi.
- không
- buông ra
- không mà
- ba la ba la ba la

người làm trong nhà ai nấy đều phì cười vì hai người rất trẻ con, lần đầu tiên họ nhìn thấy thiếu gia của mình hồn nhiên như vậy. thật là một kỳ tích.

10. Chương 10

hắn và nó cãi nhau chí chóe ở trên ghế. hẳn thì cứ đòi ôm nó, còn nó thì cứ cố vùng vẫy ra khỏi vòng tay hẳn. thành ra là tạo một tràng cười cho tất cả người làm trong nhà. cuối cùng nó thui một thui vào bụng hẳn làm cho tất cả người làm trong nhà cũng giật mình đồng loạt ôm bụng theo hẳn.

- azzzzzzzz, cái con người nàyem làm anh đau đấy – hẳn ôm bụng nhăn nhó.
- cho chết, từ nay cấm đụng vào tôi, nếu không anh chết chắc. tôi mặc kệ ba tôi và em tôi nói gì với anh, nhưng tôi cấm anh động vào người tôi đó – nó trừng mắt
- thôi mà vợ, tha lỗi cho anh đi mà..ba la ba la ba la
- dừng. đề nghị Huỳnh tổng dừng ngay lại cho tôi nhé, tôi không muốn nghe nhé. – rồi nó hất mặt đi lên lầu làm hẳn vừa tức vừa buồn cười.

mời chỉ có một thời gian thôi mà nó đã biến từ một con vẹt xấu xí thành một con thiên nga lông lẩy làm hẳn choáng ngợp và bắt đầu biết yêu nó. nhưng mà hẳn thật không ngờ được rằng trước đây nó luôn ủy khuất cầu xin hẳn thì bây giờ nó lại ngược lại, không cần đến hẳn, không thèm ngó vào mặt hẳn lấy một lần. điều này thật làm cho hẳn đau lòng.

đăm chiêu nhìn theo dáng nó lên lầu hẳn cười chua xót. có phải đã quá muộn rồi không? nó không thích hẳn nữa sao? hai bàn tay hẳn nắm thật chặt lại với nhau, mắt buồn so nhìn lên trên lầu, người làm không biết làm gì lúc này, ông Triệu vội ra hiệu cho mọi người tản ra, để không gian riêng cho thiếu gia.

- thiếu gia – ông Triệu đến bên hấn vỗ về – cậu phải cố gắng thôi, thiếu phu nhân đã khác trước rất nhiều rồi, cô ấy không những nhân hậu mà còn rất quét đoán tài giỏi nữa, hãy cố gắng lên thiếu gia.

- cảm ơn ông. quản gia Triệu, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu, dù sao cô ấy vẫn là vợ tôi mà – hấn ôn nhu nói với ông Triệu, ông Triệu là người hấn coi trọng nhất vì ông luôn làm hấn hài lòng về tất cả mọi việc.

ông quản gia vỗ vỗ vai thiếu gia mình an ủi rồi quay người bước vào trong để hấn yên tĩnh một mình. hấn cần suy nghĩ về những việc mà mình đã làm trong 4 năm qua đối với nó. hấn chưa từng nghĩ đến việc nó sẽ là con gái của chủ tịch tập đoàn Thiên Ưng. hấn chưa từng nghĩ sẽ đặt nó vào trong trái tim hấn. vậy mà giờ đây nó lại nghiễm nhiên chiếm lấy trái tim hấn rồi lại đứng đưng với hấn. hấn đau. . trong đầu hấn trống rỗng, hấn không nghĩ được việc gì cả, hấn không thể làm được gì vào lúc này. việc hấn nghĩ được duy nhất là quyết tâm chinh phục bằng được trái tim của nó. phải, hấn sẽ cố gắng, nhất định là như thế.

muốn làm được điều đó thì việc đầu tiên của hấn là cắt đứt mọi mối quan hệ lãng nhăng bồ bịch bên ngoài đã, rồi sau đó mới có thể làm được cái việc hấn đang muốn làm kia. hấn tự nhủ với lòng mình là phải như thế đã.

- Dung này – hấn nói

- chuyện gì? – nó khó chịu

- mai em đến công ty làm nhé

- cũng được đó, tôi đang tính là kiếm việc gì đó để làm. ề mà tôi làm gì ở công ty của anh? không phải làm lao công quét dọn đó chứ? – nó nói kháy

- không, làm thư ký riêng cho anh.

- trời. anh làm tôi xúc động nha, tim tôi mém rơi ra ngoài luôn đó. thế mấy em chân dài đến natch' của anh đâu rồi? – nó nhếch môi

- thôi mà đừng nói đến chuyện đó nữa – hấn nịnh nọt

- rồi anh ra khỏi phòng tôi đi để tôi còn ngủ.

- không, hôm nay anh ngủ cùng em.

- ô hay cái thằng điên này. biến ngay, hay để tôi động thủ hả? – nó trừng mắt.

- em cứ việc thôi, dù sao anh cũng ngủ đây, đêm nay dù có chết anh cũng phải được ôm em ngủ hy hy

- trời đất ơi. Huỳnh Tổng. anh xem lại mình đi, thật mất hình tượng. **PHẤN NGAY**

- không, chết cũng không.

- ôi tôi điên mất rồi. được, anh không đi thì tôi đi.

- đi đâu?

- phòng sách

- anh cho người dọn hết đồ rồi

- thế thì tôi ngủ ngoài phòng khách được chưa?

- cũng dọn rồi

- tôi ngủ trên ghế

- như vậy không được, người làm nhìn vào đó, không được không được

- tôi sang ngủ với con

- anh cũng sang

- ôiđiên mất rồi. cái thằng điên này. anh có muốn chết không hả – nó cầm cái gối ôm phang thẳng vào đầu hấn.

- này nhé vợ bé nhỏ. anh là anh nhin em hơi bị nhiều rồi đó. em nên thực hiện cái nghĩa vụ của một người vợ đi chứ? – hấn nắm lấy tay nó ghì nó xuống giường nói qua kẽ răng nó vùng vẫy cũng không được vì sức nó đâu bằng sức của hấn đâu

- anh mà làm gì thìưưcái.....- nó định chửi tiếp thì bị hấn hôn rồi hai tay nó thì bị hai tay hấn giữ chặt. hai chân thì bị hai chân hấn kẹp chặt, không nhúc nhích nổi

11. Chương 11

- vợ yêu, chịu thua chưa? bây giờ anh mới biết rằng vợ thật tuyệt vời đó – hấn thì thâm vào tai nó làm nó tức phát điên.

- đồ khôn' n.ạ.n anh muốn chết phải không? có tin tôi đánh anh ba mẹ anh nhận không ra không? thằng khôn'? – nó chửi

- ngoan nào vợ. anh biết là em không nỡ đâu – hấn thì thâm – đi ngủ thôi. không là anh làm gì gì đó em đừng có trách anhđó nha.- hấn dâm dề

- dề tiện. bỏ tôi ra coi – nó vùng vẫy

- yên nào, để anh ôm em ngủ – hấn giữ chặt nó

nó vùng vẫy một hồi rồi cũng mệt nên nằm im bần thần nhìn hình viên kẹo bọc đồng nhìn hấn, hấn túm túm cười nhắm mắt và ôm chặt nó trong lòng, khiến nó muốn thoát ra cũng không thoát nổi. nằm im bất động trong tay hấn vàngủ lúc nào không hay. sáng hôm sau tỉnh dậy nó thấy mình vẫn bị hấn ôm trong lòng, tính xông phi cho hấn một cái nhưng lại bị hấn ôm chặt hơn

- yên nào vợ, hãy còn sớm. để anh ôm em thêm chút nữa đi nào. hôm nay để người làm chuẩn bị bữa sáng – hấn vẫn nhắm mắt

- aizzzzzzzi. cái lão hâm này.- nó chu môi chửi

đến khi bữa sáng chuẩn bị xong thì hấn mới chịu dậy để nó dậy, nó lao vào phòng vệ sinh không quên nói với hấn

- sang phòng cu Bo kêu nó dậy, nhẹ nhàng thôi, con tôi mà khóc là anh chết chắc đó Huỳnh tổng – nó hăm dọa

- tuân lệnh vợ yêu – hấn dơ tay lên, nó làm cái kiểu muốn ới đáp trả

hên là đêm qua hấn không làm gì nếu không thế nào sáng nay hấn cũng bị nó đánh cho bầm dập cái mặt đẹp trai đó cho coi. sống với hấn thời gian khá lâu rồi mà nó cũng chả có tí ty tình cảm gì với hấn là sao nhỉ? nó chỉ thấy hấn đáng ghét thôi, thế mà bao nhiêu cô gái trẻ xinh đẹp lại cứ muốn có được hấn lẽo đẽo theo hấn. thật là đại dột. nó nghĩ vậy đó.

làm vsen xong nó lên làm vsen và thay đồ cho con trai mình rồi dắt con xuống ăn sáng.

- chú Triệu, hôm nay phiền chú đưa cu Bo đến trường giùm cháu nhé. à mà đi bằng loại xe bình thường thôi, không cần phô trương quá đâu – nó mỉm cười bế con lên ghế và nói

- vâng thiếu phu nhân. – ông quản gia cúi đầu.

- anh đã thuê riêng hai vệ sĩ cho thằng bé rồi, bắt buộc phải theo bảo vệ nó. em không phản đối chứ? – hấn nheo mắt

- aizzzzzzzzzzzzz cái mà thôi, nó đi nhà trẻ mà? anh làm gì mà ghê gớm vậy chứ? anh tính dọa chết hết con nhà người ta hay sao mà cho hai vệ sĩ kè kè bên con?- nó quay lại nói với hấn

- thưa thiếu phu nhân, điều thiếu gia nói có lý Ạ, nếu bọn bắt cóc tống tiền mà biết thì tiểu thiếu gia sẽ phiền phức, vậy nên- ông quản gia nói

- aizzzzzzzzzzz, thôi được rồi, tôi mặc kệ mấy người, dẫu làm sao con tôi an toàn là được rồi – nó khoát tay.

- thế chứ. nào ăn sáng thôi – hần cười híp cả mắt làm nó chỉ muốn đâm vào mặt hần vài cái cho bỏ ghét.

hần và nó cùng lên xe đến công ty, cu Bo được đưa đi học, nó đã bảo không được phô trương rồi mà cũng còn có tới hai chiếc xe đi theo nữa, thật là làm nó muốn phát điên, làm cứ như cái kiểu tổng thống, đi đâu cũng có cả đoàn xe vậy. nhưng thôi mặc kệ đi, dù sao thấy hần biết quan tâm đến con cũng được rồi.

nó đi cùng hần bước vào công ty, khi nhìn thấy hần, thì tất cả các cô gái đều nhìn hần bằng ánh mắttràn đầy dục vọng và ham muốn , e thẹn, và chỉnh sửa lại tư thế, xem lại nhan sắc. hần vẫn lạnh lùng điềm đạm không để ý đến, hình như trai mặt rồi thì phải. nó nhẹ nhàng bước đi bên cạnh hần không nói câu nào, khuôn mặt vẫn không chút cảm xúc.

- cô ta là ai thế nhỉ? sao lại vào cùng tổng giám đốc?- thư ký A

- ai biết được? nhìn xấu quá, chưa thấy bao giờ. – thư ký B

- ờ xấu thật, hay là nó leo đẹo theo chân tổng giám đốc ăn vạ? – thư ký C

- chắc vậy á. loại người như cô ta thì không thiếu đâu – thư ký A

- tội nghiệp tổng giám đốc của chúng ta quá – thư ký B

- làm cách nào để loại cô ta nhỉ? nhìn cô ta đi bên cạnh tổng giám đốc tôi thấy tức quá đi, tại sao mình không được đi cạnh mà lại là cô ta chứ? – thư ký C

hàng loạt những lời bàn tán vang lên bên tai hần, cái bọn vô năng này ngoài việc ngồi nhàn rỗi ra không biết làm gì thì tám chuyện, ngay cả việc của hần cũng bị bọn này đem lên xào nấu, hần khựng lại nhìn về phía ba cô thư ký. ánh mắt lạnh lùng khiến ba cô rùng mình nhưng vẫn cố làm dáng đẹp. hần cầm tay nó kéo đến bên bàn ba cô thư ký mỉm cười, một nụ cười mà theo nó là nụ cười đều nhất quả đất, mà cũng đúng, cái kiểu cười nhếch môi này của hần có đánh chết hần thì hần cũng không bỏ khi mà hần sắp đuổi việc một ai đó.

- các cô nói hay quá. vậy hãy trừ khử cô ta ngay trước mắt tôi đi – hần nói

- dạ. – nuốt nước bọt – anh yên tâm, tụi em sẽ làm giúp anh – hùng hồn

nó nhìn hần bằng ánh mắt rực lửa, muốn lấy nó ra làm trò cười hay sao chứ? được lẩn Huỳnh Nhật Long, anh chết chắc rồi, chuẩn bị tiền và thủ tục để đăng ký tạm trú trên viện dài hạn đi nhé. ba cô thư ký ong~ ẹ.o đi ra khỏi bàn đưa tay tính tát nó kéo tóc nó,nó nhanh hơn ba cô kia, nhẹ nhàng xoay người tránh và chụp lấy tay phải của từng người ” rắc ” tiếng xương gãy lั่น lẹt vang lên làm ba cô ả đau đến tái mặt.

- sao? cảm giác thế nào? thoải mái không? các cô có 100% tàn phế tay phải – nó cười khinh bỉ, nhìn nó lúc này thật lạnh lùng và đáng sợ

- cô.....- ba cô ả không nói được lời nào

- hay lắm vợ yêu, thế mới đúng là vợ anh chứ? – hần vỗ tay – còn ba cô, các cô biết đây là ai rồi chứ? cổ là vợ tôi Nguyễn Hoàng Dung cũng chính là tiểu thư tập đoàn Thiên Ưng, các cô nghĩ mình là ai? giám chế vợ tôi xấu? các cô chán sống rồi nhỉ? – hần nhếch môi lấy điện thoại ra gọi cho ai đó rồi quay sang phía ba cô thư ký – các cô bị đuổi việc. yên tâm tôi sẽ có sắp xếp cho ba cô.

hần nắm tay nó bỏ đi, để lại đằng sau ba khuôn mặt tái mét không còn một giọt máu. sau khi hần và nó đi khỏi thì cũng có bốn người đàn ông mặc vest đen đeo kính đen đi vào và tiến về phía ba cô thư ký không nói rằng một người đi đầu trong bốn người ra hiệu cho ba người còn lại đưa ba cô ả đi.

hần và nó đi đến đâu thì hàng loạt những ánh mắt ghen tỵ và ngưỡng mộ đi đến đó. nó xinh đẹp, kiêu xa. hần đẹp trai phong độ. đứng giữa đám đông hần cầm tay nó

- tập trung lại đây – hần ra lệnh. tất cả người làm tập trung lại một chỗ nơi có hần và nó

“-có chuyện gì thế nhỉ?

-không biết, lần đầu tiên thấy lão tổng gọi triệu tập

- không phải lại có chuyện gì nghiêm trọng chứ?

- ai biết, đã thấy thế này bao giờ đâu?

- ba la ba la ba la”

- giới thiệu với mọi người đây là cô Nguyễn Hoàng Dung, cũng chính là vợ tôi, từ nay cô ấy sẽ làm trong công ty chúng ta, mọi người hãy tôn trọng cô ấy như tôn trọng tôi. đừng để tôi nghe hay nhìn thấy bất kỳ một ai khi dễ cô ấy, nếu không hậu quả các người biết rồi đấy. – hấn lạnh lùng nói

- vâng, thưa tổng giám đốc. chào phu nhân – cả đoàn người cùng hô và cúi rạp người

- chào mọi người. tôi là Hoàng Dung, có gì chưa biết mong mọi người chỉ bảo giùm – nó điềm tĩnh trước đám đông, tự tin.

nhìn vào cái khí chất của nó thôi cũng đủ để làm cho mọi người kính nể và coi trọng rồi, xinh đẹp tao nhã, kiêu xa, và đặc biệt có vẻ gì đó hơn người.

- được rồi. tất cả giải tán và không được phép xào nấu chuyện này. tôi nghe thấy ai bàn tán thì coi nhưvĩnh viễn không ngóc đầu lên được. – hấn nói

- rõ ạch. nhưng thưa Huỳnh tổng. cô gái này

- các người biết tập đoàn Thiên Ưng đúng không? – hấn lừ mắt

- vâng điều đó ai cũng biết Thiên Ưng là tập đoàn đứng thứ hai toàn quốc.

- vậy thì tốt. cô ấy chính là con gái của chủ tập đoàn đó. vậy được rồi chứ. GIẢI TÁN – hấn trừng mắt. thật phiền mà, không giới thiệu rõ thì không được mà càng nói thì tính tò mò của con người lại càng cao không có giới hạn.

nói đến Hoàng Dung con gái của ông chủ tập đoàn Thiên Ưng thì ai mà chả biết cái thành tích của cô, thông thạo hầu hết các thứ tiếng, đạt bằng xuất sắc mấy trường đại học có tiếng toàn thế giới khi mới ở tuổi 22 cách đây 2 năm. và đã từng có một dự án kinh tế làm chấn động cả giới kinh doanh trong vòng vài năm về trước. tóm lại Hoàng Dung là một người hoàn hảo về mọi mặt. khi nghe đến cái tên thì ai cũng phải nể sợ rồi.

nó theo chân hấn vào phòng làm việc. một núi hồ sơ cao chất ngất trên bàn làm việc của hấn đập vào mắt nó. hai người bắt đầu làm việc. hấn đến chỗ của hấn, nó vào chỗ của nó. bật máy tính lên nó bắt đầu kiểm tra trong máy, toàn bộ làm nó muốn phát điên lên, trong máy trống rỗng chẳng có một tài liệu gì cả.

- này – nó kêu hấn

- chuyện gì thế vợ?

- anh thuê thư ký trong thời gian qua để làm gì mà trong máy trống trơn thế hả? thuê về chỉ để ngắm thôi à? – nó lạnh giọng

- ừm.

- đưa mấy tập hồ sơ kia đây. ném qua đây, anh làm tôi phát điên rồi đấy. – nó trừng mắt

hấn đứng dậy lấy vài tập hồ sơ đưa cho nó nó cầm mà chính xác hơn là giật lấy từ tay hấn, nhập số liệu và bắt đầu làm việc, nhìn nó làm việc mà hấn choáng ngợp. 4 năm sống với nhau hấn nào có thấy nó động vào máy tính bao giờ đâu mà nó giỏi thế nhỉ? nó lôi trong túi ra một chiếc laptop. hên là nó có chuẩn bị sẵn nếu không thế nào cũng bị hấn cha hỏi mọi chuyện trong vòng 4 năm qua. hấn thấy nó lôi cái laptop ra thì thôi, mọi suy nghĩ câu hỏi trong đầu tan biến ngay lập tức.

- dự án số 6 này không thể đầu tư – nó nói hai tay vẫn làm việc với bàn phím

- tại sao? – hấn nhíu mày

- nó có nguy cơ bị lỗ vốn lên đến 80%. anh thử biết tập đoàn Phùng thị không có khả năng mà. nếu tiếp tục đầu tư vào dự án này thì tập đoàn chúng ta sẽ phải chịu lỗ một khoản khá lớn, điều này anh nghĩ sao? – nó dừng tay và nhìn về hấn

- để anh xem lại

- tùy anh. – nó nhún vai và tiếp tục công việc của mình.

12. Chương 12

về cái chết của Dung trước đây. Du đã không cho ba mẹ thông báo ra ngoài, không làm đám tang, không khóc lóc, không hương khói gì cả. Du nói rằng bao giờ tìm cho ra kẻ đứng đằng sau vụ này thì sẽ cho chúng chết và lúc đó mới làm đám tang cho chị hai mình. ông bà Hùng -Loan cũng đành nuốt nước mắt để lui lại đám tang cho con gái cưng.

đến bây giờ Du vẫn chưa tìm được một chút manh mối nào về vụ việc đó. bọn này hành tung quá kín. chắc chắn đằng sau chúng phải là một người có máu mặt nếu không thì sẽ không thể bí mật được như thế này.

cũng may cho Dung và Nguyệt là có hai khuôn mặt gần giống nhau. và Dung tuy là con gái của một doanh nhân nổi tiếng nhưng mà không bao giờ xuất hiện trên trang bìa của một tạp chí nào cả, nên chưa ai biết được khuôn mặt thật của Dung như thế nào trừ người trong gia đình, Dung đi học ở nước ngoài từ nhỏ đến năm 22 tuổi mới về Việt Nam nhưng cũng chưa ai được nhìn thấy khuôn mặt của Dung. Dung luôn chỉ ngồi máy tính làm việc và hầu như không bao giờ đi ra khỏi phòng làm việc của mình. cho đến hôm em trai xảy ra tai nạn thì Dung mới xuất hiện, mà khi đó Dung đội mũ nên cũng chưa ai nhìn được khuôn mặt của Dung (Kid vẫn tắt mọi vấn đề ở đây, còn vấn đề nào nữa chưa rõ các bạn cứ nói. Kid sẽ giải đáp tiếp nhé.)

cả hai chăm chú vào công việc của riêng mình, lâu lâu hẳn bị nó nói vài câu cay cú uất ức nhưng mà nó nói đúng. thuê thư ký riêng mà chả làm được cái nước gì, chỉ biết ăn mặc hở hang hàng hóa rồi nằm ra cho hẳn coi thôi. hẳn tức lắm nhưng không làm được gì. đánh máy tính ầm ầm như điên, nó mặc kệ, hẳn phá của hẳn chứ đâu phải là của nó.

- hiện công ty chúng ta đã có một dự án đang đầu tư vào Phùng thị đúng không? hoặc là anh cho dừng ngay lại hoặc là anh tìm hướng giải quyết khác bởi vì dự án này không mấy khả thi. anh đường đường đứng đầu một tập đoàn lớn mạnh mà sao vấn đề này anh không nhìn ra vậy? hay gái làm cho anh mù mắt rồi – nó lạnh giọng

- cái dự án siêu thị đó à? làm chơi thôi. anh biết là nó không khả thi mà, nếu lỡ vụ này thì cũng chỉ có vài tỷ thôi- hẳn thản nhiên, đang tức đó mà.

- ok, vài tỷ. vài tỷ cũng là một vấn đề đó anh biết không hả HUỖNH TỔNG. – nó nghiêng rằng

- ok, ok vợ yêu. mới có từ sáng đến giờ thôi mà em làm anh đau hết cả đầu rồi đó. làm ơn đi, em đừng nói với anh bằng giọng đó nữa mà. – hẳn nói giọng van lơn

- ok. vụ này tùy anh. nếu anh không muốn quỹ sau lên trang đầu tạp trí kinh tế vì lỗ vốn thì anh nghe tôi, còn không thì thế nào đó thì tùy anh – nó ném hồ sơ đó trả lại trên bàn hẳn một cách gọn nhẹ

- anh sẽ xem lại vụ này. còn bây giờ thì vợ chồng mình đi ăn cơm – hẳn đứng dậy đi ra khỏi ghế.

- đợi tôi. tôi lập lại mật mã cho máy tính của tôi đã

- để làm gì? hệ thống an ninh ở đây tốt nhất thế giới đó vợ yêu

- tốt nhất thế giới. cái này tôi biết nhưng nếu để tôi phá hỏng hệ thống này thì không mất 1h đồng hồ đâu Huỳnh tổng ạh – nó nói mà mắt vẫn dán vào màn hình máy vi tính

30 phút sau nó chuyển qua máy tính của hẳn và 30 phút sau nó ấn phím enter cuối cùng.

- xong, bây giờ dù có là hack chuyên nghiệp đứng hàng đầu thế giới cũng không phá nổi hệ thống bảo vệ của tôi lập ra – nó đứng dậy tự tin nói

- anh phá được thì sao?

- thì tôi không phải vợ anh * cười híp mắt đầy vẻ đắc thắng * – nó làm một câu khiến hẳn tiu nghỉu. – đi thôi, đói quá rồi.

nó và hắn đi ăn trưa, và một nhà hàng sang trọng. hình như hắn qua đâu cũng là tâm điểm thì phải, vì qua đâu cũng thấy có người nhìn theo hắn bằng ánh mắt mê đắm hình trái tim.

- khuôn mặt anh có tính sát thương hơi bị cao đó nhỉ? – nó thì thầm

- là sao? – hắn thắc mắc

- anh không thấy anh đi đến đâu cũng có người ngất xỉu à? như vậy không phải có tính sát thương thì còn là gì nữa – nó cười nhếch môi

- ưkm'. con trai mình sau này cũng vậy đó – hắn nói đầy tự tin

- tôi không muốn con tôi đại gái như anh đâu à – nó hất mặt

hắn khóc không được cười cũng không song. câu nào của nó cũng làm hắn phải suy nghĩ. hắn chỉ biết cười trừ cho qua chuyện và ngồi ăn yên ổn với nó, nếu hắn ho he câu nào thể nào cũng bị nó bật lại một cách phũ phàng cho coi. cái kiểu đó hắn thấm thía lắm rồi. chả đại gì nữa đâu.

tại một căn phòng kín nào đó. một đoàn người đang rất chuyên tâm vào công việc của mình hack dữ liệu của tập đoàn Tài Phát. bỗng nhiên bị chặn hết và không thể phá được mặc dù làm rất nhiều cách.

- hệ thống bảo mật đã được thay đổi. chắc chắn có một cao thủ nào đó đã mã hóa lại nó.

- không vào được à?

- hết cách. không phá được

- chết tiệt, lũ ăn hại, uống cái danh quá – một lão già béo ỳ hét ầm lên, tưởng chừng sắp thành công thì lại bị phá – có cách nào thâm nhập vào được hệ thống máy tính của tập đoàn đó không?

- không, hoàn toàn không, người này quá cao tay.

- tôi không tin là thằng đó nó làm được việc này. hắn chỉ biết đến gái gú thôi. phải tìm cho ra bằng được kẻ đã làm giúp hắn việc này – lão béo đập bàn rầm rầm

- được. chúng tôi sẽ cố gắng. ông chủ yên tâm

- yên tâm, yên tâm, yên tâm cái đầu các người – lão béo hét bao nhiêu công đổ xuống sông xuống biển hết thử hỏi không tức sao đành.

nó và hắn ăn xong đi lên phòng làm việc hắn ngồi vào ghế của mình, nó thì đi vào phía chiếc giường ở trong phòng đó.

- bao nhiêu cô đã nằm trên chiếc giường này rồi Huỳnh tổng – nó quay ra hỏi

- chưa có ai. nếu có thì em là người đầu tiên đó – hắn bật dậy khỏi ghế đến bên nó

- haizzzzzz, khó tin à nha, nhưng cũng tốt, đỡ mặc công phải gọi thầy về làm cho căn phòng này thanh tịnh trở lại – nó thở dài – đi ra đây tôi chỉ cho anh tại sao tôi phải lập lại mật mã cho công ty.

nó ngang nhiên ngồi vào chiếc ghế của hắn. tay nó bắt đầu làm việc, tốc độ đánh máy của nó phải nói là cao thủ của cao thủ. nó lần lượt chỉ cho hắn những chỗ còn sơ hở của hệ thống bảo mật trước, hắn thì chỉ biết gật đầu như dã tỏi và lâu lâu nhìn nó thôi. nó hack lại hệ thống đang hack số liệu của tập đoàn Tài Phát, làm hắn tiu nghỉu, hắn chưa từng nghĩ rằng sẽ bị người khác hack.

- anh đã thấy rồi chứ. hệ thống này tuy rằng nó đứng hàng đầu thế giới nhưng với những tay hack chuyên nghiệp thì nó chỉ như con muỗi thôi.

- ưkm'. vợ anh cái gì cũng là số một – hắn cười toe toét

- thôi đi, đồ điên. làm việc đi. – nó đứng dậy đi về bàn của mình. để hắn cười như khóc bên bàn làm việc của mình.

13. Chương 13

về nhà mệt mỏi nó đặt cái túi xách lên bàn rồi đi xuống dưới nhà, mở tủ lạnh lấy ra một đĩa hoa quả ngồi gọt rồi đem ra bàn ngoài phòng khách ngồi ăn cùng con trai. hấn cũng ngồi vào ghế bên cạnh. với tay lấy miếng lê đút vào mồm. từ trước tới giờ hấn chưa bao giờ à không ít khi ăn mấy thứ hoa quả này.

- cu bo, qua đây với ba nào, để mẹ nghỉ ngơi, mẹ mệt – hấn ôn nhu kéo cu bo vào lòng mình. nó không phản đối. khá lâu rồi không phải làm việc căng thẳng nên hôm nay nó hơi mệt, một đồng hồ sơ trình ỳnh đó nó không mệt mới lạ đấy.

kéo chăn đắp cho con trai rồi nó mới đi về phòng. lấy điện thoại ra gọi cho Du

- chi vậy chị hai?

- em tìm hiểu ra được ai là người đứng sau vụ đó chưa?

- chưa chị hai, em đang cho người tìm hiểu. chắc chắn bọn này cũng khá có máu mặt nên hành tung mới kín đáo vậy.

- ưkm'. cố gắng lên. bao giờ tìm được gọi chị. à hệ thống máy tính của tập đoàn em đã mã hóa lại chưa?

- chị yên tâm, việc đó em làm rồi. và người duy nhất phá được có lẽ chỉ có chị thôi.

- ưkm'. thế thì tốt. vậy nhé. rảnh thì qua nhà chị chơi

- vâng. thôi nhé chị, em đang bận giải quyết nốt mấy cái hồ sơ.

- ưkm'.

dập máy cất điện thoại chuẩn bị đi ngủ thì hấn lại lù lù đi vào phòng. nó quên mất chưa chốt trong. nhìn thấy hấn nó lại thấy ghét rồi.

- lại nữa? anh qua đây làm gì?

- thì ngủ chứ làm gì nữa?

- anh về phòng mình đi, sao lại qua phòng tôi làm chi?

- anh ngủ với vợ mà.

hết cách nó để hấn ngủ bên cạnh mình, thật khó chịu kho hấn cứ ôm lấy mình nhưng nó không làm được gì, tốt nhất là nằm im cho nó an toàn.

tại một căn phòng khác trong một căn hộ gần ngoại ô thành phố lão béo ị đang ngồi trên ghế theo dõi mấy tay hackers của mình làm việc. lão vẫn hy vọng sẽ moi móc được thứ gì đó từ tập đoàn Tài Phát. nhưng mọi thứ giương như chỉ là con số 0. lão cho chuyển mục tiêu sang tập đoàn Thiên Ứng. cái mơ ước lên đứng đầu toàn quốc của lão luôn luôn làm lão phát điên. nhưng tất cả vô vọng, hệ thống mật mã của hai tập đoàn hàng đầu này không thể xâm nhập.

- không thể xâm nhập. thưa ông chủ

- m.ẹ.k.i.ể.p, bọn này cao tay vậy sao? tao không tin là tao không làm được gì. thằng báo đâu

- dạ ông chủ.

- việc tao giao cho mày tìm hiểu đến đâu rồi?

- thưa ông chủ. tập đoàn Tài Phát hôm nay có thêm một nhân viên mới nghe nói là vợ của thằng Long tổng giám đốc tập đoàn tài Phát.

- ưkm' ...- lão béo gật gù toan tính điều gì đó – cái con mà thằng đó cưới từ cô nhi viện về đó à? nó thì làm được gì nhỉ?

- trong có vẻ rất yếu đuối. nghe nói dạo này hấn rất yêu vợ, thương con. điểm yếu của hấn chắc chắn là con vợ hấn và thằng nhóc con kia

- được rồi. tao sẽ có tính toán sau, cứ theo dõi chúng nó cho tao – lão béo ra lệnh

- rõ.

có lẽ lão béo chưa biết được nó là ai, ai ai cũng chỉ biết được rằng hấn cưới nó về từ cô nhi viện chứ hoàn toàn không biết gì nữa cả.

chuẩn bị đồ cho con trai để con đi học, nó gọi hai vệ sĩ riêng rồi thì thăm to nhỏ gì đó, hai người đó gật gật đầu rồi ra xe đợi cu Bo

tại nhà Quế Hoa.

- Hoa.

- ba gọi con?

- con biết Thế Du của tập đoàn Thiên Ưng chứ?

- vâng, sơ sơ, chưa gặp lần nào ạ

- tốt.

- làm gì vậy ba?

- không gì. thôi đi đâu thì đi đi

- vâng

- để ý đến cái mặt của ba một chút đừng có xuất ngày đi gây sự lung tung.

- con biết rồi. nói mãi.

người đàn ông ba của Quế Hoa trầm ngâm toan tính điều gì đó trong đầu rồi đứng dậy xách cặp đi ra xe. nhìn cái dáng thật khiến người ta cảm thất mất cảm tình.

xuất quang đường đến trường của cu Bo hai vệ sĩ cảm giác được có người theo dõi theo xe từ khi ra khỏi nhà. nên đã cố tình cho tài xế đi lòng vòng để cắt đuôi và gọi điện thoại cho nó

- thiếu phu nhân

- có chuyện gì sao?

- có người theo dõi chúng tôi và tiểu thiếu gia

- cố gắng cắt đuôi chúng rồi hôm nay về tôi sẽ có sắp xếp.

- vâng, chúng tôi hiểu.

nó cắt điện thoại, xe nó và hấn cũng đang có người theo dõi, điều này cả nó và hấn đều biết, chỉ có điều là không nói ra. bọn này theo dõi người ta thật lộ liễu quá, chả kín đáo chút nào hết. chúng đã muốn theo dõi thì nó diễn cho chúng xem đến cùng vậy.

- này.

- gì thế vợ?

- tuyển nhân viên cho tôi. một người thôi, yêu cầu là xinh, chân dài, tài giỏi.

- để làm gì vậy?

- có việc. cứ làm đi. nha

- ừm. tùy em, nếu em muốn.

- tks.

nó đang toan tính điều gì đây? tại sao lại bắt hấn tuyển nhân viên mà lại chỉ tuyển một người duy nhất? lại còn bắt phải xinh chân dài và có tài? hấn không hiểu ý nó nhưng cũng cứ làm theo nó và thông báo tuyển nhân viên được đưa ra

- thưa tổng giám đốc, đây là sổ hồ sơ xin việc hôm nay nhận được ạh – một thư ký đi vào ôm một đồng hồ sơ.

- cô để trên bàn cho tôi – hấn nói

- vâng.

rồi cô thư ký đi ra khỏi phòng, nó bay qua bàn hấn cầm từng hồ sơ lên xem gật đầu về hài lòng. nhìn cái tướng nó bây giờ hấn bỗng thấy rùng mình một cái. dạo này hấn hay bị nó dọa cho rùng mình chết khiếp lắm, hấn cũng không hiểu tại sao lại sợ nó như vậy.

nó lấy hồ sơ nhập tất cả các số liệu để tra cứu. tất cả đều tốt nghiệp trường cao đẳng đến đại học kinh tế chuyên ngành kế toán, duy chỉ có một bộ hồ sơ duy nhất nó không tìm thấy bất kỳ số liệu nào cả. hài lòng với kế hoạch của mình nó lấy bộ hồ sơ không tìm được dữ liệu ném qua bàn hấn

- Trần Thị Thu Hương. nhận bộ hồ sơ của người này – hấn cười mà như khóc nhìn vào bộ hồ sơ.

- ok, vợ bảo nhận ai thì nhận người đó đi.

- ngày mai tôi sẽ và trong kia làm việc, anh cho người chuyển bàn và máy tính vào trong đó cho tôi, và chuẩn bị một bàn giấy, máy tính vào đúng chỗ này ok?

- để làm gì vậy? em định thử anh đấy à? – hấn nhăn mặt.

- tôi không rảnh vậy đâu, bảo sao thì anh cứ làm vậy đi. tôi nói sao anh nghe vậy cho đến ngày kế hoạch của tôi thành công nếu không thì anh với tôi ra tòa biết chưa? – nó hù hấn

- biết rồimà. anh sẽ nghe theo vợ – hấn nuốt nước bọt. chả biết từ bao giờ hấn lại thấy sợ nó thế này nữathật thê thảm cho hấn.

15. Chương 15

ữa ăn của gia đình nó, cu bo dạo này đã thấy có da có thịt, bụ bẫm như những đứa bạn cùng trang lứa với thằng bé. đã bớt nhút nhát hơn, ngồi tự xúc cơm ăn. nó vẫn tí mĩm gỡ từng miếng cá từng miếng thịt cho con, còn hấn thì và ăn vừa nhìn nó cùng con trai, bây giờ hấn mới thấy được cảnh gia đình hạnh phúc mà từ trước hấn đã từng không quan tâm và bây giờ hấn hối hận.

thằng bé ngoan lắm, dường như thằng bé cũng biết dạo này mẹ bận nên không đưa mình đi học được nhưng thằng bé rất thương mẹ. bao giờ đi học về thấy mẹ thằng bé cũng chạy đến ôm và thơm một cái lên má mẹ mình.

- con trai, con thiên vị đó, còn ba nữa mà? con không thơm ba sao? – mỗi lần như vậy hấn đều tỏ ra ghen tỵ với nó

- kệ lão già đó đi con trai, hy hy – nó nựng vào má con mình rồi để thằng bé qua chỗ hấn ôm cổ hấn, hấn khoái trí cười tí mắt, dạo này hấn cười nhiều hơn, nói nhiều hơn trước.

- oa, xem nào, dạo này con trai ba lớn quá rồi nhỉ. nặng hơn trước rồi nhé – hấn bẹo má con trai nói

- còn phải nói sao? có bàn tay tôi chăm sóc thì nó phải khác chứ – nó nói

- ưkm'. anh biết rồi, vợ đừng nhắc lại chuyện cũ nữa – hấn trầm ngâm – chuyện gì thế cu Bo? – hấn thấy con dật dật áo liền hỏi

- xì xầm xì xầm – thằng bé ghé vào tai hấn thì thầm, mặt hấn các cơ co lại, hai hàng lông mày nhíu vào nhau

- aizzzzzzzzzz, sao lúc nào con cũng làm ba bất ngờ vậy? đợi xíu ba đưa con lên liền. nhin nhá, đừng có bậy ra đó. – hấn bế thằng bé chạy nhanh lên cầu thang. nó phì cười nhìn theo. thằng bé thật là lạ lúc nào cũng vậy, muốn đi vệ sinh là lại khêu hấn. làm hấn đỡ khóc đỡ cười còn nó thì cười khoái trí.

bàn giấy của nó được dọn vào bên trong một gian trong phòng làm việc của hắn, nó đến là chui vào trong đó ngay, còn bên ngoài thì cũng đã được chuẩn bị sẵn một bàn giấy khác cho nhân viên mới. hắn ngồi làm việc vẫn khuôn mặt lạnh lùng cố hữu đó, tay ký ký viết viết, làm việc một cách chăm chỉ

” cộc cộc ”

- vào đi – hắn giọng lạnh lùng

- chào tổng giám đốc, em là thư ký mới tên Thu Hương ạh – Thu Hương cúi chào hắn

- vào bàn làm việc đi, giấy tờ tôi để trên bàn bên kia – hắn nói mà mắt vẫn dán vào máy tính của mình

- vâng. – Thu Hương gật nhẹ đầu và ngồi vào bàn làm việc của mình

Thu Hương mặc một bộ đồ công sở giản dị, lại càng tôn thêm vẻ đẹp của cô, một vẻ đẹp mộc mạc giản dị, nhìn vào máy tính và tập hồ sơ làm việc rất chăm chỉ. không lảng lơ, không liếc ngang liếc dọc. đến hết giờ thì đi ăn, đến giờ làm việc thì lại vào làm, mái tóc mượt mà được búi gọn sau gáy. nó vẫn đi sớm về muộn trong không gian riêng của mình. mọi hành động, cử chỉ của nhân viên mới đều được nó đưa vào tầm mắt một cách tinh tế.

- tổng giám đốc, cafe của anh đây ạh, mời anh dùng – Thu Hương bê tách cafe đi vào

- cô để trên bàn cho tôi. – hắn vẫn lạnh lùng như vậy. vẻ đẹp của Thu Hương làm cho bao anh chàng trong công ty sao xuyên nhưng chưa đủ để làm hắn xiêu lòng bởi vì vợ hắn đẹp hơn Thu hương rất nhiều

- vâng. tổng giám đốc, anh làm việc nhiều có mệt lắm không? để Thu Hương coa bóp cho tổng giám đốc nhé – Thu Hương mở lời

- không cần. tôi bình thường. cô sem lại cho tôi bộ hồ sơ số 10. rồi đem qua đây cho tôi – hắn nói

- vâng. em sẽ đi làm ngay ạh. – Thu Hương mỉm cười ngồi vào bàn của mình.

nói đến việc đi học của cu Bo, nó đã cho thay tài xế xe, tài xế xe là một cao thủ do chính nó tuyển. nó dùng người bao giờ cũng hợp lý. cu bo đi học không phải khoa trường nhưng lúc nào cũng có một chiếc xe khác đi theo bảo vệ. hai chiếc BMW đen kịt. và vệ sĩ cũng chỉ là với một màu đen, vet đen, kính đen, giày đen, găng tay đen. tóm lại là một màu đen. cu Bo lên xuống xe đều có người bế đất. lúc đầu cũng làm cho nhiều người sợ nhưng về sau thì cũng hiểu và biết được đại gia nhí này là con cái nhà ai. nhà trẻ Phúc Lợi cũng được tập đoàn Tài Phát đầu tư vào kể từ khi cu Bo đến học. được cái cu Bo rất ngoan, hòa đồng với bạn bè nên ai cũng quý. hàng ngày đi qua đi lại qua nhà trẻ Phúc Lợi người ta vẫn thấy cảnh tượng bốn người mặc đồ đen đứng trước cổng nhà trẻ. và trong hai chiếc BMW cạnh cổng trường cũng có hai người khác nữa.

- có rắc rối – một vệ sĩ nói qua bộ đàm

- chuyện gì? – vệ sĩ trong xe trả lời

- chúng ta đang bị theo dõi.

- đã biết. cứ làm như không biết gì rồi xử sau. cố gắng bảo vệ tiểu thiếu gia. để ý xung quanh nhiều hơn một chút

- rõ.

bọn chúng đã bắt đầu rục rịch hành động, cu Bo gặp nguy hiểm lên đến 50%. chúng chờ cơ hội bắt cóc cu Bo để thực hiện âm mưu của mình. chúng bất chấp thủ đoạn để đạt được kết quả mong muốn. nhưng chúng cũng đâu biết rằng chúng đang đối đầu với một người không tầm thường và thậm trí rất khó đối phó.

các bộ hồ sơ mà Thu Hương xem xét qua, đều được nó sửa lại số liệu ngay sau đó mà không ai hay biết gì trừ hắn. các hệ thống bảo mật đều được nó kiểm tra hàng ngày. bản thân nó cũng là một hackers chuyên nghiệp, nên không có bất kỳ hệ thống nào có thể xâm nhập được vào trang dữ liệu mật của công ty kể cả người trong công ty. nó ngả người ra ghế hài lòng với những gì mình đã và đang làm.

tại một góc khuất của tập đoàn Tài Phát, một người đang nói chuyện điện thoại

- vâng, vẫn chưa có gì đặc biệt, em đang cố gắng hết sức mình

- bất kể giá nào cũng phải lấy được các số liệu của công ty đó – đầu dây bên kia nói

- vâng, em hiểu. – rồi dập máy.

không ai biết được rằng tất cả mọi góc ngách của Tài Phát đều được gắn hệ thống máy quay camera mini, tất cả mọi hành động của nhân viên dù là ở chỗ nào đi nữa cũng đều được thu lại hết, trừ nhà vệ sinh, nhưng mà chẳng có ai ngu đến mức chui vào nhà vệ sinh nói chuyện điện thoại cả.

- tổng giám đốc, em nghe nói là chị nhà cũng làm việc ở đây sao em chưa từng được thấy mặt vậy ạ? – Thu Hương nói

- cô hơi tò mò nhỉ? – hấn ngược lên nhếc môi nói

- à dạ em không giám ạ chỉ là emhơi tò mò xíu về chị nhà thôi ạ – Thu Hương cười ngượng nói

- làm việc của mình đi – hấn nói rồi hấn đứng dậy cầm theo tập hồ sơ đi ra ngoài.

khi hấn ra khỏi phòng, Thu Hương đứng dậy ngó ra ngoài cửa thấy hấn vào thang máy. cô đóng cửa lại và rút trong túi ra một cái USB đi vào máy hấn, chép toàn bộ số liệu trong máy hấn rồi lại trở về bàn mình làm việc như chưa có chuyện gì xảy ra. hấn đi vào, nhìn thấy Thu Hương đang nhíu mày nhìn bộ hồ sơ, không nói câu nào hấn ngồi vào bàn của mình làm việc. nó ở bên trong cười trừ, quả không nằm ngoài dự đoán của nó. muốn chơi với nó thì nó sẽ cùng chơi đến cùng xem ai hơn ai.

gần tối khi nhân viên về hết. nó mới bước ra từ căn phòng đó, đứng trước mặt hấn cười, một nụ cười mãn nguyện đặc ý

- về thôi ông xã – nó cười, hấn thấy vui vui vì lần đầu tiên được nó gọi thân thiết như vậy. đứng dậy với tay lấy chiếc áo và cùng nó rời khỏi công ty.

16. Chương 16

trong căn phòng toàn một màu hồng mắc ói. một lão béo cùng một nàng kiều ngồi đối diện nhau, nhìn muốnđạp. nàng đưa ra cái USB.

- nè. hôm nay có nhiều đồ á anh yêu

- giỏi lắm cưng. anh không nhìn lầm em. phải thế anh mới cưng nhiều nha. xinh quá cơ. thơm cái nào.

- hy hy, yên đã nào. làm gì mà vội thế.

- ưkm'. thằng đó tưởng mình tài giỏi lắm àh. ha ha. lần này coi mày chạy đi đâu.

lão béo cười hy hy như thằng tâm thần mới trốn trại, còn nàng kiều thì cười như kiêu uốn lượn trườn qua trên người lão. cười một cách đểu cáng nhất có thể.

nhà nó:

- thưa thiếu phu nhân, chuyện hôm nay là vậy. – một vệ sĩ nói

- ưkm'. tôi biết rồi. -nó

- thưa phu nhân, có cần xử chúng không ạ? – vệ sĩ

- cứ làm đi. xử đẹp đẹp vào nhưng phải kín đáo. đừng để bút dây động rùng. -nó

- có cần để chúng mất tích không ạ? – vệ sĩ

- ngoài ngoại thành, có một căn nhà để trống. đây là địa chỉ. đưa chúng đến đó. mỗi ngày đưa cơm đến 2 lần. canh phòng nghiêm ngặt.

- vâng thiếu phu nhân – vệ sĩ

- được rồi, các anh lui đi – nó khoát tay.

ngồi ngả người ra sau ghế, nó mỉm cười thú vị. nhìn nó lúc này còn đều hơn cả lão béo nữa kia. hấn đi vào thấy nó cười còn cảm thấy rung mình. nhẹ nhàng đi đến bên cạnh nó, đưa cho nó cốc nước cam ép. . nó cầm lấy và nhìn hấn kiểu như muốn nói cảm ơn. hấn chỉ cười, dạo này hấn hay cười cực kỳ. nhìn ngổ ngổ. nó đưa tay bẹo má hấn như bẹo má em trai mình trước đây làm hấn giật cả mình

- á, đau. vợ anh sao dã man thế. ôi cái mặt đẹp của tôi, thế nào nó cũng đỏ lên rồi. híc – hấn xoa xoa mặt chỗ mới bị nó bẹo xong và chu môi nói, làm ánh mắt cún con nhìn nó

- hà hà, đau chưa cưng. bận sau hết mặt đẹp của gái nhá – nó cười đều vô cùng

- híc. trừa rồi, sau này không giám nữa – hấn méo mó

- hà hà ngoan – nó xoa đầu hấn, mặc dù phải rướn người lên.

trong phòng khách một người thì khóc không được cười cũng không xong còn một người thì cười nhăn nhó đắc ý vô cùng. cầm cốc nước cam ép, uống gần hết. cu Bo lon ton đi từ trên xuống cầm theo một bức tranh. thằng bé ý ới gọi mẹ

- mẹ ơi. mẹ. mẹ tô cái này cùng cu Bo nhé – nhìn cái dáng tròn tròn của con trai đi xuống cầu thang vừa xuống vừa gọi, nó cảm thấy hạnh phúc vô cùng. nhìn cu Bo thật đáng yêu

- ưk', mẹ tô cùng cu bo. cu bo của mẹ đáng yêu quá – nó cười xoa đầu con, thằng bé cười tít mắt – nào, ngồi lên đùi mẹ nè, đặt cái này lên bàn, nào mẹ con mình cùng tô nhé. ^^.

hấn ngồi bên cạnh âu yếm nhìn vợ con mình cười đùa vui vẻ, hấn mỉm cười hạnh phúc, hấn đã quét rồi, hấn sẽ giữ chặt gia đình này. không bao giờ làm vợ con mình phải đau khổ vì mình nữa.

17. Chương 17

phân phó xe đưa Cu Bo đi học và hai chiếc xe khác đánh lạc hướng những kẻ đang rình mò xung quanh nhà. xong xuôi nó cùng hấn lên xe đến công ty, bắt đầu một ngày làm việc mới. đầy thú vị vàgay cấn.

những chiếc xe của nhà nó đi vòng vòng, dụ những kẻ theo dõi đến nơi không có người rồi đột ngột dừng lại, xuống xe. hai bên lao vào đánh nhau. những người của nó đều là những cao thủ thuộc hạng cao to. có cả người nước ngoài, chỉ vài phút đã xử xong bọn chíp hôi lạnh chanh đó. chới chặt chúng không thoát một tên nào. trời như trời heo á.

- nói. ai sai các người theo dõi tiểu thiếu gia – một vệ sĩ cao to, người Trung Quốc nói tiếng việt khá chuẩn

-- im lặng không nói gì

- đưa đi. đến nơi thiếu phu nhân đã an bài. cho người canh phòng cẩn mật – người đó nói

- còn xe của chúng thì sao ạh? – một người khác.

- đem đi theo. còn lại theo tôi về bảo vệ tiểu thiếu gia – người đó

- rõ – đồng thanh.

bọn chúng được đưa đi đến ngoài ngoại ô thành phố. và được đưa vào trong một căn nhà hoang, nói là nhà cho nó oai chứ thực chất đó cũng chỉ giống như một cái nhà kho trống rỗng, và muốn trốn thoát ra khỏi đây cũng là cả một vấn đề bởi vì không hề có một khe hở nào để con người có thể lọt qua trừ khi đi xuyên qua tường được.

- bên khách hàng yêu cầu chúng ta cho người đến hướng dẫn họ. ai sẽ nhận việc này? siêu thị điện máy XYZ? – hấn trầm ngâm

- tôi. thưa tổng giám đốc tôi sẽ đi. – một người đứng dậy nói

- được trưởng phòng Lâm. anh hãy chọn thêm một người và cùng đến đó ngay bây giờ. – hấn khoát tay

- vâng – trưởng phòng Lâm cúi đầu.

- buổi họp kết thúc tại đây. ai về chỗ người nấy làm việc. các phòng ban thống kê lại số liệu rồi gửi lên cho Hoàng Dung – hấn nói

- vâng – đồng thanh. và rục rịch rời phòng họp.

- cô Hương, cô xem lại tất cả các số liệu rồi đưa cho tôi, ngay hôm nay

- vâng em sẽ làm ngay ạh – Thu Hương tươi cười

hấn cùng Thu Hương vào phòng làm việc. nó không tham gia cuộc họp vì nó còn đang bận làm một số việc khác. Thu Hương vẫn chưa được biết mặt mũi nó ra sao và như thế nào nên hình như có chút không cam tâm. lâu lâu nhìn qua hấn.

- cô nhìn gì tôi? mặt tôi có dính gì à? hay áo tôi rách? – hấn thản nhiên nói mà mắt dán vào tờ báo kinh tế mới sáng nay.

- dạ ...không ạh, em không có tổng giám đốc. hình như hôm nay em không thấy phu nhân.- Thu Hương e dè hỏi

- không phải việc của cô. làm việc của mình đi. tôi không thích nhân viên của mình lăm chuyen và tò mò đầu – hấn gấp tờ báo lại lạnh lùng nói

- e xin lỗi – Thu Hương dè dặt.

- tôi cần đến ABC ngay bây giờ, cô hãy giải quyết đồng hồ sơ này cho tôi, về tôi sẽ xem lại. – hấn đưa cho Thu Hương một tập hồ sơ rồi đi ra khỏi phòng làm việc, đi thẳng xuống cầu thang.

Thu Hương đứng dậy rón rén nhìn theo hấn, chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới sân, thấy hấn đi ra xe, Thu Hương mỉm cười hài lòng rồi ngồi vào máy tính của hấn. tay bắt đầu hoạt động liên tục. trình độ cũng khá, đánh máy khá nhanh, mở các file trong máy của hấn ra, mỉm cười hài lòng rồi lấy ra cái USB cắm vào máy hấn, toàn bộ những gì có trong máy hấn. rồi lại để máy hấn về đúng chế độ hấn để lúc này. nhanh chóng đi về phía bàn làm việc của mình, cầm những tập hồ sơ lên xem.

” cộc cộc ” Thu Hương đứng dậy đi ra mở cửa.

- chào chị – Thu Hương cúi đầu

- chào em, tổng giám đốc có đây không em?

- dạ tổng giám đốc vừa mới ra ngoài rồi chị. có việc gì không hả chị?

- à, chị có số liệu mới thống kê xong, định đưa tổng giám đốc, nhưng tổng giám đốc không có đây thì em cầm giùm chị.

- à vâng. chị cứ đưa em, lát em đưa cho tổng giám đốc

- vậy cảm ơn em nhé. chị đi trước.

- dạ

Thu Hương đóng cửa phòng làm việc lại. đưa tập số liệu vào máy photo, photo ra một bản cátvaof trong túi sách của mình rồi để bản chính lên bàn làm việc của hấn.

hấn đi về, mở cửa phòng đi vào. khuôn mặt không chút cảm xúc.

- thưa tổng giám đốc, có số liệu của quý vừa rồi, trên bàn rồi ạh. mời anh xem – Thu Hương nói ngay khi thấy hấn

- ưkm’. – hấn chỉ ưkm’, cởi áo vét bên ngoài choàng lên ghế rồi ngồi vào ghế cầm tập số liệu lên xem, hai hàng lông mày hơi nhíu lại vào nhau rồi lại dần ra, khuôn mặt vẫn không chút xúc cảm

trong căn phòng làm việc lão béo đang ngồi vắt vẻo hưởng thụ thành quả của mình. lão nở một nụ cười đắc ý. lấy điều xì gà ra châm lửa hút, nhìn thật đáng ghét. đôi mắt ánh lên những tia đều sáng của một tên cặn bã ngu dốt.

- tổng giám đốc. những số liệu Thu Hương đưa về rất tốt. chúng tôi đã kiểm tra, nó trùng với báo cáo của tập đoàn Tài Phát với bộ kinh tế. trong quỹ vừa qua.

- tốt lắm. ha ha. rồi tao sẽ thu tóm tập đoàn đó và leo lên cái ghế tổng giám đốc Tài Phát lúc đó thằng ranh đó sẽ phải quỳ xuống xin xỏ tao chứ không phải tao ngửa tay xin từng đồng bố thí của nó nữa ha ha.

- tổng giám đốc quả là số một ăh – nịnh bợ

- ha ha. thôi mày lui ra đi.

lão béo cười hy hy trong phòng như bị bệnh tự kỷ. cầm trên tay đồng tài liệu cười nghiêng ngả. rồi ngã người ra ghế hưởng thụ điều xì gà.

Du ngồi trên ghế làm việc trông cực kỳ phong độ và men. khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai bất kỳ ai nhìn vào cũng phải rung động. anh làm việc rất chuyên tâm. một cô gái đứng dựa mình vào cửa phòng nhìn anh làm việc mỉm cười hạnh phúc. cô gái mặc một bộ váy trắng, chân đi đôi giày cao gót cũng màu trắng, tay xách túi xách màu đỏ, mái tóc dài mượt màu nâu được buông thả tự nhiên.

- ڪ em làm việc trong rất đẹp trai đó nha. – cô gái mỉm cười trêu Du

- ủa Ly vk qua hỏi nào vậy? – Du dừng tay, ngược nhìn và vui vẻ ngay

- vk đến đây được một lúc rồi, nhưng mà thấy ڪ làm việc chuyên tâm quá nên không nỡ gọi, mà sao ڪ không đóng cửa phòng làm việc lại? cứ để toang hoác như vậy để mấy cô nhân viên bên ngoài ngắm phải không? – Ly phụng phịu

- không có. không có mà vk đừng có nghi oan cho người vô tội là ڪ chứ – Du mất long lanh. đứng dậy khỏi ghế ra đóng cửa và kéo Ly vào, cúi hôn cô thắm thiết – nhớ vk quá cơ – Du cười – mà hôm nay sao vk không đến trường?

- vk nhớ ڪ, bỏ học đến đây đó hy hy – Ly cười.

-- Du nhúu mày hai hàng lông mày co lại xô vào nhau

- coi nào. vk dờn thôi mà. nào, dẫn lông mày ra, mau lên. xấu trai quá. hôm nay vk được nghỉ. nên mới đến đây – Ly nói

- thế thì còn được, tưởng vk bỏ học đến đây thì cho đánh đó – Du cười cười

- lúc nào cũng dọa đánh vào m.ô.n.g người ta. người ta cũng 20 tuổi chứ bộ – Ly chu môi

- ” chụt ” đáng yêu thế – Du nhanh chóng hôn cái chụt lên cái môi đang chu ra của Ly rồi cười híp mắt

Ly phồng má lên vẻ tức giận. làm Du luống cuống, cả hai lại nhìn nhau cười.

Ly: tên đầy đủ Trần Khánh Ly, con gái của chủ tịch tập đoàn Trần thị đứng thứ ba toàn quốc. người yêu của Du. là bạn thanh mai trúc mã từ hồi còn nhỏ xíu, cái hồi còn cưỡi c.h.u.ồ.n.g tắm mưa đó. cũng biết Dung nhưng mà là cái hồi còn nhỏ, rồi Dung đi du học từ đó đến nay chưa được gặp Dung lần nào.

18. Chương 18

- vk nè. hôm nay đi chơi nha. ڪ ít việc. – Du mắt âu yếm nhìn Ly

- ok ڪ yêu. em thích nhất đó. hy hy tới công viên chơi – Ly cười híp mắt

- hả? không phải chứ? đó là chỗ của con nít mà vk? – Du rụt cổ lè lưỡi

- yêu thế – Ly nựng vào má Du – vk đùa thôi. đưa vk đi mua sắm đi hy hy

- ok vk. đi nào. hôm nay ڪ sẽ có cái này cho vk. ڪ bảo đảm vk sẽ rất thích cho coi – Du cười đầy ẩn ý

Du với tay lấy chiếc áo trên ghế và bước đi bên cạnh Ly, thật đẹp đôi. hai người đi qua các shop thời trang giày dép ỹ phẩm rồi đến trang sức. lựa chọn một cặp nhẫn đôi tuyệt đẹp mặt gắn những viên kim cương thành chữ ” LOVE ” rất đáng yêu

- vk đưa tay đây cho ck – Du nói
- làm gì á ck? – Ly hỏi lại.
- thì vk cứ đưa đây. hỏi nhiều ck hôn đó – Du cười đều
- thì nè. híc. lúc nào cũng ăn hiếp vk – Ly nũng nịu
- ngoan thế chứ hy hy – Du đeo chiếc nhẫn vào tay Ly – từ bây giờ vk hết yêu ng khác nhé. vk là của ck, mãi mãi là của ck – Du nói rồi dơ tay của mình ra cũng có một chiếc nhẫn y hệt như của Ly
- hừ. đáng ghét – Ly đánh yêu Du
- hừ, đáng ghét tức là đáng yêu rồi – Du cười tít mắt

hai người vui vẻ cười đùa đi bên nhau, ra đến cửa thì không may chạm phải một cô gái Du thì mặt lập tức lạnh như tiền còn Ly thì cúi đầu xin lỗi.

- xin lỗi chị. – Ly
- hừ, mù hay sao chứ. – nhìn thấy Du thì lập tức lấy lại vẻ thực nữ – a. em không sao. chị khách sáo rồi
- dạ. tụi em xin lỗi nhé.- Lu cười rồi kéo Du đi.

cô gái đứng ngăn người nhìn du mỉm cười một nụ cười thâm độc. Du thì khuôn mặt đanh lại, cả đời anh ghét nhất loại người dả tạo. anh biết cô ta là ai. và anh cực kỳ ghét cô ta. loại tự cao, kiêu ngạo. cô ta làm anh mất cả hứng thú đi chơi với Ly.

nó đang ngồi trong văn phòng của mình, tay đánh máy liên tục. liếc qua liếc lại hai màn hình máy tính, chuyển máy liên tục, từng tập hồ sơ được hoàn thành và đặt ngay ngắn. rồi nó ngồi xem mấy món ăn người ta hướng dẫn trên mạng.

hắn vẫn ký ký viết viết, rồi lại dán mắt vào màn hình máy tính, điềm tĩnh lạnh lùng chuyên tâm. Thu Hương thì lâu lâu lại lén nhìn hắn. hắn không thèm quan tâm nữa, mặc kệ Thu Hương.

- cô đi lấy cho tôi tác cafe ok? – hắn nói mà không thèm nhìn Thu Hương
- dạ được thưa tổng giám đốc – Thu Hương đứng dậy đi ra ngoài.
- một lúc sau đi vào với tách cafe nóng trên tay, đặt lên bàn cho hắn rồi cởi áo mình ra, để lộ vòng ngực đồ sộ trắng nõn phô ra trước mặt hắn, đưa đôi bàn tay trắng ngần ve vãn hắn, ôm cổ hắn thì thầm
- tổng giám đốc. anh thật đẹp trai. làm em không cưỡng lại được – Thu Hương hơi thở tràn đầy dục vọng nói
- vậy sao? – hắn vẫn điềm tĩnh gái nào mà hắn chả dùng qua rồi. hắn cũng chả buồn quan tâm nữa, thờ ơ hờ hững đáp. chỉ có nó là hắn chưa làm gì được, vìnó zũ quá, đêm nào ngủ ôm nó hắn cũng phải cố mà kiềm chế nếu không đảm bảo nó từ mặt hắn thì hắn chỉ còn nước khóc lóc xin nó thôi, lúc đó chưa chắc nó đã chấp nhận đâu.
- tổng giám đốc. anh có biết anh càng tỏ ra như vậy thì anh càng đẹp trai không? – Thu Hương vuốt má hắn lả lơi thả bướm thả ong.

hắn vẫn điềm tĩnh đánh máy tính nhoay nhoáy và coi Thu Hương như một hạt bụi bám trên người. Thu Hương ngả hẳn người vào lòng hắn, cố từng nút áo của hắn, chiếm tiện nghi của hắn.

- thư Ký Hương – hắn lạnh lùng hơn bao giờ hết
- Thu Hương đang hăng say bỗng nhiên rùng mình mà dừng lại
- cô đi quá giới hạn rồi đấy – hắn nghiêm rằng lúc này hắn thật đáng sợ.
- em đẹp mà? sao anh lại nỡ đối xử với em như vậy? – Thu Hương rưng rưng

” kế hoạch của tôi mà thất bại thì anh chết chắc ” trong đầu hắn lại hiện lên câu nói của nó, hắn cố kìm nén cơn thịnh nộ trong người hắn ghét Thu Hương làm thế này nhưng hắn vẫn sợ nó hơn. hắn tự nhủ là ” nhin nào, nhin nào ”. cố gắng không để cơn thịnh nộ phun trào.

- Thu Hương. cô về chỗ đi, có rất nhiều việc đang chờ giải quyết đó. mau lên – hắn cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể.

- anh mặc lại áo cho em – Thu Hương ngồi trên đùi hắn

” nhin nào, nhin nào ” hắn tự nhủ và kéo áo lên cho Thu Hương. Thu Hương hôn hắn cái chụt rồi nháy mắt đi về bàn mình ngồi. hắn phải kiềm chế lắm mới không đánh Thu Hương. với hắn khi điên lên thì kể cả con gái lẫn con trai hắn quát tất, ai cũng đánh. đến trưa, tất cả mọi người đều đi ăn trưa. nhưng hắn thì không. Thu Hương cũng lỳ ở đó không đi.

- cô đi đi, tôi cần yên tĩnh một mình – hắn nói

- không, để em xoa bóp cho anh nhé – Thu Hương nũng nịu

- hoặc là đi ra ngay bây giờ hoặc là cô bị đuổi việc, chọn đi, tôi nói được làm được – hắn đưa đôi mắt lạnh lùng đến thấu xương nhìn Thu Hương.

Thu Hương vội vã đi ra ngoài, so với việc ve vãn hắn thì việc bị đuổi việc lúc này là không thể. nên đành chấp nhận đi ra ngoài. hắn đứng dậy chốt cửa trong, đi vào chỗ nó làm việc và đóng cửa lại. căn phòng này nếu nhìn vào thì sẽ không biết là có một phòng bên trong nữa bởi vì nó được thiết kế như một mật thất, có chốt được thiết kế tinh xảo, cửa và tường nhìn y hệt nhau. hôm nào nó cũng đem theo cơm hộp đã chuẩn bị sẵn ở nhà nên không cần ra ngoài ăn. hắn cũng muốn ăn cùng nó. nó chấp nhận.

- vk ơi. bao giờ thì anh được giải thoát đây? – hắn khổ sở nhìn nó

- sớm thôi ông xã yêu. – nó cười nói với hắn

- câu nói này là thật lòng hay trêu đùa anh vậy vk? đừng trêu đùa anh, anh đau lắm – hắn nhăn nhó

- thôi k nói nữa, ăn đi, tôiem ...tôiem đói lắm rồi – nó ấp úng nói.

phải. nó cũng đã có chút rung động với hắn. nó cứ thấy tim mình đập thình thịch khi gần hắn. và cảm thấy khó thở khi ngồi kế hắn, và nằm kế bên hắn mỗi đêm, nó than thầm tại sao hắn lại ngang nhiên dọn hết đồ qua phòng nó và tuyên bố sẽ ngủ cùng nó và dính nó như sam. hắn càng ngày càng tươi cười với nó và càng ngày càng quan tâm đến con nhiều hơn. phải chăng hắn đã thay đổi.

hắn ngồi ăn cùng nó lâu lâu gấp thức ăn cho nó, nó cười nhìn hắn rồi cúi ăn tiếp. công ty này nhân viên bắt đầu làm việc lúc 7h sáng và được nghỉ lúc 11h đến 2h chiều. hắn và nó ăn xong thì cũng gần 11h30, uống nước ngồi một lúc rồi hắn kéo nó lại ôm nó vào lòng thì thầm

- anh hứa sẽ thay đổi. vk đừng bỏ anh nhé. anh yêu vk lắm. anh biết trước đây là anh sai. vk cho anh cơ hội thay đổi nha – hắn nói chân thành

-- nó im lặng trong lòng hắn, vòng tay ôm lấy hắn và cọ cọ đầu vào ngực hắn. nó ngủ.

hắn thấy nó ngủ thì nhẹ nhàng đặt nó lên giường, , hắn nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh nó, ôm nó vào lòng và chìm vào giấc ngủ.

đến 1h45 chiều thì hắn dậy, khẽ hôn lên môi nó rồi đi ra ngoài đóng cửa lại như cũ rồi mở chốt cửa phòng bên ngoài, ngồi vào bàn làm việc của mình. Thu Hương đi vào, trên tay cầm theo hộp cơm đưa cho hắn

- anh ăn đi

- cô cứ để đó cho tôi, và xem cho tôi dự án này.

- vâng. em làm ngay ạh.

nó tỉnh dậy lúc 2h đúng, khẽ mỉm cười vươn vai và uể oải dậy xuống khỏi giường đi ra phía cửa sổ, vén rèm lên, nhìn xuống dưới sân và nhìn xa xăm. hít một hơi đầy phổi rồi thở ra, đến bàn làm việc ngồi xuống và bắt đầu làm việc.

19. Chương 19

nó mỉm cười mãn nguyện cho cái kế hoạch của nó. hy vọng là không có chuyện gì xảy ra. nhưng một khi mà nó đã ra tay thì có tới 99.99% là hoàn hảo. nó làm việc thận trọng. phải nắm chắc phần thắng trong tay thì nó mới làm, còn không thì nó không bao giờ làm. ấn nút enter cuối cùng. nó vươn vai che miệng ngáp dài, thở phào một cái, ngày làm việc căng thẳng nữa qua đi. bây giờ đã là 6h tối, ngoài trời cũng bắt đầu nhá nhem. nó mới bước ra từ sau cánh cửa đó, nhân viên đã nghỉ hết, chỉ còn lại hắc cùng nó. hôm nào cũng là đến sớm nhất và về muộn nhất. hắc vẫn đang cau mày nhìn vào tập hồ sơ thầu.

- sao thế? bộ đó có gì khác thường à? – nó hỏi

- ưkm'. không. chỉ là cái này hình như nó không có tính khả thi thôi – hắc nói

- đưa tôi xem nào – nó đặt lấy từ trong tay hắc – mai sửa tý là được. thôi đi về. tôi nhớ con lăm rồi đây – nó nói

- ưkm'. về thôi – hắc cùng nó đi ra khỏi công ty đi về nhà.

trong căn phòng của một căn hộ giữa thành phố. một nam một nữ đang ngồi với nhau nói chuyện rất là bí hiểm ẩn chứa đầy toan tính âm mưu thâm hiểm. cười nụ cười đắc ý tự cao. lão béo nói đầy vẻ tự mãn

- tốt lắm, mỗi ngày một ít số liệu thế này không sớm thì muộn, Tài Phát cũng lọt vào tay ta ha ha

- lúc đó anh phải nhớ đến chiến công của em đó nha.

- được rồi, cục cưng của anh. ai giám quên công lao của cục cưng chứ.

- anh nhớ đó nha.

- được rồi, nhưng bây giờ anh nhớ cái này nhiều hơn

lão béo chồm người lên ả nhân tình. đầy dục vọng, từng lớp áo trên người lão được lão trút dần dần đến khi không còn cái nào trên người, toàn thân béo ục ịch cứ hoạt động trên thân hình hoàn hảo của ả nhân tình. từng mảnh vải nhỏ che thân ả nhân tình cũng không còn luôn.

- khoan đã. đang trên ghế shophia mà, có phải giường đâu mà anh

- trên nào cũng mặc kệ đi, anh muốn lăm rồi. kể cả ở dưới sàn nhàà mà xuống sàn nhà cho rộng

- átừ từ nào anh – ả nhân tình nũng nịu.

lão béo cố làm vài lần rồi kéo ả nhân tình xuống dưới sàn nhà mà thực hiện cái dục vọng phát tiết của mình. đúng là lão già dâm dê dê tiện. dê già. nhìn cái tướng lão bây giờ người ta chỉ muốn bộp cho một phát lăm quay cu đơ ra đó cho hả dạ thôi. mặc cho ả nhân tình đang rên rỉ bên dưới lão vẫn ra sức mà ” làm việc ”. công nhận lão này trâu. đúng là trâu lai dê có khác, sức là sức trâu còn máu là máu dê. toàn thân mồ hôi nhễ nhại, vừa làm vừa với tay lấy điều khiển điều hòa hạ nhiệt độ xuống cho mát, và mở luôn cái vô tuyến, chả hiểu cái lão này làm thế có ý gì. hóa ra là đang mở đĩa XYZ đen tối giống cái lão đang làm với ả nhân tình. thật khiến người ta đỏ mặt .

lão béo thở hổn hển buông ả nhân tình ra, còn ả thì nằm im dưới sàn cười mãn nguyện. mồ hôi đầm đìa mặc dù nhiệt độ trong phòng bây giờ là 18 độ. lão béo lấy quần áo mặc vào rồi nói

- anh phải về đây. muộn rồi.

- anh vội gì chứ, ở lại với em đã – ả nhân tình uốn lượn trên sàn nhà khiêu dâm.

- nếu không phải là anh mệt thì lúc này anh sẽ làm cho em không gượng dậy nổi đó – lão béo dâm dê

- thật không? anh làm được điều đó hả? – ả ta vẫn uốn mình tạo những tư thế khiêu dâm kích dục lão béo – ở trên bàn có một thứ khiến anh làm được điều đó đấy, anh có dùng không?

- thôi nào. anh phải về bây giờ.

lão béo cầm chai nước lên uống rồi đặt xuống, không hiểu sao lão lại muốn lao vào ả nhân tình làm tiếp thế không biết. thế là lão lại

- thấy chưa. em đã nói mà – ả nhân tình mẫn nguyện cười.

mặc kệ hai người đó làm gì thì làm lúc này đi nha. ta đi chỗ khác trong sạch hơn. lành mạnh hơn đi.
tại nhà nó.

dạo này nó không có mấy thời gian được bên con, tại cu Bo cả ngày ở trường và nó cả ngày ở công ty. lúc này nó đang ngồi đọc truyện cho con trai nghe. lâu lâu lại phá lên cười vì buồn cười. cu Bo cũng rất đáng yêu, đã mũm mĩm đáng yêu trở lại rồi. trông hai cái má phúng phúng của cu Bo người ta chỉ muốn nựng và hôn chụt chụt lên má cu Bo thôi, nó lâu lâu vẫn làm vậy á, khiến hấn thấy ghen tỵ với cu Bo nha. .

- mẹ ơi. đến giờ có con chuột và con mèo rồi – cu Bo nhìn nó nói. ý cu Bo là phim hoạt hình tom và jerry đó mà

- ừ. để mẹ bảo ba mở nha – rồi quay qua hấn – không coi bóng đá nữa, chuyển qua kênh BIBI cho con đi

- nhưng mà trận đấu bóng đá đang hay mà – hấn méo mồm

- nhanh lên đi – nó hầm hè với hấn. hấn đành chịu đựng mà phải chuyển cho con xem hoạt hình vậy. đành để ma xem lại vậy. thật tội cho hấn. từ ngày nó thay đổi, hấn khổ sở biết chừng nào. trong đầu hấn lóe lên cái gì đó rồi nhìn nó cười cười làm nó chột dạ

- cười cái gì đó? mặt tôi dính lọ hả? – quay xuống cu Bo – Bo, mặt mẹ có gì hay sao mà ba Long nhìn mẹ cười vậy con?

- dạ. không có – cu Bo đưa đôi mắt tròn xoe nhìn và nói

nó tức xì khói bắn ánh nhìn sắc lạnh qua hấn ” anh chán sống rồi giám cười tôi hử? “. làm hấn rùng cả mình vội quay mặt vào màn hình vô tuyến xem hoạt hình cùng cu bo.

cu Bo ngủ trong lòng nó, nó nhẹ nhàng bế cu Bo về phòng mình, đắp chăn cho cu Bo rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài khép cửa lại. về phòng nó ôm đồng hồ đi tắm. hấn cũng ôm đồng hồ xuống dưới nhà tắm bên dưới. chứ không giám tranh phòng của nó.

hấn nằm trên giường với bộ đồ ngủ và chú tâm đọc cuốn sách gì đó. nó vừa lau đầu vừa bước ra từ trong phòng tắm. nó mặc một chiếc váy ngủ dài ngang đùi, màu đỏ. hấn đặt cuốn sách lên bàn rồi đứng dậy lấy máy sấy tóc đến bên nó ấn nó ngồi xuống ghế rồi hấn sấy tóc cho nó. nó thấy lạ, mọi hôm hấn có làm cái việc này đâu nhỉ. nhưng thôi kệ. hấn nhẹ nhàng tỷ mỉ sấy khô tóc cho nó, nhìn nó âu yếm. cái nhìn đầy mê hoặc . nó ngó người nhìn hấn , hấn đúng là đẹp trai thật. một vẻ đẹp khiến tất cả các cô gái không thể cưỡng lại được. kể cả nó bây giờ . hấn đặt lên môi nó một nụ hôn nóng bỏng, nó ngó người rồi không cử động được gì. hấn bế nó lên giường với tay tắt điện ” thành công rồi nhé vk bé nhỏ ” hấn nghĩ thầm. đúng là hấn có sắc đẹp hại dân hại nước mà.

khi nó ý thức được cái việc tà trời này thì đã quá muộn rồi. sớm hay muộn thì cũng xảy ra mà. nó nhìn hấn đầy vẻ án trách, hấn cười cười ôm nó vào lòng vàngủ.

20. Chương 20

hôm nay nó đến công ty cùng hấn thì đã thấy Thu Hương đứng trước cổng công ty, không hiểu sao hôm nay cô ta đến sớm vậy nhỉ? nó nghĩ thầm và bước đi bên cạnh hấn

- tổng giám đốc. đây là

- nhân viên bình thường thôi, tôi bị hư xe dọc đường nên đi nhờ xe của tổng giám đốc. cô là thư ký mới của tổng giám đốc hả? xinh quá – nó cười

- dạ, chào chị. em là Thu Hương. – Thu Hương cười chìa tay ra với nó

- chào. – nó cười chìa tay ra bắt tay Thu Hương. – hai người lên sau tôi đi trước

nó nói rồi đi nhanh vào trong. bỏ lại hấn đang ngăn người đằng sau và đang than thân trong lòng, sao nó nỡ bỏ hấn mà đi một mình vậy chứ. lại còn nói là nhân viên bình thường nữa, làm hấn muốn điên lên được ấy

- anh. chúng ta cùng đi ăn sáng nhé. em đến đợi anh lâu lắm rồi – Thu Hương nũng nịu và kéo hấn đi

- tôi ăn ở nhà rồi – hấn cố dằn tay lại

- đi đi mà – Thu Hương khóc rống

- trời đất ơi thảm họa của nhân loại – hấn lẩm bẩm trong họng rồi bị Thu Hương lôi tuột đến quán ăn

Thu Hương ọi bao nhiêu là thứ ngồi ăn còn hấn thì nuốt không nổi một phần vì tức, phần vì no và một phần đang rất khó chịu khi phải chịu sự tra tấn của mùi mỹ phẩm rẻ tiền của Thu Hương.

về phần nó, nó đi thẳng lên phòng làm việc của mình. hên quá Thu Hương lôi hấn đi nếu không thì lộ hết, nó nhìn xuống dưới qua cửa sổ khi thấy hấn bị Thu Hương lôi đi và mỉm cười tà mị. nó đến bên bàn làm việc ngồi ngả người ra đằng sau. hình ảnh chuyện tối qua hiện lên trong đầu nó làm nó giật mình. không hiểu sao tối qua nó làm vậy nữa. hài lắc lắc đầu rồi vùi đầu vào công việc.

dưới quán ăn Thu Hương mỉm cười mãn nguyện

- anh. anh trả tiền cho em đi – Thu Hương nũng nịu với hấn làm hấn rùng cả mình. trước đây nhìn cảnh này nhiều không sao nhưng từ ngày nó thay đổi thì hấn lại sợ cái cảnh này. nhưng chẳng nhẽ lại mè nheo với ả ta vì mấy đồng bạn. hấn rút trong túi ra tờ 500k đặt lên bàn rồi đứng dậ bỏ đi không nói câu nào. Thu Hương vội lật đật chạy theo – chờ em với.

hấn vẫn cứ đi, lạnh lùng như thể không thèm quay đầu lại.

- anh chờ em, em đau chân không đi được rồi anh cõng em với – Thu Hương lại dỗ chiêu cũ khóc rống giữa đường nghĩ rằng hấn sẽ phải quay lại nhưng cô ả đã nhầm, hấn quay lại nhếch môi cười rồi quay lưng đi tiếp mặc cho cô ả đang đứng đó dậm chân.

hấn ngồi vào ghế làm việc được một lúc thì Thu Hương cũng đi vào. hấn bấm bấm máy và mặt tối xầm lại

- không thể nào lại thế này? số liệu bị đánh tráo? bị copy? ai đã làm? – hấn hét lên

- anh, bình tĩnh đi. – Thu Hương cởi áo khoác ngoài ra để lộ hai bờ vai trắng nõn và 3/4 vòng 1 căng tròn, với chiếc váy ngắn không thể ngắn hơn chẳng khác nào chỉ có bộ bikini và lả lướt đến bên hấn ôm cổ hấn để cho vòng một đó chạm vào lưng hấn

- cô đang làm cái gì thế hả? không thấy tôi đang điên đầu hay sao? đi về bàn làm việc, từ mai mặc kín đáo chút – hấn quát

- sao anh quát em – Thu Hương ngã vào trong lòng hấn, kéo tay hấn đặt lên ngực mình hơi thở tràn đầy dục vọng

” cạch cạch ” hấn chìa thứ gì đó vào đầu Thu Hương hằm hè:- cút ngay về bàn, hoặc là lĩnh chọn nó

- em biết anh sẽ không làm mà đúng không – Thu Hương nhào người lên hôn hấn ngẫu nhiên

hấn vừa tức vừa không biết làm gì vì bất ngờ. trong đầu hấn chạy qua một tia ác ý, đẩy nhẹ cô ả xuống lấy tay vuốt ve bộ ngực kia và nói.

- em cũng rất hay nha. muốn lắm rồi đúng không? – hấn ma mị nói

- ưkm- Thu Hương trong người đang tràn đầy dục vọng

- anh sẽ thỏa mãn cho em nhé. em có hối hận không? – hấn thì thầm vào tai Thu Hương làm cô ả mê mẩn

- ưkm ...- Thu Hương gật gật không ý thức được mình.

hấn một tay vẫn đang vuốt ve Thu Hương, một tay với lấy cái điện thoại nhắn tin gì đó cho một ai đó không biết. rồi một lúc sau có vài người đến gõ cửa phòng làm việc của hấn.

- đại ca – cúi chào

- có hàng này. xem ra cô ta không nhj được nữa rồi. đem đi xử lý ở đâu thì xử lý, tao không quan tâm. tao nghĩ chúng mày có thể thỏa mãn được ả đấy – hấn lạnh lùng nói và cười như một tên đại ác ma

- Thu Hương em nói là muốn lắm và không hối hận, anh thỏa mãn cho em rồi đó, đi theo họ đi rồi em sẽ được thỏa mãn, còn anh thì anh không dùng lại của thằng khác đâu – hấn thì thào vào tai Thu Hương làm cô ả giật mình nhìn hấn rồi nhìn mấy người cao to mặc toàn đồ đen đeo kính đen đang đứng trước mặt hấn kia

- dưới tầng một có một nhà kho cũ không để gì cả. đưa cô ta xuống đó đi – hấn nói – nhớ cẩn thận

- vâng đại ca – cúi đầu đập vào gáy Thu Hương làm cô ả ngáy xỉu rồi cho vào bao tải đen chuẩn bị vác đi

- quay cho tao một clip. để rõ mặt cô ta, để cô ta tỉnh không cho ngất, còn chúng mày thì che mặt đi cho tao

- vâng. cảm ơn đại ca

kh người của mình đi khỏi. hấn mỉm cười ác ý ngồi trên ghệt của mình xoay xoay và đắc ý. hấn đứng dậy đi vào phòng trong của nó

- vợ yêu.

-ayza. lui ra coi. không thấy tôi đang làm việc à? mà anh xử cô ta như vậy có ác lắm không hả? dù sao người ta cũng là gái chưa chồng mà

- chưa chồng? em có biết được cô ta có mấy đời chồng chắc. em yên tâm đi. cô ta không giám bỏ việc đâu đúng không?

- anh thông minh hơn rồi đấy. -nó cười búng vào má hấn một cái mỉm cười vẻ khen thưởng hấn

- hy hy. ck em mà đúng không? anh không thông minh còn ai xứng với em nữa chứ. hay là mình cung gì gì đó nhé

- nghiêm túc chút đi nếu anh không muốnchết

- biết rồi mà. không giỡn nữa đâu. mà em nghĩ coi, ai đứng sau cô ta?

- anh không cần biết, chỉ cần đngs ngoài xem kịch được rồi. anh mà phá tôi là tôi giết chết anh nhưnhư

- như gì nào? – hấn cười hiền lành

- dẹp ngay cái mặt đó nếu không muốn ngủ phòng khách

- biết rồi mà.

hấn bản chất đúng là một đại ác ma. cái việc như vừa rồi hấn cũng nỡ làm được thì hấn không phải là người nữa nhưng một thứ duy nhất làm hấn sợ đó là nó, hấn sợ làm nó giận, nó mà giận thì hấn chỉ có nước quỳ đó mấy ngày cầu xin nó thôi. trong lòng hấn, nó chiếm một vị trí đặc biệt quan trọng. cũng không hiểu sao hấn lại thay đổi như vậy. có lẽ do nó đã thay đổi chăng?

- sau vụ này tôi cá là cô ta sẽ hận anh và hành động nhiều hơn đấy.

- ưkm'. anh cũng đang háo hức muốn biết rút cuộc cô ta muốn làm gì nữa đây. và anh muốn biết người đứng sau cô ta thật sự là ai

- cho người bí mật theo dõi cô ta.

- ưkm'. thế mà anh không nghĩ ra. vk anh đúng là số một

- thôi đừng có nịnh, tôi tự kiêu đó. đi ra ngoài làm việc đi

- tuân lệnh bà xã

hấn hôn lên môi nó cái chụt rồi chạy biến ra ngoài, bỏ mặc nó đang ngu ngút khói tức giận phía sau

21. Chương 21

- mẹ ơi – cu Bo kéo kéo váy nó
- gì con yêu? – nó ngồi xuống nựng vào má con
- mẹ đưa cu Bo đi chơi nhé – thằng bé chớp mắt
- ưk! mai mẹ sẽ đưa cu Bo đi công viên chơi, chịu không nè? – nó cười ôm con vào lòng
- hai mẹ con tính đi đâu mà không cho ba đi sao? – hấn lù lù đứng đằng sau nó đầu tóc bù xù vì vừa tắm gội xong
- ba- cu Bo chạy đến chỗ hấn
- ây za. cu Bo nặng quá ...- hấn cúi xuống bế con lên cười nói
- mẹ nói mai sẽ cho con đi công viên chơi. ba có đi cùng con không? công viên có nhiều thú lắm đó – cu Bo thích thú khoe
- ô, thế à? thế cu Bo có cho ba đi cùng không? – hấn nựng nựng vào má con
- hoan hô ba. ba sẽ đi cùng cu Bo nhé – thằng bé vỗ tay thích thú

- cu Bo ngoan, ngày mai chúng ta mới đi công viên, còn bây giờ cu Bo của mẹ phải đi ngủ nào. đi ngủ rồi mai mới đi công viên được, nghe con – nó cười hiền dang tay đón cu Bo từ tay hấn – anh đi lau cái đầu đi, ướt quá, vậy mà cũng bế con nữa

nó bế cu Bo về phòng. đọc truyện cho cu Bo nghe đến khi thằng bé ngủ nó mới nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng về phòng mình. đến phòng đã thấy hấn ngủ rồi và cái tư thế ngủ thập phần xấu xí và đáng ghét, nó tính đập cho hấn một cái gối vào mặt nhưng mà thấy hấn ngủ ngon quá với lại trên tay còn đang ôm một cuốn sách kinh doanh nữa, nó thấy thương thương nên thôi, nhẹ nhàng lấy cuốn sách đặt lên bàn, lên giường và tắt điện đi ngủ.

sáng hôm sau:

cu bo thích thú cười vang khắp nhà chạy ra chạy vào cười tít mắt, thằng bé thích được đi chơi lắm. chạy lon ton khắp nhà, người làm trong nhà nhìn vào cũng thấy vui lây, và dạo này hấn không còn khắt khe lắm với mọi người nữa, có lẽ là nhờ nó.

- ba ơi, mẹ ơi, ba mẹ mau lên. cu bo xong rồi nè – cu Bo tít mắt chui vào trong xe, xe hấn đã mở sẵn cửa mà. một chiếc xe sang trọng đẹp đẽ. cu Bo đứng vào trước vô lăng xe quay tít lên thích thú như đang tập lái vậy. hấn nhìn thấy cũng cảm thấy vui và ấm áp trong lòng, một cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong tim.

nó và hấn cùng vào xe, hấn cầm lái, nó ngồi bên cạnh, cu Bo ngồi trên đùi nó, nghịch con xiêu nhân mới được mua cho và để trong xe kia, dường như thằng bé cũng hiểu được ba mình đang tập trung lái xe nên không có nghịch ngợm gì.

- sau này cu Bo lớn lên cu Bo sẽ lái xe đưa ba mẹ đi chơi công viên nhé – thằng bé nói
- được rồi cu Bo ngoan – nó thơm vào má thằng bé cười. hấn nhìn sang bên cạnh và cũng mỉm cười hạnh phúc.

cả gia đình nó đi đến đâu là những ánh mắt ngưỡng mộ đi theo đến đó, và cả ghen tỵ cũng có. chồng đẹp, vợ xinh, con dễ thương ai mà không ghen tỵ cho đành. hấn và nó cho cu Bo chơi đủ mọi thứ trong công viên. cảm giác như đang có người theo dõi ba người làm nó cảnh giác hơn không rời cu Bo nửa bước. hấn cũng biết được nên chú ý nó và con nhiều hơn, hấn cười nói với vợ con mà đâu ai biết rằng trong đầu hấn đang toan tính truyện gì. không thể để buổi đi chơi của vợ con mình có chuyện bất chắc hấn đã nhắn tin cho đàn em đến công viên và tìm kẻ nào đang bày trò sau lưng hấn. buổi đi chơi hôm nay coi như yên ổn trôi qua.

- cháu của anh đó hả? dễ thương quá – một cô gái dắt trên tay một đứa trẻ khác nói
-- hấn im lặng bế con trên tay, lúc này nó đang đi mua gì đó cho con

- anh tên gì vậy? cho em làm quen nhé. anh cho em xin số điện thoại nữa được không? – cô gái vẫn tiếp tục và cười rất dịu dàng

-- im lặng, hấn không thèm nói chuyện với những người như thế này.

- cháu anh dễ thương ghê, nó tên gì vậy? – cô gái vẫn cười.

- ba ơi. cô này là ai mà cứ nói chuyện với mình vậy? – cu Bo ôm cổ hấn ngậy ngô hỏi

- người diên con ạch – hấn nựng vào má con mình và nói rồi cười với con

- có chuyện gì thế ông xã? – nó đi đến với gói bím bím to dùng trên tay – nè của con đây – đưa gói bím bím cho con

- hoan hô mẹ. be ơi bóc cho con – thằng bé reo lên rồi làm nũng hấn

- ưk! để ba bóc – hấn cười với con và quay sang nó

- sao bà xã đi lâu thế? tý xíu thì ba con anh bị người diên bắt đi rồi con trai nhỉ – hấn nói

- đúng đó mẹ. cái cô này cứ nói chuyện với ba hoài à, mà ba không có nói với – cu Bo chỉ tay tố cáo cô gái trước mặt

- con trai ngoan, không được chỉ tay như vậy nghe con, như vậy là hư đó. – nó làm mặt nghiêm nói với con
cô gái kia ngượng chín cả mặt khi thấy gia đình nó nói chuyện với nhau vui vẻ mà hông thèm để ý đến mình. nó nhìn cô gái một cái nhìn bình thường, gật nhẹ đầu lấy lệ rồi khoác tay chồng và con bước đi.

.....

- tôi tưởng cô sẽ không đi làm nữa? – hấn nhìn Thu Hương cười khẩy

- – Thu Hương nhìn hấn và không nói gì.

- có tập hồ sơ thầu trên bàn đó, cô xem đi rồi đưa tôi – hấn lạnh lùng nói

- dạ – Thu Hương ngậm đắng nuốt cay nhẫn nhịn

- tôi mà tìm thấy kẻ nào giám đột nhập máy tính của tôi cop dữ liệu thì tôi sẽ bẻ cổ dóc thịt, ba la ba la ba la – hấn cố tình nói vậy với cái giọng lạnh lùng nhất.

Thu Hương bất giác rung mình, đưa tay lên sờ cổ mình. hấn nhìn và thầm cười để trong lòng. cổ ra vẻ quan tâm hấn hỏi

- cô không ổn chỗ nào sao? có cần nghỉ vài hôm không?

- dạ không, em không sao ạch – Thu Hương vội trả lời

- tốt, vậy thì làm việc đi. gói thầu này quan trọng nhất đấy, nó quyết định lỗ lãi của tập đoàn trong quỹ này, cô xe cẩn thận cho tôi – hấn nói và tay bắt đầu làm việc thoăn thắt trên bàn phím máy tính.

trong một căn phòng làm việc sa hoa khác, một lão béo ngồi trên chiếc ghế tổng giám đốc xoay xoay và vuốt ve một cô ả khác cũng thuộc dạng chim xa cá lặn.

- ông chủ

- vào đi – lão mơn chớn cô nàng và hắng giọng

- đây là tất cả các số liệu mà người của ta gửi về hôm nay

- được rồi. để trên bàn cho tao

- dạ.

người đó đi ra khỏi phòng. lão cười một điệu cười quen thuộc đều cáng của lão. nâng cằm ả nhân tình lên cười.

- anh thành công anh sẽ mua nhà, mua xe cho em và cưới em về làm vợ – lão ta cười đều nói

- hứ, ai thêm tin, còn con Thu Hương thì sao nào? – ả nững nịu
- cô ta à? hy hy. khi nào hết giá trị thì anh sẽ tống cô ta đi thôi. – lão nững nững vào má ả
- anh nói thật chứ? – giọng ngọt như mía lùi
- thật.
- còn mẹ vợ anh thì sao?
- mẹ ta ấy hả? anh nói sao là phải nghe vậy hết á. không là anh cho ra đường liền
- anh tài ghê
- đương nhiên rồi vì thế nên em phải thưởng cho anh nhé

lão cười khoái trí và ...XYZmột lão gia nham hiểm. già còn ham. chuyên lợi dụng người khác. Quế Hoa đi lên phía phòng lão béo. như thường lệ cô ta không gõ cửa mà tự mở cửa vì lão béo là ba cô ta mà. tay nhẹ mở cửa, vừa mở cửa thì đã thấy ngay cảnh nóng bỏng mắt đập vào con người mình. cô ta đứng đó hé cửa nhìn vào trong, không nỡ phá vỡ cái cảnh xuân sắc của lão già mình nên đứng ngoài xem vậy. cô ta tính lên xin ít tiền để đi ăn chơi nhảy múa đó mà, tiền trong tài khoản hết rồi. cô ta không quan tâm lão già mình làm gì mà chỉ quan tâm là lão cho bao nhiêu tiền và cô ta cần bao nhiêu thôi. với cô ta chỉ cần thật nhiều tiền là đủ. đợi đến mức không đợi được nữa vì cơn thèm thuốc tái phát nên cô ta lao ngay vào phòng lão béo, làm cho lão và ả tình nhân giật mình, đang lên đỉnh mà bị phá

- mày vào đây làm gì? – lão béo hằm hằm hỏi và mặc nhanh cái quần đùi
- cho con tiền, thật nhiều tiền nếu không con nói với mẹ – Quế Hoa nói
- đây. 100 triệu. cầm rồi đi ra ngoài đi. mà lần sau vào nhớ gõ cửa – lão béo mở ngăn kéo lấy ra cho Quế Hoa một bọc tiền
- liệu có ít quá không ba? -
- tao chuyển khoản sau. đi ra ngoài cho tao làm việc – lão béo tức giận quát
- ok. con đi liền. ba làm việc chăm chỉ nhé. – quay sang người con gái kia Quế Hoa nói – em chăm sóc tốt cho ba chị nhé, ba chị khỏe lắm ha ha – Quế Hoa cười ha hả rồi bước ra khỏi phòng làm việc của lão béo.

.....

- phù một chết đi được, hôm nay làm việc mệt quá – nó ngồi phịch vào ghế sofa trong phòng khách của nhà mình
 - a mẹ về – cu Bo thấy nó liền chạy ra ôm lấy cổ nó
 - ưk. cu Bo ngoan, mẹ mệt lắm, con đi chơi đi, mẹ nghỉ một lát rồi chơi với con sau – nó cười hiền
 - dạ – cu Bo ngoan ngoan lon ton đi về phía đồng hồ chơi của mình
 - thiếu phu nhân. nước đây, mời cô ạh – một người giúp việc đưa cho nó cốc nước.
 - vâng, cảm ơn chị – nó cười đón lấy cốc nước
 - lấy cho tôi một cốc – hấn ngồi vào cạnh nó và nói
 - vângcủa thiếu gia đây ạh – người giúp việc đưa cho hấn cốc nước.
- hấn đón lấy và ngửa cổ tu cạn, hôm nay quả là một ngày làm việc mệt nhất từ trước tới nay. phải làm lại tất cả các số liệu mà trước đây làm giả để chuẩn bị sơ kết quý này. nên là khi hấn và nó vào đến hà thì cũng đã hơn 7h tối rồi.
- sắp tới chắc chắn phải mở một cuộc họp báo. anh chuẩn bị nhé – nó nói
 - ưkm. – hấn nằm dài ra ghế trả lời

nó im lặng nhìn con trai mình đang chơi, còn hấn tranh thủ hơn cao thủ gối đầu lên đùi nó ngủ một chút

22. Chương 22

hấn chẳng thể hiểu được nó định làm gì, chỉ biết nó nói sao thì nghe vậy thôi. dạo này là hấn sợ nó. trước đây hấn ghét nó bao nhiêu thì bây giờ yêu nó gấp đôi vàsợ nó. nó mà dọa ra tòi lànăn nỉ ỷ ôi gấp. hấn mỉm cười hạnh phúc dụi dụi đầu vào lòng nó ngủ. nó ngồi im lặng khẽ vuốt mấy sợi tóc trên mặt hấn. nhìn hấn thật lâu, 25 tuổi rồi mà trông hấn còn trẻ con lắm, mái tóc hấn được cắt tỉa phog cách. ” anh đáng yêu lắm đó chứ? yêu anh ghê cơ nhưng mà những chuyện anh làm trước đây em chưa thể tha thứ cho anh được ” nó nghĩ thầm, sờ má hấn, môi hấn.

- thiếu phu nhân

- ” xuyt ” để yên cho anh ấy ngủ một chút nữa. à, thức ăn đó chị cùng mọi người dùng đi, chốc chồng em dậy em nấu cái khác. à nữa chị pha một cốc sữa ấm cho cu Bo giùm em – nó cười hiền nói

- dạ vâng.

cu Bo chạy lon ton lại gần nó, trèo lên ghế ngồi cạnh nó mắt chớp chớp nhìn nó, đáng yêu vô cùng. nó cười xoa xoa đầu thằng bé thủ thủ

- hôm nay ba Long mệt lắm, con ngoan nhé, đừng quậy nhiều

- thiếu phu nhân, sữa của tiểu thiếu gia đây ạ

- vâng. cảm ơn chị. nào cu Bo ngoan, con uống sữa đi nào, chốc mẹ nấu ăn cho cu Bo nhé, chịu không nào? – nó cười

- dạ chịu – cu bo gật đầu ngoan ngoãn và uống hết cốc sữa, chui sang cạnh hấn và rúc vào cạnh hấn ngủ, vòng cánh tay nhỏ xíu ôm lấy hấn. nó cười nhìn hai ba con hấn ngủ mà trong lòng tràn ngập niềm vui.

nó lấy gối nhẹ nâng đầu hấn lên và đặt xuống gối, còn nó, nó đứng dậy đi vào trong bếp, chuẩn bị nấu ăn. khi mà nó đang nấu thì có cảm giác như có ai đó đang nhìn mình từ đằng sau, chưa kịp quay lại nhìn thì đã bị ôm từ đằng sau.

- vợ anh lại vào bếp rồi đấy hả / sao không nghỉ ngơi đi để người làm làm cho? – hấn ôm nó và thì thầm

- buông ra coi, không thấy tôi đang bận sao? hay là muốn nhịn đói đây – nó nói

- hy, đâu có. anh đang đói lắm rồi đây – hấn cười xoa

- à mà con đâu? – nó quay lại hỏi

- cu cậu đang nằm cuộn tròn trên ghế kia. thôi anh phụ vợ làm chút rồi kêu cu cậu dậy ăn. anh cũng đói rồi – hấn cười nói

- ưkm! lấy cho tôi cái tô thủy tinh kia – nó chỉ

- ok vợ yêu – hấn cười

hấn và nó làm xong bữa thì gọi cu Bo dậy ăn, gọi cu Bo cũng khá là khó khăn trong lúc này, cứ gọi dậy được thì thằng bé lại díp mắt lại rồi nằm xuống. phải mất gần nửa giờ mới gọi được cu Bo dậy. để tránh con khóc nó phải ôm vào lòng vỗ về

- cu Bo ngoan quá. dậy ăn cơm nào. ăn cơm rồi chóng lớn nhé. nào, cu Bo của mẹ ngoan quáyêu quá cơ – nó dỗ dành con, hấn đứng bên cạnh mỉm cười nhìn hai mẹ con nó.

công việc ở công ty dạo này cũng tăng lên đáng kể so với trước đây. ngoài công việc chính, ngoài giờ nó và hấn còn phải sửa lại các số liệu mà chính mình đã làm giả để lừa kẻ đã giám cả gan cop py dữ liệu của công ty. nên dạo này nó cảm thấy khá là mệt mỏi, dù sao nó cũng là thân con gái mà, vừa làm việc công ty lại thêm chăm con nữa nên ...khá là quá tải đối với nó. mặc dù vậy nó vẫn cố gắng. nó là người có trách nhiệm đối với công việc, và ...không bao giờ bỏ dở công việc giữa chừng.

hôm nay cũng như mọi ngày, nó vùi đầu trong công việc. hết giờ khá lâu mà hấn vẫn chưa thấy nó đi ra, hấn hơi thấy sốt ruột nên mở cửa phòng làm việc của nó, thấy nó gục đầu trên bàn. hoảng quá, hấn vội lay nó. nó vẫn không động tĩnh gì, hấn vội ôm nó chạy ra ngoài không quên đóng cửa lại, chạy nhanh xuống cầu thang rồi ra xe, hấn đưa nó đến bệnh viện. bác sĩ trong viện thấy ngạc nhiên vì lần đầu tiên thấy hấn ôm vợ chạy vào đây với vẻ mặt hoảng hốt như vậy.

- bác sĩ, xem vợ tôi thế nào rồi, mau lên – hấn nói như hét

- anh bình tĩnh, đợi chúng tôi ở ngoài – bác sĩ già điềm tĩnh nói

nó được đưa vào trong phòng bệnh, hấn ở ngoài nóng ruột cứ đi đi, lại lại. làm người ta nhìn vào mà chóng mặt mặt hấn cau có đến dễ sợ. cách. phòng bệnh mở ra. trên môi vị bác sĩ già là một nụ cười hiền

- bác sĩ. vợ tôi, cô ấy bị làm sao rồi? – hấn hỏi dồn

- không sao, chỉ là quá mệt mỏi thôi. với lại cô ấy có thai được một tháng. anh nên chú ý chăm sóc tốt cho cổ. sức khỏe cổ không được tốt lắm có vẻ như dạo này làm việc căng thẳng, anh nên bồi bổ cho cổ thật tốt.
- bác sĩ điềm tĩnh nói

- cảm ơn bác sĩ – hấn thở phào rồi không quên cảm ơn ông bác sĩ và chạy vào phòng nó. nó đang nằm đó, hơi thở đều đều và chai nước đang được truyền.

hấn nắm đôi bàn tay nhỏ bé của nó, trong lòng rạo rực, hấn sắp được làm cha của đứa trẻ thứ hai. lần này hấn cảm nhận được cái hạnh phúc khi vợ có thai, còn lần đầu tiên, hấn không những bỏ mặc nó mà thậm trí còn ghét cay ghét đắng nó. hôm nó sinh cu Bo, hấn còn đangXYZ ...bên người khác. bây giờ nghĩ lại hấn thật sự thấy hối hận. nhìn nó môi nhợt nhạt trên giường bệnh kia hấn thấyđau lòng vô cùng.

23. Chương 23

nó sau khi được đưa về nhà từ bệnh viện, hấn không cho nó động vào bất kỳ công việc gì cả, nó cũng chỉ nhíu mày hoặc cười khổ nhìn hấn mà thôi.

- a, mẹ! – cu Bo chạy lon ton lại ôm lấy cổ nó

- cu Bo, mẹ nhớ con quá – nó ôm cu Bo vào lòng

- nhẹ nhàng tý chứ bà xã – hấn nói vào tai nó

- xê ra cho mẹ con tôi tâm sự, đi lấy chai nước coi – nó lườm hấn

- được rồi, em ngồi yên đó anh đi lấy cho, đừng có làm việc gì đó – hấn nói rồi chạy đi lấy chai nước cho nó.

nó cười phì khi thấy hấn hốt hải, quay lại bẹo má cu Bo rồi ôm cu Bo lên ghế ngồi. hấn cầm chai nước lên rồi kéo cu bo về phía mình và đưa chai nước cho nó

- cu Bo ngoan, không được nghịch nhiều nhé – hấn ôm con và thủ thủ, xuýt thì nó sặc nước, lần đầu tiên nghe thấy hấn thủ thủ với con như vậy

- vợ yêu, em không sao đó chứ? – hấn lo lắng vuốt lưng cho nó

- không sao, không sao cả, anh làm gì mà cuống lên thế? – nó nhăn mặt nói

- hỳ – hấn cười trừ. – mai em nghỉ ở nhà đi, anh không muốn em đi làm đâu, ở nhà mà bồi bổ cho em bé – hấn gãi gãi tai nói

- không được tôi phải đến công ty, mới có 1 tháng thôi làm gì nghiêm trọng dữ, sau khi họp báo tôi nghĩ cũng chưa muộn mà – nó cười trấn an hấn

- ưkm’. nhưng anh không muốn em căng thẳng đầu óc, – hấn ngập ngồ

- không sao. tôi tự biết mình thế nào – nó cười

đêm hôm đó hấn gọi điện thoại cho ba mẹ nó, hai ông bà vui mừng ra mặt vì sắp có thêm đứa cháu nhng mà ngặt nỗi công việc bên Mỹ không sắp sếp được nên không thể về thăm nó. ông bà nói sẽ gửi đồ bỏ về cho nó. rồi hấn gọi điện thoại cho Du

- a lô – Du mệt mỏi nghe điện thoại, mới duyệt xong mấy hồ sơ thầu nên mệt

- Du à? anh Long – hấn vui vẻ

- vâng, có gì không anh? tình hình là em mới làm xong mấy công việc khá là căng thẳng và mệt – Du nói

- ưkm', không có gì, anh chỉ muốn thông báo với cậu là Dung có thai được 1 tháng rồi – hấn cười nói nghe giọng hấn thì biết hấn vui cỡ nào

- thật? – Du thốt lên

- ưkm'. anh mới đưa cổ đi khám hồi chiều tối – hấn nói

- ha ha. hay quá. mai em sang. – Du cười lớn.

- ưkm'. thôi cậu nghỉ ngơi đi – hấn nói rồi cúp máy.

hấn lại ngồi ấn số gọi cho mẹ hấn và em gái, hai người nà đang bên Mỹ. định cư luôn bên đó, em gái hấn đang học bên đó còn mẹ hấn quản lý chi nhánh công ty bên đó luôn

- Mỹ Kim đó à? mẹ đâu em? – hấn hỏi

- à mẹ á, mẹ ơi có anh hai gọi – Mỹ Kim từ bên kia đầu dây kêu to – anh đợi mẹ một lát

- a lô, chuyện gì thế Long? – bà Thuận mẹ hấn hỏi

- vợ con có thai được một tháng rồi mẹ ăh – hấn hớn hở

- thế à? thế thằng Bo có ngoan không? bảo con Nguyệt nó ăn uống cẩn thận. mấy nữa mẹ về đó – bà Thuận nói

- vâng, con biết rồi ăh – hấn vui vẻ

- anh đang nói chuyện với ai vậy? – nó chui từ trong phòng tắm ra, đang lau đầu hỏi hấn

- mẹ anh – hấn nói

- ưkm' – nó gật nhẹ đầu

- ai đang nói chuyện với con đấy Long? – bà Thuận hỏi

- vợ con mẹ ăh – hấn cười – cô ấy mới tắm xong

- đưa máy cho nó đi – Bà Thuận nói

- vâng. – quay sang nó – mẹ muốn nói chuyện với em

- * gật * ... dạ, mẹ – nó ngọt sớt

- Nguyệt hả con. nghe thằng Long nói con có thai – Bà Thuận hỏi

- dạ mẹ, mới một tháng thôi ăh – nó nói

- ưk'. con nhớ cẩn thận, ăn uống đầy đủ, đừng bỏ bữa và đừng làm việc nặng, mấy nữa mẹ thu sếp việc ổn thỏa rồi mẹ về – bà Thuận nói

- dạ vâng – nó nói

- ” mẹ, chị dâu lại có em bé hả? đưa máy con nói chuyện với chị dâu một tý ” – Mỹ Kim chen mồm vào

- chị dâu. em Mỹ Kim nè. chị còn nhớ em không?- Mỹ Kim hớn hở

- ưkm'. chị ... nhớ.- nó ấp úng. kỳ thực nó nào có biết mặt chứ đã gặp lần nào đâu.

- hỳ lúc chị với anh hai đám cưới xong em và mẹ vội phải sang đây nên có lẽ chị không nhớ mặt em rồi – Mỹ Kim nói

- ở nhà có hình của em mà. chị có nhớ chứ – nó nói nhanh, đúng là ở dưới nhà có tấm hình Mỹ Kim và bà Thuận chụp chung treo ở dưới phòng khách.

- hỳ hỳ. chị chịu khó ăn uống thật tốt để em bé sau này mập nhé. khi nào rảnh việc học em sẽ về đó thăm anh chị và cu Bo. – Mỹ Kim nói

- ừm‘

- thôi chị nghỉ ngơi đi, em với mẹ cũng nghỉ đây – Mỹ Kim nói

- ừm‘.

nó cúp máy đưa máy cho hấn, khuôn mặt hầm hầm khiến hấn xuýt té ngã ra đằng sau, sao nó lại có thái độ thế nhỉ? hấn làm gì sai sao? này giờ hấn ngồi một chỗ đâu có chạy linh tinh, con thì hấn cũng dỗ ngủ rồi, còn gì làm nó bực nhỉ?

- sao anh đã khoe rồi? – nó phun ra một câu

- trời, có thể mà em cũng làm bộ mặt hình sự, này giờ làm anh đứng tim muốn chết không hiểu anh làm sai chuyện gì – hấn vuốt ngực.

- sao anh đã khoe hết người này người nọ rồi, thể nào từ bây giờ tôi cũng bị tổng cho đủ thứ đồ bỏ cho coi, anh có biết tôi ghét đồ bỏ lắm không hả? anh có biết tôi ghét bị ép ăn nhiều lắm không hả? anh chết chắc với tôi rồi – nó vợ lấy chiếc gối chuẩn bị phang vào đầu hấn

- ồ. anh xin lỗi anh vui quá thôi, vợ đừng manh động à nhầm đừng kích động – hấn thủ thế và chạy

- đứng lại, anh đứng lại cho tôi,- nó cầm cái gối chạy đuổi hấn

- thôi, anh xin em, anh không chạy nữa, em đừng có chạy như vậy chứ, – hấn vội dừng lại

- chết này, cho anh chết cái tát bà tám này – nó vừa nói vừa đập hấn liên tục bằng chiếc gối trên tay

- híc vợ ơi, anh biết lỗi rồi. em đừng giận, phải chú ý đứa bé chứ – hấn cười khổ

- hừ, anh giỏi lắm, đã biết đem con ra làm lá chắn rồi cơ đấy – nó vứt cái gối xuống ghế và nói

- hỳ hỳ. vợ quá khen – hấn cười khoái trí

nó ức anh ách nhưng không làm gì được hấn, ngồi xuống ghế thở cho đỡ tức, hấn chạy xuống dưới nhà nhanh như ăn cướp làm nó để một dấu hỏi to đùng trên đầu không biết hấn làm gì mà chạy như ma đuổi thế, nó ngó ngang ngó dọc, không có gì lạ, nếu có gì nguy hiểm chắc hấn đã lôi nó đi cùng rồi chứ? sao hấn chạy nhanh thế nhỉ? nó lắc đầu.

- sữa đây, vợ uống đi, uống rồi chúng ta đi ngủ – hấn chạy lên, trên tay cầm ly sữa

hóa ra là đi pha sữa, nó nhìn hấn rồi miễn cưỡng cầm ly sữa và uống một ngụm

- em phải uống hết đi – hấn đẩy lại cho nó

- không – nó dứt khoát

- hoặc là uống hết cốc này hoặc là hai cốc – hấn cười đều

- uống thì uống – nó chào thua hấn, thà cố nhịn uống một cốc còn hơn bị hấn tổng cho hai cốc, như thế hóa bằng hại con nhà người ta.

nó uống hết cốc sữa rồi được hấn bế lên giường ôm trong lòng, ngủ

24. Chương 24

Sáng hôm sau cũng giống như mọi ngày nó và hân vẫn đến công ty sớm. Trên đường đi nó thấy hân cứ lo lắng cho sức khỏe của nó, tuy cảm thấy buồn cười trước sự xôn xảng của hân nhưng nó vẫn tỏ ra lạnh lùng.

- Anh có thể cắt bộ mặt đó được rồi đấy. Tôi tự biết sức khỏe của mình, anh không cần phải lo lắng thái quá như vậy chứ. – Nó thấy hân cứ lái xe một lúc lại quay lại nhìn mình thì lên tiếng nói

- Anh chỉ sợ em và con một thôi mà, hay mọi việc cứ để anh xử lý là được rồi, em ở nhà nghỉ đi có được không? – Hân vẫn lo cho sức khỏe của nó khi nghĩ tới sự việc chiều tối qua nó bị ngất trong phòng làm việc.

- Được rồi, tôi chỉ đi làm tới khi nào hợp báo giải quyết xong mọi việc thôi, được chưa. À mà anh đã cho người theo dõi cô ta chưa?

- Anh đã cử người theo dõi cô ta 24/24 rồi, không lâu nữa chúng ta sẽ có kết quả thôi.

- Được rồi, việc đó để anh tự giải quyết. Chiều nay tôi đi gặp kẻ muốn sát hại con tôi để xem chúng có chịu khai ra kẻ đứng đằng sau không. Tôi có cảm giác kẻ đứng sau vụ bắt cóc và kẻ đứng sau cô ta cùng là một người.

- Cái đó để anh lo cho được không? Em đang mang thai đấy! – Hân nhăn mặt lại khi thấy nó còn muốn tự mình lo mọi việc như thế không tin tưởng ở hân làm hân thấy buồn.

- Tôi không tin tưởng được anh, tôi phải tự tìm ra kẻ muốn hại con tôi còn về kẻ nào muốn hại công ty của anh thì anh phải tự mình giải quyết nhưng nếu kẻ đó đúng như tôi nghĩ thì anh không được phép dưng vào. Nếu không anh sẽ biết tay tôi đấy. – Nó biết hân nghĩ gì nên cũng thẳng thắn nói luôn và cảnh cáo hân.

- Theo ý của em vậy. Chiều nay anh sẽ đưa em đi, anh không yên tâm để em tới đó một mình. – Hân đành phải nhượng nện nó nhưng không thể cho nó đi lại lung tung một mình được bây giờ nó đang mang thai nên không thể không lo lắng cho nó.

- Cũng được, nhưng anh lo điều cô ta đi đâu đó trước khi tôi ra ngoài và khi tới nơi anh chỉ được đứng đó nhìn mà không được phép lên tiếng. OK.

- Được. – Hân thở phào khi nó đồng ý cho hân đi theo, coi như đó đã là sự nhượng bộ của nó, hân cần phải cố gắng hơn nữa để bù đắp những gì mà hân đã đối xử với nó trước kia.

Tới công ty nó và hân vẫn làm việc như mọi ngày, công việc sửa chữa lại số liệu do nó và hân cố ý tạo ra bây giờ đều phải để nó giải quyết bởi máy tính của hân vẫn phải lưu trữ những văn bản sai đó để lừa cô thư ký xinh đẹp để tránh gây sự chú ý của cô ta. Hân bắt đầu có được những thông tin mà người của hân đã thu thập được qua theo dõi cô ta nhưng vẫn không biết được kẻ đứng đằng sau là ai. Hân muốn giải quyết xong vụ này thật sớm để nó có thể nghỉ ngơi mà dưỡng thai và chăm sóc sức khỏe bản thân được tốt hơn.

Tối 3h chiều.

- Thu Hương bộ hồ sơ thầu hôm trước tôi giao cho cô, cô đã làm xong chưa?

- Dạ em đã làm xong rồi, em gửi anh. – Thu Hương đưa cho hân bộ hồ sơ

- Umh cô để đó cho tôi, giờ cô mang giúp tôi tập tài liệu này tới phòng Kế hoạch, đây là tài liệu rất quan trọng của dự án sắp tới nên cô phải đưa tận tay Giám đốc bộ phận cho tôi, được chứ. – Hân giao cho cô ta tập tài liệu của một dự án nói là quan trọng nhưng hân không có hứng đầu tư vào mảnh đất đó mà hân chỉ muốn nhử cho con mồi cắn câu sớm hơn mà thôi.

- Dạ! Em biết rồi ạ, anh còn dặn gì nữa không ạ.

- Giờ tôi có việc phải ra ngoài gặp đối tác xong sẽ cùng họ ăn cơm luôn tan tầm cô cứ thế mà về không cần phải đợi tôi. Giờ cô có thể đi được rồi.

- Vâng. – Thu Hương nói rồi đi ra ngoài. Khi đi tới một góc khuất cô ta đã mở tập tài liệu đó ra và lấy máy ảnh ra chụp lại, sau đó cô ta mang nó đến bộ phận Kế hoạch đưa cho Giám đốc bộ phận.

Sau khi cô ta ra khỏi phòng hấn tiến đến căn phòng bí mật mở cửa vào thì thấy nó vẫn đang làm việc, hấn tiến lại rồi ôm lấy nó từ đằng sau

- Em nghỉ ngơi chút đi, đừng làm việc quá sức, ảnh hưởng không tốt tới sức khỏe của hai mẹ con đâu. – Hấn lo lắng nói.
- Được

25. Chương 25

Xin lỗi mọi người nhé, thời gian qua mình bận đi công tác nên không post được, mình sẽ cố gắng trong thời gian tới. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ)

Trên đường đi tới nơi nhốt tụi kia nó không quay qua nhìn hấn mà cứ nhìn ra ngoài đường.

- Anh cho xe chạy chậm thôi, phía sau chúng ta đang có người bám theo. Tới chỗ ngã tư đường anh rẽ trái đi khoảng 500m rồi rẽ phải đi. – Nó nói mà không quay qua nhìn hấn.

Lúc này hấn mới để ý phía sau có xe bám theo, không biết là đi theo từ lúc nào, cũng tại hấn cứ để ý đến nó mà không chú ý đến xung quanh.

- Được rồi, em ngồi cẩn thận anh sẽ cắt đuôi chúng nó. – Hấn nói
- Không cần, tôi muốn chơi bọn này một chuyến cho vui. – Nó nói mà mặt không đổi nhưng trong mắt lại ánh lên ý đồ gì đó
- Em có ý gì sao? – Hấn quay qua cười với nó khi phát hiện ra cô vợ của mình không đơn giản. Điều này càng làm cho hấn muốn biết cô thực sự còn có những gì mà hấn chưa biết trong suốt thời gian trước kia.
- Cứ làm theo tôi rồi anh sẽ biết. Anh đi thẳng thêm một đoạn nữa rồi cho xe vào siêu thị phía trước.
- Được.

Khi xe dừng lại ở trong khu vực bãi đỗ xe

- Anh vào bên trong mua cho tôi một số thứ này rồi mang ra đây cho tôi. – Nó vừa nói vừa viết vài thứ cần mua ra tờ giấy rồi đưa cho hấn.
- Tuân lệnh bà xã.- Hấn tươi cười với nó rồi rướn người lên thơm lên má nó một cái
- Cẩn thận không tôi cho anh biết tay đấy. – Nó hơi bất ngờ trước hành động của hấn nhưng cũng thấy vui vui với cái tính trẻ con của hấn nhưng trên mặt vẫn không tỏ thái độ gì cả. Điều này làm cho hấn hơi hụt hẫng nhưng rồi hấn cũng tươi cười xuống xe đi vào trong siêu thị.

Lát sau hấn quay ra với một đồng hồ trong tay.

- Em cần những thứ này để làm gì vậy? – Vào trong xe hấn đã hỏi ngay vấn đề mà hấn hoài nghi – Không phải mua cho anh đấy chứ?
- Đừng có mơ đi, đưa đồ đây cho tôi. – Nó quay qua lườm cho hấn một cái rồi lấy túi đồ về phía mình.
- Em có đói không, anh có mua một ít đồ ăn đấy, em ăn cái gì trước đi rồi đến đó cũng được. – Hấn không để ý tới thái độ của nó nói
- Anh biết quan tâm người khác từ bao giờ thế. – Nó khinh thường nhìn hấn
- Không đến nỗi đó chứ, trước kia anh có lỗi với em và con, giờ anh sẽ bù đắp lại cho hai à không phải là ba mẹ con mới đúng. – Hấn tươi cười quay qua nói chuyện với nó.
- Được tôi sẽ xem xét thái độ của anh xem có thể tha lỗi cho anh hay không? – Nó vẫn lạnh nhạt nói với hấn. – Anh đi lên phía trước khoảng 200m có một con đường ngõ nhỏ anh rẽ vào đó đi, tôi muốn cắt mấy cái đuôi kia. Đến ngã tư phía trước anh rẽ trái, đến đây thì anh tự đi được rồi.

Hắn cảm thấy thích thú với hành động này của nó và ngoan ngoãn lái xe theo chỉ dẫn, khi tới ngã tư hắn vẫn làm theo lời nó nhưng thấy nó nói là hắn tự đi được thì lúc này hắn mới để ý tới phía sau xe thì chẳng thấy cái đuôi nào nữa cả. Lúc này do mãi quan sát đường và cho xe rẽ theo hướng dẫn của nó nên không có thời gian để để ý phía sau, không biết mấy cái đuôi kia đã bị cắt từ khi nào.

- Anh không cần phải nhìn, tập chung lái xe đi, đuôi bị cắt khi anh rẽ ở ngã tư rồi. – Nó như đọc được suy nghĩ của hắn nên lên tiếng.

- Ha ha.... – Hắn cười gượng với nó rồi không nói gì nữa mà tập trung vào lái xe.

26. Chương 26

Xin lỗi cả nhà nhé, dạo này mình đi công tác suốt nên cũng không có nhiều thời gian, khi nào rảnh là lại ngồi edit truyện cho mọi người đây, mong mọi người thông cảm và tiếp tục ủng hộ nhé)

Suốt dọc đường đi hắn thỉnh thoảng lại quay qua nhìn nó, hắn thực sự rất muốn biết bên trong con người nó có chứa những gì. Hắn đã không hề biết gì về vợ mình và hắn muốn biết tất cả những gì về cô.

- Tới nơi rồi anh cho xe dừng lại đi. – Nó lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của hắn và không khí im lặng trong xe.

Hắn cho xe dừng lại và nhìn ngó xung quanh chẳng thấy gì ngoài một ngôi nhà hoang cũ nát nhìn như có thể sập bất cứ lúc nào.

- Vào thôi, anh còn định đứng đó tới bao giờ. – Nó đi lên phía trước mà vẫn thấy hắn đứng tại chỗ – Yên tâm nhìn thế thôi nhưng không thể sập được đâu.

- Khụ ... Anh có nói gì đâu. – Hắn ho khan để tránh đi việc bị nó nhìn thấu suy nghĩ của mình.

- Đi thôi. – Nói rồi nó quay đi không đợi hắn

- Đây đợi anh với chứ, em đi từ từ thôi, em đang mang thai đây. – Hắn thấy lo lắng thay cho nó khi nó cứ đi nhanh về phía trước như thế mà đường đi thì chẳng bằng phẳng chút nào.

- Chào cô chủ! Chào cậu chủ!

Vào bên trong một đám vệ sỹ cúi đầu chào nó và hắn, lúc này hắn thực sự bị bất ngờ với những gì được nhìn thấy, khác hẳn bên ngoài, bên trong được trang trí không khác gì một ngôi nhà ở với đầy đủ tiện nghi sinh hoạt, có nhà bếp, bộ bàn ghế salon đắt tiền đặt ở giữa phòng, có lò sưởi, có khu vực bar.

- Ngạc nhiên đến mức như vậy sao, đừng nói là anh không có căn cứ nào như thế này nhé? – Nó nhỏ giọng nói với hắn khi nhìn thấy hắn mắt mở to ngạc nhiên thì không kìm được muốn trêu hắn.

- Anh ...anh làm gì có căn cứ nào chứ. – Hắn thấy được vẻ trề giễu trong mắt nó thì cảm thấy vô cùng tức giận

- Không có thì thôi. – Nó thờ ơ nói rồi tiếp tục bước đi.

- Chào mọi người, vất vả cho mọi người quá!

- Không có gì ạ. Trách nhiệm đó là của chúng tôi mà.

- Bọn chúng đâu rồi, tôi muốn nói chuyện với bọn chúng một chút.

- Chúng tôi đang nhốt chúng trong phòng, mới cô cậu theo tôi

- Anh dẫn bọn chúng tới phòng đi, tôi sẽ trực tiếp hỏi bọn chúng

- Vâng thưa cô chủ.

Trong khi đó, tại một căn phòng sang trọng tại khách sạn, trên giường đang có hai người quấn lấy nhau và không một mảnh vải tre than.

-....em muốn- Cô gái cười tươi nói rồi nâng cánh tay lên quàng cổ người đàn ông và hôn lên môi hắn ta.

- Tiểu yêu tinh, em muốn anh đến thế cơ à! – Người đàn ông nói
 - Người ta nhớ anh mà! – Cô gái nũng nịu
- Tiếp sau đó là những tiếng thở dốc của hai người và tiếng rên rỉ của cô gái.
- Khi kích tình đi qua, người đàn ông nằm úp sấp trên người cô gái,
- Anh xem, lần này em lấy được tài liệu quan trọng, anh định thưởng cho em như thế nào đây. – Cô gái nũng nịu nói
 - Anh nhớ đấy nhé.
 - Cưng của anh muốn gì anh đều cho hết.
 - Bao giờ em mới có thể rời khỏi chỗ đó, em chẳng muốn ở đây chút nào cả, em muốn ở cùng anh cơ.
 - Để xong vụ này đã, em cố gắng lấy cho anh thêm một vài dự án nữa thôi.
 - Nhưng mà ...
 - Không nhưng gì nữa, cưng cố gắng làm cho anh, gái có công thì chồng chẳng phụ. – Hắn không để cho cô nói thêm gì nữa mà trực tiếp ngắt lời cô và rót vào tai cô những lời đường mật sau đó lại là những tiếng thở dồn dập và tiếng rên rỉ vang lên.

27. Chương 27

(Xin lỗi cả nhà. Bây giờ mới có thời gian viết tiếp đây ạ. Để bù đắp cho suốt thời gian qua vắng mặt, từ giờ trở đi mình sẽ viết 2 ngày 1 chương. Cam đoan đây ạ. Lần này không thất hẹn nữa, nhiều người mắng quá nên thực sự rất ngại. Chuyện không còn dài nữa, sắp kết thúc rồi nên hy vọng mọi người sẽ vẫn tiếp tục ủng hộ. Cảm ơn tất cả mọi người!)

Tiến vào bên trong phòng “thảm vấn” nó đảo mắt qua một lượt rồi mới đưa mắt nhìn những người đang bị chới ở dưới đất. Bọn chúng đã bị đánh không nhẹ ấy vậy mà vẫn rất ngoan cố không chịu khai kể đứng đằng sau, điều đó khiến cho nó cực kỳ hứng thú. Nó thích làm việc với những kẻ cứng đầu như thế (Chị này có sở thích biến thái kinh), bởi có như vậy thì những “đồ chơi” của nó mất công làm mới có nơi sử dụng.

- Haizzz. Lâu rồi không dùng đến, không biết cảm giác có như lúc đầu không? – Câu nói của nó làm cho những người có mặt trong phòng không khỏi sợ hãi.

Những ai đã từng giúp nó “thảm vấn” tại căn phòng này đều cảm thấy những kẻ kia thật không khôn ngoan chút nào. Bước chân vào căn phòng này chỉ có một đi không trở lại.

Sau khi nghe nó nói câu nói này thì hơi nhủ mày, lại thấy những phản ứng khác nhau được biểu hiện trên mặt bọn thuộc hạ thì càng nghi ngờ. Khi bước chân vào căn phòng này hắn thấy cũng rất bình thường, không có gì đặc biệt, phải nói là bình thường hết sức. Nhìn đi nhìn lại thì cũng chỉ như những cực hình mà hắn vẫn thường dùng thôi có gì đâu mà bọn chúng phải khoa chương như thế chứ. (Ồi, không còn gì để nói cho vợ chồng nhà này nữa rồi!!!)

- Tôi không có nhiều thời gian để chơi đùa với chúng. Bắt đầu đi!

Nói xong nó cũng không thèm quan tâm chỉ đi về phía bộ bàn ghế sofa đặt trong góc phòng nhàn nhả nâng ly rượu vang lên uống.

- Này em có thể chú ý chút không? Rượu không tốt cho phụ nữ mang thai. – Hắn thấy nó nâng ly rượu lên thì ngăn cản.
- Anh yên tâm, đây là loại rượu rất tốt cho phụ nữ mang thai. – Nó khinh thường liếc hắn

AAAAAAAAAAAA – Nó vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng hét thảm thiết

- Ồn ào quá, bịt miệng tên đó đi. – Nó lạnh lùng nói

Hắn quay lại nhìn còn chưa biết làm sao tên kia la lên như vậy thì đã thấy tên vừa la hét bị đưa đi ngồi vào một chiếc ghế cạnh góc trái. Hắn còn tưởng nó hành hạ như thế nào chứ đánh có một chút mà lại cho ngồi thế thì có gì gọi là ghê gớm.

- Không chỉ đơn giản như thế đâu. Anh có hiểu cảm giác từ địa ngục được đưa lên thiên đường rồi lại rơi xuống thế thảm hơn chưa. – Như biết được hắn nghĩ gì nó nhàn nhạt lên tiếng

Thấy nó nói, hắn quay lại lắng nghe. Khi hắn quay lại lần nữa thì mới hiểu những lời nó nói đáng sợ như thế nào, cái này không phải là từ thiên đường xuống địa ngục mà phải nói là từ thiên đường xuống 9 tầng địa ngục không biết có hình dung ra không.

- Tôi còn có nhiều cái chưa thử nghiệm lắm, khi nào có dịp anh có thể thử – Nó nhếch môi nói

-- Hắn thề với bản thân không nên trêu chọc nó dù chỉ một chút, hậu quả không biết như thế nào để tưởng tượng.

- Khai.... tôi khai....khai hết....tha....tha mạng..... – Tên bị tra tấn không chịu đựng được đã đầu hàng, hắn thực sự sợ, dù thế nào hắn cũng muốn sống, nhưng liệu hắn nói xong có được tha mạng không, hắn chỉ có thể liều.

- Không kịp nữa rồi. – Nó bình thản nói. Khi nó dứt lời thì tên đó cũng lâm vào tình trạng bị thôi miên, hắn gần như không còn ý thức được gì, hắn không biết đau đớn nữa.

- Đó là do tổng giám đốc tập đoàn Phùng thị ra lệnh cho chúng tôi, tôi chỉ là người làm theo, xin các người tha cho tôi, tôi còn có cha mẹ, và vợ con đang ở nhà. – Tên còn lại thấy tên kia bị hành hạ như vậy thì khiếp sợ, mặt cắt không còn giọt máu. Tất cả bọn chúng đều chỉ nghĩ đến một từ “QUÁ KINH KHỦNG”

- Điều này tôi đã sớm biết từ lâu rồi. – Nó nói như không có chuyện gì

Hắn choáng thật sự, nó đã biết vậy mà còn không thêm nói với hắn, nó chỉ đang nghi ngờ thế mà nó đã nắm chắc 100%, về sau hắn cần phải tìm hiểu nhiều hơn về nó rồi.

28. Chương 28

- Đi thôi. – Nó liếc hắn xem thường, nó không tin hắn không có nghi ngờ gì. Nghĩ tới nó chỉ cảm thấy tức hơn, dấu sao ông ta cũng là bố của ả đàn bà kia.

Hắn chưa kịp phản ứng đã thấy sắc mặt nó thay đổi tưởng nó mệt nên muốn đỡ nó, nào ngờ chưa kịp tới gần đã thấy nó trừng mắt nhìn làm hắn phải thu hành động về. Hắn sống tới từng này tuổi đây là lần đầu tiên bị một ánh mắt nhìn mà cảm thấy sợ hãi. Haizzzzz...

- Các anh cực khổ trông coi bọn chúng cho cẩn thận, đừng để ai phát hiện ra. – Nó chỉ để lại câu nói này với mấy người bảo vệ không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Đôi khi hắn nghĩ nó rất dễ gần nhưng có lúc lại không thể chạm tới. Thấy nó đã lên xe ngồi, hắn lắc đầu xua đi suy nghĩ vừa rồi, không còn biện pháp, hắn chỉ có thể tự mình cố gắng tìm hiểu nó từng bước một.

- Đi đường vòng đi. – Nó nói trong khi vẫn nhắm mắt.

- Sao phải đi đường vòng, như vậy sẽ tốn nhiều thời gian.

- Anh thích để cho người của ông ta phát hiện ra chỗ này thì có thể đi đường cũ cũng được, tôi không ngại.
– Nó liếc hắn

- Được rồi, được rồi, anh nghe em là được chứ gì. – Hắn thấy nó liếc là đã đủ thấy sồn gai ốc rồi.

- Thế nào, tìm được gì không?

- Ông chủ, chúng tôi bị mất dấu vết của bọn chúng rồi, tôi đang chia nhau đi theo các hướng gần đó để tìm manh mối.

- Mẹ kiếp, có mỗi thế mà cũng không làm được, tiếp tục tìm kiếm đi, tao không tin chúng nó phát hiện ra chúng ta được.

- Vâng.

- Uhm..... Anhhehehe.... người ta khó chịu mà anh còn nói chuyện điện thoại lâu như vậy chứ.

- Cũng khó chịu chẳng nhẽ anh dễ chịu sao, thế nào, làm thư ký cho thằng đó có được nó chăm sóc tốt như anh không?

- Chỉ có anh là thương em thôi, người ta vẫn giữ cho anh chứ, mà khi nào thì em mới có thể nghỉ việc ở đây. Em sợ hẳn sẽ nghỉ ngơi.

- Không còn lâu nữa đâu, sắp tới em chỉ cần lấy cho anh hồ sơ bên đó định đấu thầu dự án xây dựng khu A là có thể đi được rồi.

- Người ta làm cho anh nhiều việc như thế mà anh chẳng thưởng gì cả là sao?

- Cũng còn muốn thưởng gì nữa, từ tối tới giờ của anh có bao nhiêu thì cho cũng hết rồi còn gì.

- Ghét, không chơi với anh nữa.

- Thôi được rồi, sau khi xong vụ này em muốn gì anh cũng chiều. Giờ thì đi đi, anh còn có chuyện cần phải giải quyết.

Nói xong ông ta không quan tâm tới ả mà mặc quần áo vào trực tiếp ra khỏi phòng trực tiếp mở cửa phòng đối diện đi vào, ở đó đang có người đẹp khác đợi. Ông ta không ai khác chính là tổng giám đốc tập đoàn Phùng Thị.

- Sao giờ anh mới tới, con danh đó nó bỏ bùa anh à. – Một bàn tay thon dài ôm lấy ông ta từ phía sau khi hắn vừa bước vào phòng, nũng nịu nói.

- Nào có ai sánh được với em chứ, chẳng qua cô ta vẫn còn được việc cho chúng ta lợi dụng thôi, xong việc anh cho người xử cô ta luôn, haha... Nào người đẹp lại đây anh yêu cái nào.

- Em sẽ đợi, giờ anh nghỉ ngơi đi, để em masha cho anh dễ chịu nhé. – Lão ta nghe thế thì bên ngoài tỏ ra không vui nhưng trong lòng thì vui không tả, phải biết vừa rồi hắn phải tốn bao nhiêu công sức với ả Thu Hương kia, hắn thực sự thấy ngán ả rồi, từ trước tới nay hắn thay bồ như thay áo, không bao giờ hắn sử dụng người quá 2 tháng, nhưng vì công việc, lão ta đành cố nhịn, sau khi xử lý xong vụ này, hắn sẽ cho người xử lý ả ta, tiện thể xử lý luôn mẹ vợ vừa già vừa xấu ở nhà để đón người đẹp này về ở cùng với lão.

- Em yên tâm, sau vụ này xong, anh sẽ bỏ mẹ vợ già ở nhà và đón em về ở với anh luôn.

- Dạ, mà công việc gì phải để cô ta làm, em không làm cho anh được hay sao, hay anh không tin em. – Người đẹp hỏi với giọng hờn dỗi.

- Đâu có đâu, em lại đa nghi rồi, để em đi thì anh sao có thể yên tâm được, nhớ may em tới đó bị thằng oắt con đó nhìn trúng rồi không thả thì anh phải làm sao.

- Ha ha, anh nói cũng phải, mà ả ta làm được những gì cho anh rồi, sao anh biết đó là thật.

- Đương nhiên là đi trộm tài liệu quan trọng trong công ty đối thủ của anh. Em biết lần trước anh đấu thầu thành công dự án là dựa vào những tài liệu quan trọng do cô ta lấy trộm được đấy.

- Vậy cô ta có công lớn như thế anh làm sao mà coi trọng em được chứ.

- Biết nhiều quá đôi khi cũng không tốt, như em đây này, chỉ cần giúp anh như thế này là anh đã vui lắm rồi.

Nói xong lão không quan tâm trực tiếp đề cô ta ra làm thảo mãn nhu cầu của mình không quan tâm cô ta có thích hay không.

Đợi đến lúc ông ta thỏa mãn lăn ra ngủ, người đẹp nằm bên cạnh ông ta mới nhẹ nhàng ngồi dậy mặc quần áo chỉnh tề, sau đó nhẹ nhàng đi tới bàn trà cầm lấy bình hoa nhựa để bàn lạng lẽ đi ra khỏi phòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-khon-toi-khong-phai-la-vo-anh>